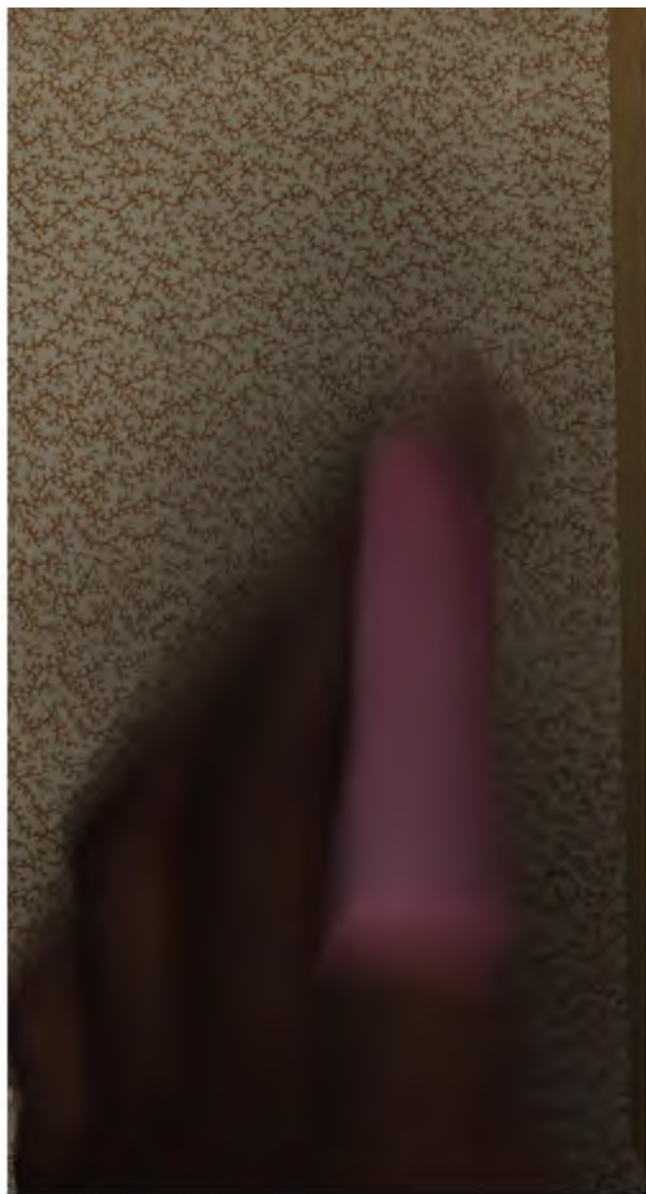
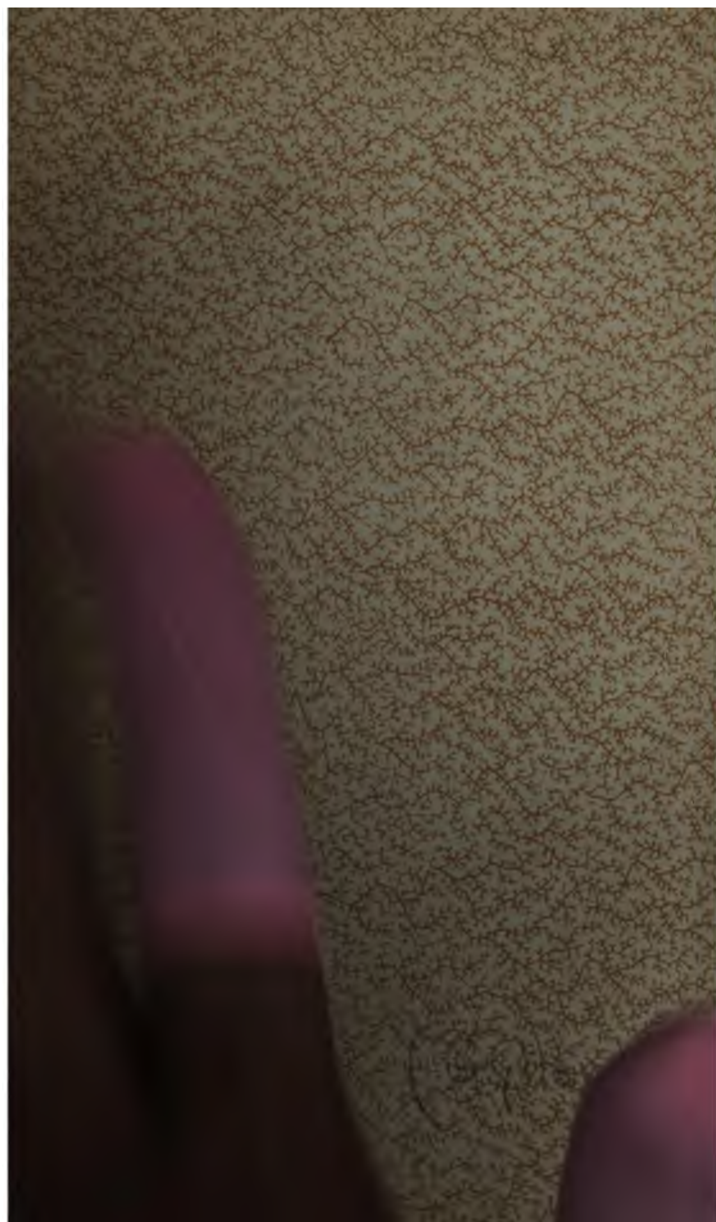

Nye Fortællinger

af

Forfatteren til „En Hverdags-Historie“.

I.

Nye Fortællinger

af

Forfatteren til „En Hverdags-Historie“.

I.

Nye

Fortællinger

af

Forfatteren til

"En Hverdags-Historie."

Udgivne

af

Johan Ludvig Heiberg.

Anden Udgave.

Første Bind:

Ægtestand.
En Episode.

Kjøbenhavn, 1840.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.
Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

Ægtestand.

Novelle.

Første Deel.

Mellem de Figurer fra Phantasiens Verden, hvilke de fleste Mennesker med Godhed erindre, som Ungdomsvenner, er vist nok den ærlige Djævel Asmodæus, med Ögenavnet Haltefanden. Hvor naturligt erindres man ikke om ham, naar man en Aften gjennemvandrer Gaderne og kaster Öinene paa de oplyste Vinduer, bag hvilke man forestiller sig mangt et yndigt Billede, alt efter sin egen individuelle Stemning, f. Ex. af huuslig Lyksalighed, hemmelige Stevnemøder, prægtige Fester, eller tusinde andre fornøielige Ting, hvorhos man ønsker sig, at den Aftenunderholdning, hvormed den ovennævnte Ven forlystede sin lykkelige Yndling, ogsaa kunde blive os til Deel. Om vi imidlertid vilde føle os opmuntrede ved at see gjennem de aabnede Tage lige ned i Familiernes Hjerte, er en anden Sag. Dersom det nu f. Ex. ved et saadant lille Mirakel var blevet en ny Don Cleofas tilladt at kaste et Blik ned i Major

Lindals Dagligstue, vilde han for nogle Aar siden, en Vinteraften, have mødt et meget smukt Syn. I et Værelse, hvori Alting tydede paa Luxus og Smag, vilde han seet et lille Selskab af tre voxne Personer og et Barn, alle Fire udmærket smukke: En Mand, endnu i kraftfulde Aar, spadserende op og ned ad Gulvet; en ung Dame i beskeden, men kostbar og elegant Dragt, som om hun var færdig at tage i Selskab, siddende ved et Bord, den ene Arm støttet paa Bordet, og den anden slynget om en Dreng paa sex eller syv Aar, der alvorlig og ivrig, skjøndt med sagte Stemme læste for hende i en Bog; og endelig en ung Pige i pragtfuld, broget Dragt, der med megen Gratie gjorde alleslags Dandsepas for et stort Speil, dreiede sig frem og tilbage, og med Velbehag syntes at besee sin ziirlige Figur i Speilet, idet hun tillige ledsagede sine Bevægelser med en høirøstet og kunstig Sang. Enhver, som saae denne Gruppe, maatte fornøie sig ved det behagelige Syn. Men var man, som sagt, i Selskab med Asmodæus, vilde upaatvivleligen denne overmaade veltænkende og moralske Djævel ikke lade denne Leilighed gaae forbi, uden i en lille lærerig Tale at paaminde sin Tilhører om denne Verdens Forfængelighed, om Sandheden af den Sætning: at Mennesker kunne være i Besiddelse af Lykkens Goder, endogsaa af de langt ønskeligere

Naturens Gaver, ja, hvad mere er, af de endnu ædlere, saasom Dannelse og almindelig Agtelse, og dog være utilfredse. Han vilde gjøre sin Ledsager opmærksom paa den mørke Mine, de hurtige Skridt, de forslagte Arme, hvormed Major Lindal gik op og ned i sin Stue. Han vilde vise, hvorledes Lindals Hustru, den smukke Sophie, under den lille hvide Haand, som bedækkede hendes milde Øine, skottede med ængstelige Øiekast til sin Mand, og endelig hvorledes hendes Søster, den unge Annette, hvert Øieblik saae til Døren, som om hun ventede Nogen med Utaalmodighed, og gav alle Tegn paa Fortrædelighed og Kjedsomhed; og derpaa vilde vor tjenstagtige Djævel maaskee aabne sin Vens Øren, og tillade ham at høre disse Personers Samtale, og dersom han ønskede det, da at lære deres huuslige Liv nærmere at kjende.

Lindal greb i Flugten nogle af de stjaalne Øiekast, hvormed hans Hustru fulgte hans Bevægelser; med Eet standsede han, og sagde: „Herre Gud, Sophie, hvorfor stirrer Du saadan efter mig? Det er jo, ligesom jeg var en Tyv, og Du frygtede, at jeg vilde lumskeligen snappe Noget her i Stuen.“ Med en yndig Stemme og med nedslagne Øine svarede Sophie: „Bliv ikke vred! jeg synes, Du seer ud, som Du var i slet Humeur. Jeg var bange, der

var hændt Dig noget Ubehageligt." — „Og om i
var," sagde Lindal, „vilde det da hjelpe mig, at S
forfølger mig med speidende Øiekast?" — Lidt stø
men dog beskedent svarede Sophie med sagte Stemn
„Jeg kan ikke gjøre for det; jeg har endnu ikke l
at være ligegyldig ved at see Dig bekymret." Lin
gik nogle Gange op og ned; derpaa sagde han!
Fruentimmer ere saa forunderlige, I gjøre en M
til en Elephant. Du veed, at jeg har alvorlige F
retninger her i Kjøbenhavn. Troer Du, det er
vor Fornøielses Skyld at jeg i flere Vintre har f
ladt mit Gods, og bosat mig her i Byen? Du v
jo meget godt, at vore Naboer, Eiere af store, be
delige Godser, have viist mig den Tillid og Agt
at lægge deres Velfærd i mine Hænder, ikke l
Pengesager, nei endnu langt vigtigere Anliggend
Sager, hvorpaa Tusinders Vel beroer, og som
have givet mig i Commission at drive igjennem.
har sat min hele Sjæl til at virke for den gode S
Der møde mange Vanskeligheder, jeg har i Dag h
Fortrædeligheder, derfor er jeg tankefuld, det er
hele Allarm." — Annette havde under denne Sa
tale sat sig i et Hjørne af en Sofa, med Fødde
op i samme, og med høi, skingrende Stemme øvet
i chromatiske Scalaer, Roulader og Triller, saa V
gene gjenløde af hendes Sang. Lindal vendte

nu til hende, idet han udbrød: „Gud velsigne Dig, Annette! hold dog op med den Sang! Den gaaer mig gjennem Marv og Been.“ — „Ja saa!“ svarede Annette: „Jeg vidste ikke at jeg sang saa slet. Er Musik maaskee for Eftertiden forbudt her i Huset?“ — „Musiken,“ gjentog Lindal, „er ret en ubeskeden, paatrængende Kunst. For de andre Kunster kan man dog have Fred, naar man vil; man kan vende Malerierne om, saa de gloe paa Væggen, man kan lukke sig inde for Dem som have den Syge at ville pine Folk med at læse for dem; men den forbandede Musik gaaer igjennem Mure og Stolper, og ryster et stakkels Menneskes Nerver.“ — „Men Gud bevare os!“ udbrød Annette: „Du var jo i gamle Dage en stor Elsker af Musik? Da Du var forlovet med Sophie, da erindrer jeg endnu, at hver Aften, naar Du kom hjemme hos vor salig Moder, da bad Du altid Sophie om at spille og synge, og endogsaa mig, skjøndt jeg den Gang var en lille Pige.“ — „Ja,“ svarede Lindal: „Det er over syv Aar siden. Da var jeg forelsket; saa sværmer man altid for de søde Toner. Men forresten holder jeg af Musik endnu, men jeg vil have, den skal komme til mig, som en Gjæst, jeg indbyder, naar jeg er opsat til at modtage ham, ikke som en Paatrængende, der forstyrrer mig, naar jeg vil have Ro. Og dernæst vil jeg at Mu-

sikken skal være Musik; men Det, som Du der opvartede os med, kan jo ikke kaldes Musik, det er Øvelser, eller Gud veed hvad man skal kalde det, Noget man maa foretage sig i Eenrum, ligesom at vaske sig, klæde sig om og deslige." — „Gud! hvor Majoren er elskværdig!" raabte Annette med skalkagtig Mine: „Men à propos af Eenrum: hvoraf kommer det sig at Du i denne Eftermiddag lyksaliggjør os med Din behagelige Nærværelse, ganske mod Sædvane?" — „Det kommer sig af, at Tjeneren har lagt slet i min Kakkelovn, saa mit Værelse er koldt," svarede Lindal: „Saasnart jeg omtrent kan beregne, at det er blevet varmt, gaaer jeg med Glæde herfra." — „Du er Galanteriet selv," sagde Annette: „Den Pige, der har saadan en Svoger, hun kan sige, hun er lykkelig. Man mærker strax at Du som ungt Menneske har været i fransk Tjeneste." — „Det kan snart blive en Snees Aar siden," sagde Lindal: „der glemmes Gud skee Lov Meget i den Tid." — Annette vedblev i samme Tone: „Hvorfor forlod Du dog det skjønne Land, den polerede Nation, der passede saa ganske til Dit eget aimable Væsen? Hvorfor? Svar mig dog idetmindste!" — „Hvorfor?" gjentog Lindal: „Det er et Spørgsmaal, Du selv kan besvare." — „Nei jeg kan ikke," sagde Annette: „Kom min Enfoldighed til Hjelp med et lille Svar." — „Fordi," svarede Lindal

alvorlig, „fordi . . . Tragedien var spilt til Ende, Helten var falden." — En lille Pause opstod nu, hvori man kun hørte Lindals Fodtrin, som dæmpede løde paa Gulvteppet, den lille Drengs Læsning, der ogsaa lød dæmpet, og en sagte Knirken af Sofaen, hvori Annette sad og trommede med sine smaa Fødder. Endelig sagde hun ligesom grublende og med sagtere Stemme: „Jeg har hørt sige, Lindal, og jeg troer det ogsaa, at Din første Kone er død af bare Skinsyge over Dig." Majoren standsede, og saae paa hende; men med en sagte Rysten paa Hovedet vendte han sig, og fortsatte taus sin Vandring. Annette vedblev: „Jeg har mangengang tænkt, at den Skjæbne fortjente hun for den gruelige Synd hun begik imod Dig, ved at forvandle Dig fra en lystig, smuk Militair til en Jorddrot, thi hun forlenede Dig jo med sin Haand og sine Godser, og formaaede Dig til at gaae ud af Tjenesten; det var en daarlig Erstatning, at Du gik af med Majors Rang, da Du intet andet Regiment har at commandere, end Dine klodsede Bønder ude paa Godset. Vor Cousine Fru Maltz har tidt fortalt mig, at den Gang Du kom fra Frankrig og kun var 24 eller 25 Aar gammel, da var Du saa smuk, saa elskværdig, at alle Damers Hjerter sloge Dig imøde, og at Du vedblev at være saaledes, lige til Du blev gift med Din salig Kone;

saa reiste Du paa Landet og grov Dig ned i Jorden, som en anden Muldvarp. Fru Maltz veed god Beskeed om alle Dine Bedrifter og Idrætter. Hun er Din gamle Veninde." — „Saa?" spurgte Lindal: „Er hun min Veninde? Det er saamæn mere end jeg veed eller fortjener." — „Det er meget utaknemmeligt talt af Dig," raabte Annette: „Du burde erindre, det var i hendes Huus Du gjorde Sophies Bekjendtskab. Derfor burde Du dog takke hende. Om min Søster derimod har Grund til at gjøre det Samme", veed jeg ikke." — „Du har idetmindste ingen Grund til at gjøre det," svarede Lindal: „thi siden Sophie blev gift og Du blev eneste Barn, blev Du fordærvet og forkjælet af Din salig Moder." — „Men," afbrød Annette, „da jeg nu har mistet min Moder for et Aar siden, og er kommen i Dit Huus, saa bliver jeg ikke længere forkjælet, det var Synd at sige. Men Gud skee Lov! jeg bliver vel ogsaa snart min egen Herre." — „Ja," svarede Lindal, „dertil er gode Udsigter, siden Du er bleven forlovet med min Broder, som er Jægerofficeer. Saadan en Snees Aar eller lidt mere".... Annette afbrød ham: „Jo længere det varer, inden Ferdinand bliver Ægtemand, jo længere tør man haabe, at han vil være elskværdig og føielig." — „Siig ikke føielig!" raabte Majoren: „siig hellere lydig, for ikke at sige slavisk; det maa dertil, for at forliges med

en lille Dame af Din Caliber." — „Hvad er det for Caliber?" raabte Annette vred: „Hvordan er jeg da?" — Lindal bukkede for hende, og sagde med megen Courtoisie: „En smuk lille Pige, en talentfuld Pige, en Pige med Forstand, men dog en Pige, som ingen fornuftig Mand kan ønske sig til Kone." — „Pah!" udbrød Annette leende: „saa gives der mange ufornuftige Mænd."

Sophie, som under hele denne Controvers havde siddet, som det syntes, ganske fordybet i at læse med sin Søn, lukkede nu Bogen, tog Drengen under Hagen, og sagde mildt: „Godt, lille Anton! nu er Du fri." — „Skal vi ikke snart kjøre?" spurgte Barnet. „Han skal dog vel ikke med i Selskab?" spurgte Lindal: „Nu seer jeg først, at han er pyntet." — „Jo Fader!" raabte Anton glad: „jeg skal med, det har Moder lovet mig, naar jeg læste godt." — „Vor Cousine har indbudet ham," sagde Sophie: „hendes Børn skulle opføre en lille Comedie." — Lindal svarede: „Da maa jeg rigtig sige, at naar den gode Fru Maltz vil gjøre en Fest for Børn, skulde hun lade den begynde i lidt ordenlig Tid. Nu er Klokken halv otte; om halvanden Time er Antons Sengetid. Han skal ikke være oppe til Midnat!" — „O kjære Lindal!" sagde Sophie med bønlig Stemme: „for en Gangs Skyld!" — „Nei hverken for een eller to Gange," svarede Majoren

kort: „Der skal være Orden i Alting; Børn skal ikke i Nattesviir, overhovedet ikke i Selskab, fra de ere sex Aar gamle. Anton bliver hjemme." — Den stakkels Dreng stod som forstenet. Sophie gjorde Mine til at tale, men betænkte sig, og satte sig stille ned ved Bordet paa den Plads hun nys havde forladt. Anton gik hen til hende og saae hende spørgende ind i Øinene. Med en Rolighed, der lod til at koste en Deel Overvindelse, klappede hun Barnet paa dets blussende Kind, og sagde: „Naar Fader ikke tillader det, kan Du naturligviis ikke komme med." Anton gik taus hen og satte sig paa en Skammel i en mørk Krog. Annette sprang op, og udbrød med Hæftighed: „Hvor bliver dog Ferdinand af? Han lovede at komme saa præcis. Jeg døer af Kjedsomhed!" Ved disse Ord stampede hun i Gulvet og vred de smaa Hænder, som i et Udbrud af Fortvivlelse.

Til Lykke varede det kun nogle Minuter, inden Døren gik op, og en ung, elegant klædt Mand traadte ind. Han fik neppe Tid til at hilse de Tilstedeværende, forend Annette modtog ham med en Strøm af Bebreidelser. Han fremførte nogle Undskyldninger, bad om Forladelse, kastede sig, som i halv Spøg, paa Knæ for sin Herskerinde, og kyssede Sømmen af hendes Kjole, idet han raabte: „O hvilken ziirlig Kjole hvilken Skabning! hvilke nydelige smaa Fødder!"

Annette formildedes noget, og da Ferdinand høitidelig havde forpligtet sig til at møde næste Formiddag med en smuk Blomsterbouquet, som Annette vilde bruge til en Foræring i Anledning af en Venindes Fødselsdag, og tillige lovede, at han om to Dage vilde føre hende i den føromtalte Cousines Selskab paa Bal, blev Freden sluttet. Lindal havde imidlertid givet Befaling til at spænde for Vognen, en Pige bragte Damernes Kaaber, og Majoren sagde nu til sin lille Søn: „Gaa hen, og siig Godnat!" Barnet reiste sig, rakte taus Haanden til Hver af Selskabet, men idet han kom til sin Moder, kastede han sig om hendes Hals, og brast i hæftig Graad. Taarerne stode Sophie i Øinene. Lindal sprang til, greb Drengens Arm, rystede ham lidt, og stødte ham ind ad Døren til et andet Værelse, idet han sagde: „Flæber han, Kjællingepræst? Skal han græde, fordi han ikke faaer sin Villie? Herud med sig!" — Sophie reiste sig taus, og gik hen til et Bogskab, som hun aabnede, og hvori hun syntes at lede efter en Bog. Efter et Ophold sagde Lindal: „Nu har jeg den Ære at sige Selskabet Godnat; nu gaaer jeg ind i mit eget Værelse." — „Kjører Du ikke med os?" spurgte Sophie. — „Nei, jeg bliver hjemme," svarede han: „jeg har noget at skrive i Aften." — „Det vil gjøre Cousine Lotte ondt at savne Dig," sagde Sophie. — „Men det gjør mig

godt," gientog han, "at være fri for at kjede mig i hendes Cirkler." — Sophie svarede med en lille Bitterhed: "Der var en Tid da Du aldrig manglede der." — "Det troer jeg nok!" udbrød Lindal: "Det var for Din Skyld! Jeg kunde ikke træffe Dig uden der. Jeg var dengang en Elsker, og hvad taaler ikke han? Men nu er jeg en Ægtemand." — "Og taaler Intet længere for min Skyld?" sagde Sophie, afbrydende ham. — "O, Snak har vi nok af," svarede Lindal leende: "Nu Godnat mit Barn," tilføiede han, og trykkede et let Kys paa hendes hvide Skulder: "Jeg siger Dig Godnat, thi jeg sover sagtens, naar Du kommer hjem. Jeg beder Dig gaae sagte, for ikke at vække mig." Derpaa hilsede han hurtig de to Forlovede, og forlod Værelset. Sophie tog en Billedbog af Skabet, et Spil Kort af en Skuffe, og gik ligeledes bort.

Da de to Elskende nu vare alene, sagde Ferdinand: "Men min Annette! Jeg kunde næsten være betænkelig ved at føre Dig paa Bal; thi husk paa, hvorledes det gik sidst. Da vare vi Uvenner i mange Dage derefter." — "Ja," raabte Annette, "over Din urimelige Jalousie." — "Urimelig eller ikke," gientog Ferdinand, "saa lover jeg ikke for at det jo gaaer ligesaadan denne Gang, ifald Du, ligesom sidst, coquetterer med alle de andre Herrer og er knibsk imod mig." — "Ak Ferdinand!" udbrød Annette: "Du

er uretfærdig. Jeg bryder mig ikke om Andre end Dig. Det er kun for at dandse med Dig, at jeg er saa begjærlig efter at komme paa Bal. Naar jeg saaledes svæver i Din Arm, i hurtigere og hurtigere Cirkler, saa kommer det mig for, som om jeg fløi mod Himlen med Dig, og jeg tænker da slet ikke paa at der er Flere i Verden end Du og jeg." Medens hun sagde disse Ord, slyngede hun sine hvide Arme om sin Elsker, og valsede rundt med ham. Den forelskede unge Mand følte sig som beruset, og glædede sig til Ballet ligesaameget som hun. Han lovede med Glæde Alt hvad Annette ønskede, ogsaa at han selv tidlig næste Morgen vilde gaae til den botaniske Have, for at forskaffe den omtalte Bouquet, og følge sin Elskede til den store Cour, som i Anledning af en Fødselsdag fandt Sted hos en Dame af deres Bekjendtskab.

Man hørte nu Vognen kjøre frem. Sophie traadte ind, og medens hun og Annette toge Kaaberne paa, sagde Denne til sin Søster: „Naa Sophie! har Du nu været inde og trøstet din Kjæledægge? For dertil vare vel Billedbogen og Kortene bestemte?" — „Ja!" svarede Sophie kort. — „Nu Gud skee Lov!" sagde Annette: „saa er Du vel selv lidt trøstet med det Samme? Lad mig see paa Dig! Naa! nu seer Du dog mindre ulykkelig ud, end for lidt siden." —

„Ja, jeg tilstaaer det," svarede Sophie: „min stakkels Antons Sorg bedrøvede mig. For et Barn er en saadan Sorg ligesaa bitter, som et alvorligere Tab for En af os. Han havde glædet sig saa meget til den Herlighed i Aften, og hans Glæde er min." Med sagtere Stemme tilføiede hun: „Jeg har jo ingen anden!" — „See saa!" raabte Annette triumferende: „Det kan jeg lide, nu tilstaaer Du selv"..... Sophie afbrød hende: „Intet tilstaaer jeg, jeg har Intet at tilstaae, Intet at beklage mig over, uden min egen Barnagtighed. Tal ikke mere derom." — Ferdinand tog hendes Haand, og kyssede den, idet han sagde: „Nei for Guds Skyld! Lad os Intet sige, som kan bedrøve vor Sophie. Hun er den gode Engel i vor Kreds, vi kan ikke noksom ære hende." — „Hvad befaler?" udbrød Annette, idet hun med et vredt Ansigt vendte sig til sin Forlovede, og stødte hans Haand tilbage, da han vilde hjelpe Damerne at stige tilvogns.

Næste Formiddag sad Sophie ved sit Arbeidsbord i sin nette huuslige Dragt, da Annette traadte ind til hende med ganske forgrædte Øine. „Lad mig sidde lidt her," sagde hun: „jeg kjeder mig gyselig ved at sidde alene inde i mit Værelse." — „Vær velkommen," sagde Sophie mildt. — „Klokken er over to," raabte Annette, „jeg har været herinde et Par

Gange i Formiddag, men Du var ikke her i Stuen. Du gik vel og vrøvlede med Dine huuslige Forretninger. Ja Du er egenlig lykkelig, at Du kan finde Smag i saadanne Ting, som man skulde synes, vare en tung Byrde!" — „Ja Gud skee Lov!" svarede Sophie: „jeg finder Fornøielse i at bestyre mit Huus. Det optager langt fra ikke al min Tid, og om det engang imellem synes lidt besværligt, saa glæder jeg mig, naar jeg er færdig, og kan sidde rolig ved mit Haandarbeide eller ved en Bog." — „Haandarbeide?" gjentog Annette: „Det er godt nok, men jeg bliver altid kjed af ethvert Arbeide, inden jeg faaer det færdigt; og læse alene, det gider jeg heller ikke. Spille og synge bliver man ogsaa snart træt af, naar Ingen hører derpaa, og saadan er det med Alting. Jeg er egenlig kjed af at leve." — „Er det over saadanne Betragtninger, Du har grædt?" spurgte Sophie. — „Nei," udbrød Annette, med bestandig stigende Hæftighed: „jeg har nok Andet at græde for. Ferdinand gjør mig ulykkelig." — „Hvorledes!" raabte Sophie: „Ferdinand er det føieligste, kjærligste af alle Mennesker!" — „Jo jeg takker!" svarede Annette: „Han lovede mig iaftes at bringe mig en Bouquet til Fru Prahling og at følge med mig hen at gratulere hende, men jeg har ikke seet ham for mine

Øine. Nei han har ikke mindste Opmærksomhed for mig." — „Han maa have faaet Forfald," sagde Sophie: „Han skulde dog ikke være bleven syg? Lad os sende Bud til ham!" — „Det har jeg gjort," udbrød Annette: „Han er redet ud imorges tidlig. Hvad synes Dig?" — Annette gav nu sin Forbittrelse Luft i en Strøm af Taarer. Da hun var bleven noget rolig, foreholdt Sophie hende i sagtmodige Udtryk det Urimelige i hendes Handlemaade og Meninger, og forestillede hende, hvilken ulykkelig Fremtid hun paa denne Maade beredte sig og sin tilkommende Mand. Annette forsvarede sig først stille, siden med Hæftighed, og kom tilsidst til at sige: „Troer Du, at jeg vil finde mig i at min Mand behandler mig med en saadan Stolthed og Ligegyldighed, som Din Mand viser imod Dig? Tænk paa hvad Du sagde iaftes: Du har ingen anden Glæde end Dit Barn." — Sophie blev rød. „De Ord slap mig af Munden," sagde hun, „men det var i en barnagtig Hidsighed, og jeg fortrød dem strax, og har endnu mere havt Anledning til at fortryde dem idag; thi imorges, inden Anton gik i Skole, fortalte han mig med funklende Øine, at iaftes, da vi vare kjørt, tog hans Fader ham ind i sit Værelse, lod ham more sig med at klippe i Papiir, og siden, medens de drak Thee sammen, viste han ham Billeder i den

Bog jeg havde fløiet Drengen, og gjorde Kortkunster for ham. Seer Du! Lindal er mildere og virkelig bedre, end han selv vil være bekjendt. Han er en elskværdig, en fornuftig, en kjæk Mand, Alle ære hans Klogskab og Retskaffenhed; skulde hans Kone da beklage sig? Skulde hun ikke være stolt af ham, og agte sig lykkelig fremfor tusinde Andre i hendes Stilling? Du veed selv, Annette, at jeg aldrig tilforn har indladt mig med Dig i denne Sag. Hvad der er Mand og Hustru imellem, bør være en Hemmelighed mellem Gud og dem. Men da vi nu ere komne paa dette Capitel, og jeg ogsaa fra min Side har berørt Dit intimeste Forhold, saa lad mig ved denne Leilighed bede Dig, ikke oftere i min Nærværelse at lade Lindal høre, at Du troer at bemærke, at han ikke elsker mig længere. Det er Noget, Du ikke kan bedømme, og det smerter mig at høre udtalt med rene Ord hvad der ængster mig blot at tænke." — „Men," svarede Annette, „mig ængster det at tænke, at han ikke elsker Dig, og høre ham selv saa godt som udtale det med rene Ord. En Kone paa 23 Aar, smuk, god og from, med et saa elskende Hjerte, som Dit, skal hun saa lidet paaskjønnes? Skal hun henleve sine skjønneste Aar, uden den Kjærlighed, som alene".... Sophie afbrød hende: „O Annette, ti! Du veed ikke, hvor Du bedrøver mig! Saaledes maa

man ikke tale til mig! Det er ogsaa usandt. Har jeg ikke nydt Kjærlighedens Lykke? Hvor høit har ikke Lindal elsket mig, og jeg ham?" — „Har!" svarede Annette: „Et saadant **Præteritum** i det berømte Verbum: at elske! Det skal vel hjelpe!" — „Hvem siger," udbrød Sophie, „at vi ikke endnu elske hinanden? Jeg elsker ham uforandret. Og han?" .... Taarerne kom hende i Øinene: „Ak, om han ikke elsker mig saa høit, som i fordums Dage, saa er han dog tilfreds med mig, og det er allerede meget. At han skulde være lykkelig, var jo dog mit høieste Ønske. Desuden, jeg er ogsaa fornuftig nok til at indsee, at jeg — skjøndt jeg ikke har Grund til at foragte mig selv — dog er en ubetydelig Person, som man kan kjede sig med, et af de Fruentimmer, som vel kan erhverve sig Venskab og Tillid, men ikke kan blive Gjenstand for en Mands bestandige Kjærlighed, eller for nogen Lidenskab. Sandt at sige, saa gjør det mig undertiden bitterlig ondt at tænke Dette; men jeg føler, at det er saa, og derfor maa jeg beflitte mig paa Resignation." — „Ja," sagde Annette, „der komme vi ogsaa paa en Materie, som jeg ofte har tænkt paa. Man siger, at Enhver gjælder for Det, som han giver sig ud for. Hvorfor gjør Du Dig saa lidt gjældende? Du har havt samme Opdragelse som jeg, erhvervet Dig de samme Talenter, om end i ringere Grad;

hvorfor gjør Du dem ikke gjældende i Selskabet, men udøver f. Ex. Musiken kun for lukkede Døre, saa at sige?" — Sophie svarede: „Jeg trøster mig med den i Eensomhed; og at gjøre sig gjældende er ogsaa et Talent; det har jeg ikke." — „Men," vedblev Annette, „hele Ulykken er, at Lindal er sikker paa Dig, det er Din Fortræd. Han skulde bare lide af Skinsyge og Urolighed, saa blev han anderledes galant end nu." — „Men," svarede Sophie, „vilde han da ikke være ulykkelig? og kunde jeg taale det?" — „Aa hvad!" raabte Annette, „jeg vilde i Dit Sted tvinge ham til at elske mig." — „Nei Annette," svarede Sophie: „Tiltvinge sig Kjærlighed! hvor er det muligt? Nei heri har jeg hans første Kones Exempel til Advarsel. Han selv har i vor Kjærligheds første Tid fortalt mig om sit Forhold til hende. Han sagde, at han ikke formaaede at gjengjælde hendes lidenskabelige Kjærlighed, at den stille Hengivenhed, den Taknemmelighed, han følte for hende, var hende ikke nok. Hver Dag overøste hun ham med Bebreidelser, udspeidede hvert hans Skridt, tog af det Uskyldigste Anledning til Mistanke, var udelicat nok til at lade ham høre, hvorledes hun, som en ung, rig Enke, bestormet af Friere og Tilbedere, havde valgt og selv nærmet sig den fattige Officeer, der, ubemærket og uden Udsigter i Fremtiden, Intet eiede uden bittre

Erindringer om en forsvunden glimrende Bane i Udlandet. Saaledes fjernede hun ham ganske fra sig, og fortærede sit eget Liv, medens hun forbittrede hans. Maaskee, saaledes sagde han selv, havde hans hele Kjærlighed, alle hans Ønsker netop derfor vendt sig til mig, som en ung, uskyldig Pige, med et fromt, fordringsløst Sind, med.... Jeg vil skaane Dig for at høre Mere af de smukke Ting, han sagde mig ved denne Leilighed, men i min Erindring gjemmer jeg hver Stavelse af disse kjære Ord og af hele denne lyksalige Aften. Vi vare paa en Concert paa Theatret, med Cousine Lotte, i hendes Loge. Lindal og jeg sadde sammen paa den bageste Bænk, vi talte hele Tiden med hinanden ganske sagte, saa Ingen bemærkede det, saa lidt som at han tog min Haand, og holdt den hele Tiden, skjult af mit lange Schawl." — „Naa!" udbrød Annette: „Det var da en skammelig Synd mod den gode Musik, som I følgelig slet ikke hørte paa!" — „Nei!" svarede Sophie smilende: „Meget hørte vi rigtignok ikke efter den, men det er besynderligt, at flere af de Themaer, vi den Aften saaledes hørte, uden at tænke derpaa, dog uvilkaarligt have indpræget sig saaledes i min Hukommelse, at jeg strax har kjendt dem igjen, naar jeg siden har hørt dem, og altid er bleven — ak! jeg veed ikke selv, hvorledes — tilmode ved disse Toner."

Sophie taug, hensunken i Tanker, Annette gik nogle Gange frem og tilbage, saae ud af Vinduet, klagede over Ferdinands utilgivelige Opførsel, og kastede sig tilsidst næsegruus i Sofaen, hvor hun efter nogle Minuter faldt i Søvn. Sophie sad længe stille ved sit Arbeide, og ventede paa, at hun skulde vaagne. Endelig traadte hun hen til hende, og sagde: „Kjære Annette! er Du syg?" — „Nei, nei!" svarede Denne, „men jeg er søvnig." — Lindal traadte ind, og sagde: „Herre Gud! skal vi ikke have Middagsmad idag? Klokken gaaer til fem; hvad er dog det for en Uorden her i Huset? Jeg skal ud, og har ikke Tid til at vente længere." — „Jeg beder om Forladelse," svarede Sophie: „Uhret herinde gaaer nok lidt for langsomt, nu skal vi strax gaae tilbords." Hun ringede, og bad Annette staae op, og følge med dem ind i Spisestuen, idet hun noget forlegen sagde til Lindal, at Annette ikke var ret vel. Denne nægtede at gaae til Bords, og sagde, hun vilde ikke spise. „Vil Du da ikke gaae ind i dit eget Værelse, og lægge Dig der?" sagde Sophie: „Her kunde komme Nogen og forstyrre Dig." — „Er jeg nu til Uleilighed igjen?" raabte Annette grædende: „Jeg ulykkelige Pige! jeg maa rigtignok begræde min Moder, nu har jeg hverken Hjem eller Forældre, jeg er i Veien overalt." Med disse Ord vendte hun sig om i Sofaen, og blev

liggende. Ganske taus forlod Sophie Værelset tilligemed Lindal, der sagde: „Det er Satan til Luner, den Tøs har! Det er rigtignok en rar Perle, vi der har faaet i Huset."

Lindal og Sophie sadde tilbords med hinanden, uden at verle ti Ord. Desmere snaksom var den Tredie ved dette Middagsmaaltid, nemlig den lille Anton, der med uudtømmelig Veltalenhed fortalte Dagens Tildragelser i Skolen, hvilke, ihvor lidet interessante de end vare i dem selv, dog adspredte Sophies forstemte Lune, indtil Lindal afbrød Drengen med et strengt: „Hold Mund! Nu har vi nok af Dit Vrøvl." En dyb Taushed fulgte nu. Man reiste sig fra Bordet, og Sophie vovede med frygtsom Stemme at sige: „Du er saa forstemt, Lindal! hvad fattes Dig?" — „Mig fattes Intet," svarede han, „undtagen den Plage, Du altid forvolder mig med Dine Spørgsmaal. Man kan jo ikke bestandig være i Humeur til at springe paa Borde og Bænke. Farvel! jeg faaer ikke Tid til at drikke Caffe." — „Her er den allerede," sagde Sophie, idet hun bød ham en Kop. Han smagte paa den, og raabte: „Gud frie mig! Den Caffe kan jo slaae Hiertet itu paa Folk." — „Du vil jo altid have den stærk," sagde Sophie. — „Ja, Alting med Maade," svarede han, „men Fruentimmer holde ikke Maade med nogen Ting i Verden. Farvel! jeg renoncerer paa min Caffe."

Han gik, og Sophie satte sig nu ind i Daglig-
ıen til den bestandig sovende Annette. Der var
ørkt i Værelset, og det Uhyggelige af en tilstedeværende
ınske stum Person, der laae som en Syg, de onde
mer, som paa alle Kanter omgave den unge Kone,
ıesom en Fængselmuur, der udelukkede hende fra
Glæde, alt Dette beklemte hendes Sind i saa høi
rad, at hun ikke kunde holde sig fra at græde. En
le Arm slyngede sig om hendes Hals, og en blød,
ırnlig Stemme spurgte: „Hvad fattes Dig, søde
Moder?" — Sophie greb sin Søn i sine Arme: „Jeg
ır Uret i at være bedrøvet, da jeg har Dig, min
de Dreng," sagde hun, virkelig trøstet. Hun lagde
lden sammen i Kakkelovnen, satte sig ved dens
untre Lue, omslyngede den lille Dreng med sine
rme, og fortalte ham med hviskende Stemme et dei-
ıt Eventyr, der endte med disse Ord: „Og seer Du,"
gde Troldmanden, „naar man kun er taalmodig,
a er der altid en god Geist i Nærheden."

I det Samme gik Døren op, og en god Geist,
t er at sige, en god, trofast Ven traadte ind. Det
ır Ferdinand, som hverken Sophie eller Anton ved
rste Øiekast gjenkjendte, da han haltede og gik ved
ı Stok. Han fortalte, at Grunden hertil var et
eiltrin, han havde gjort ved for hurtigt at springe
Hesten. „Ak!" tilføiede han: „Annette er vist vred

paa mig; men jeg har ikke kunnet holde mit Løfte fra iaftes, jeg var nødt til at ride et Par Mile ud i Landet, og er først for en Time siden kommen hjem." — Meget bekymret over at see Annette ligge i Sofaen, som om hun var syg og bedrøvet, prøvede han med de kjærligste Ord at berolige hende og undskylde sig selv; men hans vrede Herskerinde lod ham ikke tale ud, hun sprang op, løb ud af Værelset, ilede til sit eget Kammer, og lukkede Døren iláas efter sig, inden Ferdinand paa sin haltende Fod kunde indhente hende. Han vendte nu tilbage til Sophie, og hvad ofte hændte, gjentog sig paany denne Aften, nemlig at disse To i en rolig Samtale opmuntrede og trøstede sig selv og hinanden, uden dog at berøre hvad som egenlig laae Nogen af dem nærmest paa Hjerte.

Et Par Timer hengik saaledes, Lindal kom hjem i bedre Lune end han var gaaet ud, Tjeneren dækkede Theebordet. Et andet Bord lod Sophie dække foran Ferdinand, besat med adskillige smaa Retter, som hun vidste, vare behagelige for ham og Lindal. Denne bemærkede det med Fornøielse, saavelsom den Omsorg hun havde havt for Ferdinand i hans svagelige Tilstand, hvorledes hun havde beredt et beqvemt Leie paa en Tabouret for hans syge Fod, og hvorledes hun selv opvartede ham med et Ansigt, der straalede af den Fornøielse, hun fandt ved at kunne

pleie sin broderlige Ven. En Følelse af Sophies Elskværdighed og en dunkel Fornemmelse af Anger over de onde Luner, hvormed han saa ofte saarede hende, syntes i dette Øieblik at berøre Lindals Sjæl. Han slog sin Arm om hende, saae hende ind i de milde Øine, og sagde: „Det er vist og sandt, min Sophie forstaaer at lindre Sygdom og Bekymring, og at indrette Alting hyggeligt." Det var længe siden han havde sagt hende et saa venligt Ord, og hun følte sig derved som om hun fik Vinger til at flyve igjennem en lettere Luft. Saaledes ilte hun ind til Annette, som endelig paa hendes Tiltale aabnede sin Dør, og lod sig overtale til at følge med hende ind til de Andre. Derimod kunde ingen Overtalelser bevæge Annette til at sætte sig tilbords med Familien. Hun tog sin Plads i en mørk Krog, og svarede kun med Ja eller Nei paa hvad man sagde til hende. Endelig sagde Ferdinand, at han vel i en saa fortrolig Kreds turde berette, hvad vigtigt Ærinde der imorges havde nødt ham til at reise ud i Landet, tiltrods for de Løfter, han havde givet sin Forlovede.

Ganske tidlig samme Morgen, sagde han, havde en anden Officeer underrettet ham om, at en gammel brav Underofficeer Dagen iforveien havde begaaet en Subordinationsfeil. Den Gamle havde mod Sædvane været beskjænket, og havde skrækkelig forløbet sig

mod en Capitaine, der var en god Ven af Ferdinand. Capitainen stod just ifærd med at stige til Hest for at ride ud paa Landet, men havde yttret, at han næste Middag kom tilbage til Byen, og da strax vilde indgive sin Klage over Underofficeren. Den omtalte Officeer, der fortalte Ferdinand Sagen, havde været det eneste Vidne til denne Scene, og da han gjerne vilde redde den ellers brave, gamle Mand, meente han at Ferdinand kunde udvirke Dennes Tilgivelse hos sin Ven Capitainen, og forebygge at Klagen blev indgiven. Ferdinand, som indsaae at der intet Øieblik var at spilde, begav sig strax paa Reisen, og var saa heldig at forebygge den Ulykke, som truede den gamle Mand og hans Familie.

Neppe var Ferdinands Fortælling tilende, førend Annette kom farende som en Stormvind hen mod Bordet, om hvilket de Andre sad. „O min Ferdinand!" raabte hun: „Var Dette Grunden til Din Udeblivelse i Dag? O tilgiv mig, ædleste af alle Mennesker! Jeg er et urimeligt Creatur, uværdig til at tilhøre Dig." Medens hun fremførte disse Ord, kastede hun sig med saadan Magt mod sin Forlovede, at hun paa eengang væltede Tabouretten, hvorpaa hans syge Fod hvilede, og stødte til Lindal, saa han kastede et Glas Viin over sig, og tillige overspildte hendes Klæder. Lindal foer i Veiret med en lille Ed og en vred

line, den stakkels Ferdinand skjulte med Anstrengelse
n Smerte, hans Fod led ved det stærke Stød, og
t varede noget, inden den forrige Rolighed blev
agt tilveie ved Sophies formildende Bestræbelser.

Da nu det lille Selskab igjen sad fredeligt sam-
en, tog Ferdinand Ordet paanye, og sagde: „Uagtet
g er kommen til Skade med min Fod, maa jeg dog
gne denne Dag for en af de lykkeligste, thi foruden
it før omtalte, heldigt udrettede Ærinde, er der des-
)en hændet mig noget særdeles Glædeligt." Idet
n henvendte sig til Lindal, tilføiede han: „Hvad
ener Du, Frands! min Barndoms bedste Ven og
ammerat, Carl Sardes, som Du vel endnu erindrer,
her i Byen, og besøgte mig imorges, ligesom jeg
lde stige til Hest." — „Carl Sardes!" raabte Lindal:
r han her? Og hans Pleiefader, den gamle, franske
reve?" — „Er her ogsaa," svarede Ferdinand, „men
m bryder jeg mig ikke om; derimod min fortræffe-
e Carl, han er ganske uforandret; jeg kjendte ham
ar: den samme Varme har han bevaret, de samme
ilde, melancholske og dog brændende Øine, som
de fulde af Taarer ved at see mig igjen. Des-
rre, jeg havde kun nogle faa Øieblikke til at nyde
ns Nærværelse, men han kommer til mig igjen imor-
n." — „Hvad har han isinde?" spurgte Lindal: „Vil
n blive her i Landet?" — „Nei det troer jeg ikke,"

svarede Ferdinand: „Han er fulgt hertil med sin fornemme Velynder, der er kommen her, som jeg troer, i et privat Ærinde. Du veed nok, denne Greve har for mange Aar siden opholdt sig her?" — „Ja," svarede Lindal, „han har gjort mange interessante Toure siden den Tid, og ogsaa liidt ondt ved sine Missioner." — Annette afbrød dem: „Kan vi stakkels Fruentimmer ikke ogsaa faae lidt at vide om disse os ubekjendte, interessante Personer?" — „Med Fornøielse," svarede Ferdinand: „Carl Sardes er en Mand paa min Alder." — „Altsaa 28 Aar," raabte Annette, afbrydende: „Videre, videre!" — „Vi ere Barndomsvenner," vedblev han. „Det veed vi," raabte hun utaalmodig. „Nu vel!" sagde han: „kort at fortælle: Hans afdøde Fader boede her i Byen. Han var en fortrolig Ven af en fransk Greve Adalbert, som i flere Aar opholdt sig her; og da den gamle Sardes døde, overgav han sin trettenaarige Søn til Greven, som tog ham med sig til Frankrig, hvorhen han reiste kort efter sin Vens Død. Han antog sig Drengen, som en Fader, opdrog ham med største Omsorg, og da Grev Adalbert aldrig har været gift, er Carl Sardes ham aldeles som en Søn. I de sidste ti til tolv Aar er Greven brugt ved adskillige diplomatiske Sendelser, hvoraf nogle have været meget critiske, og paa alle disse har hans unge Pleiesøn fulgt ham." — Lindal afbrød: „Ja hvad var

nu Det som den franske Læge fortalte os ifjor, ... han som kom fra Spanien, ... kan Du ikke erindre det, Ferdinand?" — „Jo tilvisse," svarede Denne: „Intet, som vedkommer Sardes, er gaaet mig ubemærket forbi. Det var den Historie om Merino; jeg har den Gang fortalt Damerne den." — De benægtede Dette Begge, og Ferdinand fortalte, som følger:

„For to Aar siden befandt Grev Adalbert og Sardes sig i Spanien, og paa Reisen derfra hændte det sig, at disse To tilligemed den omtalte Læge og tre franske Officerer faldt i Hænderne paa Merinos Bande. Modstand var forgjæves, de overgave sig altsaa, og bleve som Fanger førte til et gammelt Taarn, hvor de skulde oppebie den Skjæbne som Høvdingen vilde bestemme for dem. Merino var nemlig i dette Øieblik nogle Mile derfra, men ventedes daglig til det Sted, hvor de stakkels Franskmænd belavede sig paa den grusomme Død, som rimeligviis vilde blive dem tildeel ved hans Ankomst. Som ægte Franskmænd lode de imidlertid ikke Modet falde, men gjorde dem Livet saa behageligt, som det var muligt i et Fængsel."

„Ja," faldt her Lindal ind: „Det er i Ulykken man skal kjende Franskmændene, for at skjønne paa dem. Selv De af dem, som i Lykkens Dage havde noget Smaaligt, have i Ulykkens hævet sig til det

Store. Ogsaa heri var han værdig til at være deres Hersker, han som jeg aldrig kan glemme. Ulykken satte det rette Stempel paa hans Storhed, hans Seier over den fordunklede alle hans andre Seire. Alexander den Store, siger man, ønskede at der var en Verden udenfor denne, for at han kunde erobre den, men paa Sanct Helena erobrede Napoleon hvad som ligger udenfor denne Verdens Grændser.". — Naar Lindal kom paa dette Capitel, blev han som et andet Menneske, en besynderlig Ild lyste af hans Øine, og ligesom forklarede hans hele Væsen. Taarerne stode ham i Øinene, han greb sit Glas, og drak det hurtigt ud, som for at nedsynke sine Taarer og sine Erindringer. Sophie saae paa ham med Miner, der lignede hans, men Annette trak utaalmodig i Ferdinand, og sagde: „Bliv ved! Bliv ved!" Ferdinand tog Ordet, og sagde:

„I det omtalte Fængsel var en Fangevogter, der ganske lod sig beherske af sin unge Kone. Denne Spanierinde havde Medlidenhed med de stakkels Franskmænd, og formildede deres Tilstand ved at forskaffe dem Viin og andre Nødvendigheder, som de lode kjøbe i den nærliggende Stad. Blandt andet havde hun ogsaa laant dem en gammel Guitar, som tilhørte hende. Sardes skal spille meget godt paa dette Instrument, og desuden have en smuk Syngestemme. Hver Aften fik Fangerne Tilladelse til at tilbringe

nogle Timer i en rummelig Gaard, som var indesluttet af Taarnets Muur. Her sang de og dandsede til hans Spil. Fangevogtersken var da altid tilstede. Hun syntes usigelig at glæde sig over hans Musik, og fattede en særdeles Godhed for hele dette Selskab, men især for Sardes, med hvem hun ofte indlod sig i Samtale, idet hun stedse udhævede det som et Fortrin hos ham, at han var ingen Franskmand, men en Mand fra det fjerne Norden. Hun trøstede ham og de Andre med den Forsikkring, at Merino var langt fra ikke saa slem, som hans Rygte, og fortalte dem mange Træk af ham, som hun kaldte store og høimodige. Hun paastod at staae i Gunst hos ham, og lovede at tale Fangernes Sag, et Løfte, som imidlertid ikke bragte dem synderlig Trøst. En Aften, da de efter Sædvane vare forsamlede i den omtalte Gaard, bemærkede de to simpelt klædte, men bevæbnede Mænd, som traadte ind med Fangevogtersken. Hun præsenteerte dem for Selskabet, som gode Venner og brave Spaniere. De tre franske Officerer og Lægen vare især med at dandse, og lode sig ikke forstyrre. Den gamle Greve sad i en Krog, langt fra de Fremmede, der stode ved Døren med Fangevogtersken. Ganske nær derved sad Sardes paa en lille Steenbænk, og spillede. Han betragtede de

to Spaniere, og det blev ham klart, ifølge Konens tidligere Beskrivelse af Merino, og af den Ærbødighed, som baade hun og den ene Spanier viste deres Ledsager, at ingen Anden end denne Høvding stod ved hans Side. — Uden at lade sig mærke med Noget, istemte han en spansk Nationalsang, hvori Spaniens Skjønhed, Tapperhed og Herlighed bleve ophøiede. De Andre istemte den sidste Strophe, som Chor, og ligesom i Begeistring greb Sardes tre Bægere Viin, som stode hos ham paa en stor Steen, bød Spanierne Hver sit, og tømte det med dem paa Spaniens Velgaaende. Idet han nu tog det tømte Bæger tilbage af Merinos Haand, bukkede han for ham, og sagde paa Spansk: „Tappre Spanier! I er ingen Anden end General Merino. I har tømt et Bæger med mig paa Spaniens Velgaaende; I kan ikke lade mig og Mine henrette imorgen, siden I har været vor Gjæst iaften. Vi ere fredelige Reisende, som ikke høre til noget politisk Parti." Merino studsede, men sagde: „Reis strax over Grændsen, en Garde af mine Mænd skal følge jer dertil." Derpaa vendte han sig og gik, og inden to Timers Forløb sad vore lykkelige Fanger under Guds frie Himmel i deres Reisevogne, omgivne af Merinos Sikkerhedsvagt."

„O hvilket yndigt Eventyr!" udbrød Sophie. „Hvilket herligt Menneske!" raabte Annette: „O Ferdinand!

Lad os faae ham at see! bring ham til os, endnu imorgen! Nei," tilføiede hun: „imorgen ikke, saa skal vi jo paa Bal." — „Paa Bal!" raabte de Andre, og pegede paa Ferdinands Fod. „Idetmindste, kjære Annette," sagde Ferdinand, „kan det ikke være for den Fornøielse at dandse med mig, som Du sagde, var det Bedste" .... Annette afbrød ham: „Min Gud! det er ikke for min Fornøielse; men nu har Lotte gjort Regning paa, at vi skulde følges med hende. Hendes Mand gaaer ikke saadanne Steder, og hun kan da ikke gaae allene, og ikke engang med mig uden nogen Cavaleer. Det er jo et offentligt Bal." Sophie søgte ved milde Forestillinger, Lindal med bittre Anmærkninger, Ferdinand med en Taushed, der burde været det kraftigste Argument af dem alle, at foreholde Annette det Urimelige i hendes Ønske. Hun saae paa Ferdinand med bedende Øine; der var noget Veemodigt i hendes Mine, hendes smukke Ansigt bar Præg af de mange Taarer, hun havde grædt i Dagens Løb. Hendes Elsker greb hendes Haand, kyssede den og sagde: „Min lille Annette! See blot lidt fornøiet ud, saa skal jeg med Glæde være her imorgen Aften, for at hente Dig og Din Cousine." Annette omfavnede ham; men Lindal loe høit, og sagde: „Det er bedst, at vi til den Time bestille Portechaisen fra Frederiks Hospital, for at lade Dig bære."—

„Nei," svarede Ferdinand, „jeg skal nok komme i Karreet; min Fod er allerede bedre, og — dandse kan jeg ikke, men jeg sætter mig mod Sædvane til et Spillebord, og fornøier mig ved Tanken om at jeg har erstattet Annette denne Dag, som jeg mod min Villie har forbittret hende."

En Ugestid var hengaaet siden den her omtalte Aften. Annette havde været paa Bal i Ferdinands Selskab, og tilbragt Natten der lige til den lyse Morgen. Som en Følge af den Anstrengelse og Tvang, som denne Føielighed havde kostet hendes Forlovede, var han bleven nødt til at holde sig hjemme siden den Tid, for at pleie sin Fod. I Lindals Huus havde Enhver følt Savnet af hans Selskab, saa meget mere som man i hele denne Uge ikke havde havt noget Besøg eller nogen anden Adspredelse; derimod havde Annettes Utaalmodighed og hendes og Lindals Luner meget bidraget til at forøge den Tomhed, som ofte omgav den stakkels Sophie, især i de Timer, da hun ikke var beskjæftiget med sin Søn, der gik endeel af Dagen i Skole, gik tidlig tilsengs om Aftenen, og overhovedet kom hver Dag længere fra den Periode i Livet, da man optager sin Moders meste Tid og Tanker. En sand Glædesfest var altsaa den Aften, da Ferdinand, næsten ganske helbredet, kom tilbage i det Lindalske Huus. Sophie

havde indrettet Alting mere festligt end sædvanligt, og den lille Familie sad igjen i særdeles godt Lune om Aftenbordet. „Hør, Ferdinand,“ sagde Annette, „har Du nylig seet Din Ven?“ — „Ja,“ svarede Ferdinand, „han har været saa god at besøge mig hver Dag i min Eensomhed.“ — „Naa,“ raabte Annette, „har Du da ikke gjort Aftale med ham om at komme her i Huset?“ — „Nei!“ svarede han, „det har jeg ikke.“ Annette lod ham ikke tale ud. „Hvorfor ikke? Det lovede Du jo, men saadan er Du altid. Du kan i Grunden ikke lide at her maa komme noget interessant Menneske.“ — „Ja Du har Ret,“ raabte Lindal: „Ferdinand er et stridigt Sind, der aldrig retter sig efter Dig. Han burde ladet Sardes føre herhen med Vagt; thi ellers var det dog tænkeligt, at et Menneske, som denne unge Mand, og Grev Adalbert, hvilke nylig ere ankomne hertil, kunde være saa overhængte med Indbydelser, at man ikke strax kunde faae dem fat med det Gode.“ — „Nei,“ sagde Ferdinand, „det er ikke min Feil, og heller ikke er Skylden hos Sardes, der selv længes efter at gjøre denne Families Bekiendtskab, og see min Annette; men Sagen er den, at Grev Adalbert har et Brev til min Broder fra en fælleds Ven i Frankrig. Dette vil han selv overbringe, og har bedet Sardes følge sig til dette Besøg, og derfor anseer vor Ven det passe-

ligst at gjøre sin Indtrædelse her paa denne Maade." Denne Forklaring fornøiede Lindal, for hvem enhver Erindring fra Frankrig var som et oplivende Solglimt om Vinteren. Han nævnede en ofte omtalt Ven, fra hvem Brevet formodenlig maatte være, og længtes nu efter de Reisende ligesaa meget som Annette. Ferdinand sagde, idet han henvendte sig til sin Broder: „Sardes og hans Pleiefader have opholdt sig nogen Tid paa et Gods i Nærheden af Odense. De have ofte været der i Byen, og ere komne i vor Søster Carolines Huus. Sardes har fortalt mig endeel om hende, der ikke var trøsteligt." — „Hvad siger De?" raabte Sophie: „Vor elskværdige Caroline!"— „Ja," vedblev Ferdinand, „at hendes huuslige Stilling ikke kan være lykkelig, er heel begribeligt, men saa galt troede jeg dog ikke, at det var. Sardes paastaaer, at det er velbekjendt, at hun for flere Aar siden har staaet i utilladelig Forbindelse med en ung Mand, der nu er udenlands, at hendes Kammerpige, som den Gang var hendes Fortrolige, nu er hendes Ægtemands erklærede Elskerinde, at dette slette Fruentimmer er den egenlige Frue i Huset, der tyranniserer Børnene, og er uforskammet mod Caroline, der maa finde sig i Alting, af Frygt for at hendes gamle Fortrolige skal forraade hendes Hemmelighed, og give hende til Priis for en Scandal, som man

imidlertid venter hver Dag, da dette Forhold synes for spændt til at kunne vedblive, og vor Svoger er et Menneske, af hvem man ikke kan vente mindste Skaansel eller Delicatesse." Lindal satte i Hæftighed sit Glas ned mod Bordet, saa det sprang istykker. „Gud forlade vore salige Forældre! jeg kan ikke tilgive dem deres Synd mod Caroline." — „Vore Forældre," sagde Ferdinand, „vare ikke saa strafværdige, som vor Onkel og Tante, hos hvilke Caroline var i Huset. De havde lovet at testamentere hende deres Formue, naar hun vilde ægte denne lede Baron, hvis Frieri til vor Søster ansaaes for en stor Lykke. Vore Forældre levede i trange Kaar. De rige Slægtninge overtalte baade dem og hende." — „Overtalte?" raabte Lindal: „De tvang hende med Alt hvad der kan tvinge en ung, uskyldig Pige. Jeg har faaet det Altsammen at vide, da vor stakkels Søster, som gift Kone, kom hertil fra Onklens Huus i Hamborg, hvor Ulykken skete. Jeg vidste af ingen Ting, førend det var for silde. Havde jeg blot været tilstede, de skulde ikke have kobblet en Pige af saa stor Skjønhed, saa udmærket Forstand, til en saadan elendig Karl, et Menneske, der ikke har Sands for noget Ædelt og Godt, og som hans ulykkelige Kone skulde more og underholde, naar han hele Dage og lange Aftener sad blytung og kjedsommelig, og hængte ved hendes

ligst at gjøre sin Indtrædelse her paa denne Maade."
Denne Forklaring fornøiede Lindal, for hvem enhver Erindring fra Frankrig var som et oplivende Solglimt om Vinteren. Han nævnede en ofte omtalt Ven, fra hvem Brevet formodenlig maatte være, og længtes nu efter de Reisende ligesaa meget som Annette. Ferdinand sagde, idet han henvendte sig til sin Broder: „Sardes og hans Pleiefader have opholdt sig nogen Tid paa et Gods i Nærheden af Odense. De have ofte været der i Byen, og ere komne i vor Søster Carolines Huus. Sardes har fortalt mig endeel om hende, der ikke var trøsteligt." — „Hvad siger De?" raabte Sophie: „Vor elskværdige Caroline!" — „Ja," vedblev Ferdinand, „at hendes huuslige Stilling ikke kan være lykkelig, er heel begribeligt, men saa galt troede jeg dog ikke, at det var. Sardes paastaaer, at det er velbekjendt, at hun for flere Aar siden har staaet i utilladelig Forbindelse med en ung Mand, der nu er udenlands, at hendes Kammerpige, som den Gang var hendes Fortrolige, nu er hendes Ægtemands erklærede Elskerinde, at dette slette Fruentimmer er den egenlige Frue i Huset, der tyranniserer Børnene, og er uforskammet mod Caroline, der maa finde sig i Alting, af Frygt for at hendes gamle Fortrolige skal forraade hendes Hemmelighed, og give hende til Priis for en Scandal, som man

›lertid venter hver Dag, da dette Forhold synes spændt til at kunne vedblive, og vor Svoger er Menneske, af hvem man ikke kan vente mindste tansel eller Delicatesse." Lindal satte i Hæftighed Glas ned mod Bordet, saa det sprang istykker. ud forlade vore salige Forældre! jeg kan ikke til- e dem deres Synd mod Caroline." — „Vore For- re," sagde Ferdinand, „vare ikke saa strafværdige, : vor Onkel og Tante, hos hvilke Caroline var i set. De havde lovet at testamentere hende deres 'mue, naar hun vilde ægte denne lede Baron, hvis eri til vor Søster ansaaes for en stor Lykke. :e Forældre levede i trange Kaar. De rige Slægt- ge overtalte baade dem og hende." — „Overtalte?" bte Lindal: „De tvang hende med Alt hvad der tvinge en ung, uskyldig Pige. Jeg har faaet det sammen at vide, da vor stakkels Søster, som gift ie, kom hertil fra Onklens Huus i Hamborg, hvor kken skete. Jeg vidste af ingen Ting, førend det for silde. Havde jeg blot været tilstede, de skulde have kobblet en Pige af saa stor Skjønhed, saa nærket Forstand, til en saadan elendig Karl, et nneske, der ikke har Sands for noget Ædelt og dt, og som hans ulykkelige Kone skulde more og erholde, naar han hele Dage og lange Aftener blytung og kjedsommelig, og hængte ved hendes

Side, som en Byrde af dræbende Tvang og Kjedsommelighed, der var hende paalagt som en Helvedstraf. O! naar jeg tænker paa alt Dette, kunde jeg blive rasende. Jeg har ordenlig glædet mig ved at høre, at han derovre i Fyen havde lagt sig efter at svire og drikke. Jeg tænkte, saa var hans Kone dog fri for hans Selskab." Sophie sagde: „Det er næsten otte Aar, siden Carolines Mand blev forflyttet herfra Byen. Dengang var jeg altsaa kun femten Aar, og hun to og tyve. Men uagtet denne Forskjel i vor Alder, og den endnu større, at hun var Kone og Moder, og jeg kun en ung Pige, ja et Barn, havde dog et virkeligt Venskab forenet os, og skjøndt jeg kun har seet hende meget lidt siden den Tid, troer jeg dog at kjende hende saa godt, at jeg vel tør paastaae, at et Rygte, som det Ferdinand omtaler, er løgnagtigt og skammeligt. Caroline kan være ulykkelig, men strafværdig? Aldrig!" Sophies Kinder blussede, Ferdinand rystede betænkelig paa Hovedet. Annette sagde: „Ja Gud bevares! var det Rygte sandt, saa var jo Caroline et nederdrægtigt Fruentimmer, som Enhver af os maatte vende Ryggen." — „Ja Du snakker!" raabte Lindal. „Ak! kjære Annette!" sagde Ferdinand: „Man maa dog have Medlidenhed med et Fruentimmer i Carolines Stilling, tvunget til en Mand, som hun ikke kan agte, som endog er utro og

udelicat. En anden Mand trøster hende med sit Selskab, sin Opmærksomhed, han elsker hende og skjønner paa hendes Værd; hvor svært er det da ikke at vogte sig for en menneskelig Svaghed?" — „Hun har tre elskværdige Børn," sagde Sophie: „to nydelige, opvorende Døttre; for deres Skyld" .... Annette afbrød hende: „Hun er afholdt i alle Selskaber, courtiseret af alle Herrer, hun har Trøstegrunde nok." — "Der har vi det," raabte Lindal: „Coquetteriet, Forfængeligheden, de skal trøste for Alting; de ere Maalet for Livet og alle dets Bestræbelser; ikke sandt? Men jeg forsikkrer Dig, Annette, at jeg har langt mere Agtelse for Den, der henreven af sit Hjerte, begaaer en menneskelig Feil, og opoffrer sig selv for en Mand, hun elsker, end for Den, der lefler med Alle, har dem Alle til Bedste, glæder sig over at forvolde Sorg og forlede til Daarskab, og kort sagt opoffrer dem Alle for sin Forfængelighed, for sin eneste Afgud." — „Mener Du mig med denne Skildring?" raabte Annette, og sprang op i Vrede. Ferdinand greb hendes Haand, og trak hende ned igjen paa Stolen, idet han sagde nogle venlige Ord. Lindal vilde svare, men Sophie afbrød ham, og sagde: „Kjære Lindal! Dine Yttringer synes mig ikke ganske rigtige. Tilgiv mig, at jeg modsiger Dig, men det forekommer mig som om Du sammenligner det værste Slags Coquetter med det

bedste Slags strafværdige Koner. Der gives vel sagtens Tilfælde, hvori kun Gud kan dømme og Menneskene bør tie. Er Din Søster saa ulykkelig, som man siger, da hører hun vist til hine Undtagelser; men der gives jo ogsaa et uskyldigt Coquetterie, en barnlig Lyst til at behage Andre, og derved stige i sin egen Mening. Man vil ikke gjøre Erobringer, ikke for nogen Priis i Verden bedrøve noget Menneske, men man vil gierne være elskværdig, og gjøre et behageligt Indtryk. Er der noget Ondt i det? I Mænd ansee Eders Liv som ganske fordærvet, hvis I maae gaae det aldeles ubemærkede igjennem. Den offentlige Agtelse er et Gode, hvorfor I mangengang opoffre Eders kjæreste Ønsker. Og vi stakkels Fruentimmer maae ikke engang ønske at blive en Smule bemærkede og vel modtagne, hvor vi lade os see? Vor Personlighed er vor eneste Magt i denne Verden. Maae vi da ikke have Lov at sætte Priis paa den?" — „Ak, Sophie!" sagde Lindal: „Du taler om Coquetterie, som den Blinde om Farverne; Du har slet ingen Forstand paa at være coquet." — „Da er det vist nok en Ulykke for mig," svarede Sophie lidt stødt: „thi jeg tilstaaer oprigtig, at jeg gierne vil behage. Dersom jeg altsaa gierne vil det, men ikke kan det, er jeg virkelig at beklage." Hun taug, og saae ned for sig. Annette sagde: „Det havde jeg

ikke troet, Lindal, at Du vilde forsvare en utro Kone, som bringer Uenighed og Skam i sin Familie." — „Uenighed og Skam!" raabte Lindal: „Nei det vil jeg visselig ikke forsvare. Gud bevare Caroline fra at volde Forargelse, fra at sætte en Plet paa vor Families Ære! Nei, en saadan Mangel paa Conduite skulde jeg aldrig tilgive hende!" — „Det er altsaa blot den saakaldte Ære, der ligger Dig paa Hjertet?" sagde Annette: „Resten" .... Lindal afbrød hende: „Resten er en Sag mellem Vorherre og hende selv." — „Ikke mellem hende og hendes Mand?" spurgte Annette. „Nei!" svarede Lindal: „naar han ikke veed det Mindste derom, saa er det Noget som ikke existerer for ham. Franskmanden siger, og Franskmanden har en sund Fornuft: Quand on le sait, c'est peu de chose; ce n'est rien, quand on l'ignore." Sophie kastede et Blik til sin Mand, hvori noget hende ganske Usædvanligt malede sig, Noget som lignede en Følelse af Forbittrelse. Ferdinand sagde: „Nei Frands! det kan Du ikke mene. Vilde jeg endog tilstaae, at en saadan Fornærmelse var et Intet, naar man ikke anede den, saa kunde jeg dog umulig tænke, at den var en ringe Ting, naar man vidste den. Gud bevares! er det ringe at være bedragen og forraadt i sit nærmeste, hjerteligste Forhold?" — „Pah!" raabte Lindal: „Bedragen og forraadt! Det er saa-

danne store Ord! Det kommer kun an paa deres Betydning. Jeg veed Koner, som aldrig have gjort sig skyldige i det Mindste af Det, man forstaaer ved Utroskab, og som efter min Mening dog have baade forraadt og bedraget deres Mænd. De have daglig løiet for ham og fortalt saavel hans Hemmeligheder som hans Svagheder til deres Veninder; derimod veed jeg en Kone i Frankrig, som lod sig guillotinere af Troskab og Hengivenhed for sin Mand, og den Kone havde ganske bestemt en Elsker, og var for saavidt utro." — „Ja det er meget godt," sagde Ferdinand, „men den Kones Ægtemand vilde jeg dog ikke have været. Naar man elsker sin Hustru, hvor kan man da udholde den Tanke, at en Anden er elsket af hende? Hvor kan man udholde Livet i en saadan Ulykke?" — „Ja det forstaaer sig," svarede Lindal, at unge Elskere tænke saaledes. Jeg husker selv den Tid, da jeg i Paris med Vold og Magt vilde duellere med et uskyldigt Menneske, der havde understaaet sig at dandse med en Dame, hvis smukke Dine havde bedaaret mig. Siden vilde jeg skyde mig selv, ja jeg havde gierne, som en anden Othello, qvalt min Elskede; men Gud skee Lov! en saadan Lidenskab er ligesom Skarlagensfeber eller andre Børnesygdomme: man faaer den kun eengang i Livet." — Sophie blev blodrød. For at skjule sin Sindsbevægelse, reiste hun

sig, og gav sig Ærinde til en anden Deel af Værelset. Ferdinand sagde: „Man kan dog visselig elske meer end eengang i Livet, det troer jeg idetmindste.“ — „Det er heller ikke min Mening,“ svarede Lindal, „at man ikke kan elske meer end eengang; men en saadan brændende Elskovsfeber har jeg dog kun liidt af den ene Gang.“ — „Nu vel,“ sagde Ferdinand,“ saa er det dog ialfald sandt, at en Mand, som elsker sin Kone, umulig kan taale, at en Anden bliver ham foretrukken.“ — „Men,“ svarede Lindal, „deri har han stor Uret, naar der blot er Tale om en Følelse, om et Fortrin, man i sit Hjerte giver en Anden. Hvem er Herre over Sligt?“ — „Men,“ indvendte Ferdinand, „Ægtefolk love jo dog for Alteret, at de trofast og bestandig ville elske hinanden.“ — „Nei saamæn gjøre de ikke,“ raabte Lindal: „De love vel Troskab, men hvor kan de love evig Kjærlighed? Staaer den i noget Menneskes Magt? Det er endogsaa urimeligt at love, at man aldrig vil forelske sig i nogen Anden end sin kjære Ægtemage. Det er, ligesom man vilde forpligte sig til aldrig at faae Hoste eller Koldfeber eller saadan Elendighed, som man jo vistnok paadrager sig ved en eller anden Uforsigtighed, men for en saadan kan dog Ingen sige sig fri. En god Conduite derimod, et fornuftigt Herredømme over sin Opførsel, dem bør og kan man love, og dem bør og kan man

holde." — "Men Gud bevares!" raabte Annette: "Kunde Du da finde Dig i at Sophie elskede en Anden?" — "Jeg haaber," svarede Lindal, "at jeg vilde være saa fornuftig at finde mig deri, forudsat at blot jeg, ikke Verden, havde gjort denne Opdagelse." — Sophie havde imidlertid paanye indtaget sin Plads ved Bordet, Lindal slog sin Arm om hende, og sagde: "I dette Tilfælde, min lille Sophie, skal Du imidlertid ikke just fortælle mig det med rene Ord, thi det er ikke delicat, og endnu mindre maa Du betroe det til nogen Uvedkommende, men naar Du er discret, skal Du see at jeg ogsaa skal være det." Sophie trak sig ud af hans Arm, og sagde med tilbagetrængt Hæftighed: "Jeg trænger ikke til Din Discretion eller Overbærelse." — "Hvad nu!" raabte Lindal: "Jeg troer, Du bliver vred. Lad mig see paa Dig! vend dog ikke Ansigtet bort! Gud forbarme sig! jeg troer ordenlig, Du græder! Naa Du er vist nok den første Kone, der græder over sin Mands Liberalitet." Med qvalt Stemme svarede Sophie: "Siig heller: over min Mands Ringeagt! Men til min Trøst tør jeg sige, at jeg hverken har fortjent, eller vil fornedre mig til at fortjene den." Med disse Ord reiste hun sig, og nærmede sig Døren, Lindal fulgte efter, og vilde holde hende tilbage. "Du vil dog give mig et Kys til Godnat?" spurgte han. Hun vendte

sig fra ham. „Nei, ikke iaften," sagde hun med sagte Stemme. „Jeg siger hele Selskabet Godnat," tilføiede hun, og var med Eet ude af Døren.

Annette fulgte fort efter, og da de to Brødre nu bleve ene, sad de først lidt tause og ligesom lidt forlegne. Endelig tog Ferdinand Ordet, og betroede sin Broder, at han søgte en Ansættelse ved Forstvæsenet, et Fag, hvori han havde viist sin Duelighed. „Dersom jeg er heldig i denne Bestræbelse," sagde han, „saa seer jeg dog en Udsigt til at kunne gifte mig." Lindal fraraadede ham Dette, da den Ansættelse, han søgte, vilde gjøre det nødvendigt at boe paa Landet, og bringe Annette i en Stilling, hvortil hun af alle Fruentimmer var meest uskikket. „Du vil derved lægge en ny Daarlighed til den gamle, som Du begik ved at forlove Dig med en Pige, der er ligesom en Luxusvare, der er blot til Glimmer og Stads. Hvad skal hun more sig med i et eenligt, huusligt Liv? Uden at tale om, at hun er en slet Huusholderske: hun har til sin egen Raadighed, ligesom Sophie, de Rentepenge, der tilhøre dem efter deres Moder. Det er ikke meget. Men Sophie har dog dermed rigelig bestridt ikke blot Udgifterne ved sin egen Garderobe, men ogsaa sin Søns Fornødenheder, og desuden betalt nogle Regninger for Annette, der er kommen tilkort med sine Penge. Dette er imidlertid Noget, jeg

ikke maa vide, men som jeg ved en Hændelse har opdaget. Ja var Annette saadan som Sophie, saa vilde jeg rose Din Plan." — „Ja Sophie er en Engel," raabte Ferdinand: „men Annette er indtagende; hun er neppe atten Aar, Tiden vil forhøie hendes Værd, og jeg haaber, at hun af Kjærlighed til mig vil finde sig lykkelig, endog i en eensom, men behagelig, huuslig Tilværelse. En saadan Stilling vil netop udvikle hendes ædlere, dybere Natur." — „Annette," svarede Lindal, „er et forkjælet Barn, og har alle de Feil, som følge den Slags Folk. Du seer hende med Kjærlighedens Briller; Du vil see hende ganske anderledes, naar Du engang faaer dem af." — „Er det da nødvendigt," spurgte Ferdinand, „at jeg virkelig skal tage dem af som Ægtemand? — Hør Frands," vedblev han, „Du har altid været mig en god Broder. Du er tolv, tretten Aar ældre end jeg, og har mere Erfaring; det tilkommer ikke mig at dadle Dig, men vi tale nu fortroligt sammen; tillad mig at berøre Dine Anliggender: Du har en Kone, som i mine og hele Verdens Øine besidder alle qvindelige Fortrin, og som elsker Dig. Er det muligt, at Du ikke længer elsker hende?" — „Hvad er det for en Snak?" raabte Lindal: „Elsker jeg ikke min Kone?" — „Du taler, som om Du ikke giorde det," svarede Ferdinand: „Du saarer hende ofte, som for Exempel nu iaften." —

„Hun er alt for let at saare," sagde Lindal, „alt for sentimental og høitidelig; det kan jeg ikke lide." — „Høitidelig?" gjentog Ferdinand: „Langt fra! Hun har en dyb Følelse, hun er beskeden og tilbageholden, men dertil er hun meget livlig, ofte munter; hun har noget Naivt, der er usigelig tillokkende." — „Men hun bliver strax høitidelig," svarede Lindal, „naar Talen blot berører vort indbyrdes Forhold. Jeg elsker hende som en Mand, men hun vil, jeg skal elske hende som en Sværmer." — „Du er alt for lykkelig," sagde Ferdinand: „Tænk, om hun virkelig tog Dig paa Ordet, og vendte sit Hjerte til en Anden?" — „Det har ingen Nød," raabte Lindal: „Det er slet ikke i hendes Characteer." — „Vær ikke overmodig," svarede Ferdinand: „Hovmod gaaer for Fald! Begge Dine Koner have elsket Dig for høit, det har gjort Dig sikker, men tag Dig iagt. Du har mange tause Medbeilere; Sophie er langt mere indtagende, end hun selv veed." — „Men ikke mere end jeg selv veed," svarede Lindal: „Jeg paaskjønner hendes Værd, om jeg end ikke gaaer i evige Lovtaler over hende; jeg kunde bevise Dig, at jeg har Omsorg for hende i Ting, som hun ikke drømmer om. En af mine ivrigste Bestræbelser i denne Tid er at sikkre hende en uafhængig Stilling efter min Død. Hun er meget yngre end

jeg, hun er kun sytten Aar ældre end hendes Søn. Jeg vil ikke, at hun skal være afhængig af ham engang i Tiden, thi Ingen kan vide hvad Tiden bærer i sit Skjød." Ferdinand svarede: „Det er ret og godt af Dig, at Du sørger for Din Hustrues Skjæbne til en Tid da Du selv ikke mere kan det; men kjære Frands! sørg dog først for det Nærmeste, og forsød hendes Liv, medens hun endnu kan være lykkelig. Nu gaaer jeg hjem; gaa Du nu ind til Din Sophie, og siig hende et Par trøstende Ord, for at hun ikke skal gaae tilsengs med et bedrøvet Sind." — „Jo vist!" sagde Lindal leende: „Den lille Trold, som ikke engang vilde sige mig venlig Godnat. Nei, min Broder! saadan maa man ikke omgaaes Fruentimmer."

Faa Dage efter lode Grev Adalbert og Hr. Sardes sig melde i det Lindalske Huus. Majoren og Annette modtoge dette Besøg med spændt Forventning. Huusherren gik de Fremmede imøde, og indførte nu en Mand, hvis aldrende Udseende mere syntes en Følge af aandelig og legemlig Anstrengelse, end af Aarenes Vægt. Den unge Mand, som fulgte ham, var ved første Øiekast slet ikke egenlig smuk, men jo mere man betragtede ham, jo mere interessant fandt man hans Udvortes; og i hans Tale, i hans Stemme, i hans Bevægelser var der noget uforklarligt Henrivende; det syntes, som om bestandig nye Straaler af noget

aandeligt Skjønt udviklede sig af hans Væsen, der var en Blanding af en stor Livlighed og en beskeden Tilbageholdenhed. I hans udtryksfulde Øine laae noget Melancholsk, noget Sværmerisk og tillige noget Gjennemtrængende. Hans Bevægelser vare hurtige og raske, men dog var der Noget ved ham, der uden at være i mindste Maade sygeligt, dog ligesom tydede paa, at det hemmelighedsfulde Baand, der sammenbinder Sjæl og Legeme, var fiint, og let kunde briste. Hvo som med Opmærksomhed har fulgt denne Verdens Drama, vil vist have gjort den Bemærkning, at Elskerrollen deri synes at tilkomme Mænd af dette Slags. Der er Noget ved dem, som beskjæftiger Indbildningskraften, som tyder paa overstandne, indholdsrige Fata; og den skjønne Medynk med alle Lidende, som er et Hovedtræk i den ædlere qvindelige Natur, synes at tale disse Mænds Sag hos de Bedste af det qvindelige Kjøn. Denne Indflydelse udeblev heller ikke hos de to smukke Søstre, i hvis Selskab Sardes nu for første Gang tilbragte en hastig løbende Time, medens Grev Adalbert og Majoren næsten udelukkende beskjæftigede sig med hinanden. Dog var det Indtryk, hine tre Personer indbyrdes gjorde paa hverandre, meget forskjelligt. Sardes fandt inderligt Behag i de to skjønne Damers dannede Samtale; især gjorde Sophie ved første Øiekast en stor Virkning

paa hans Sind. Den unge Moder til en al
feraarig Søn, hendes ungdommelige, næsten ba
Udseende, den qvindelige Værdighed, som var ul
over hendes Væsen, gjorde hende til en Figur,
Mage han tilforn ikke troede at have mødt. S
paa sin Side havde en uskyldig Anelse om de Fø
hun opvakte, og i sit beskedne Sind følte hı
Slags Taknemmelighed derfor. Annette besl
ved sig selv at gjøre den unge Mand til sin
rede, men naturligviis ubønhørte Tilbeder. Dog
disse stille, gjensidige Tanker og Følelser mee
halv ubevidste hos Dem, i hvis Sjæle de var
komne.

Da Ferdinand kom om Aftenen, fortalte h
han havde talt med Sardes efter det omtalte
og at Denne havde udgydet sig i Lovtaler over
Damerne, men især viist en stor Varme ved a
tale Sophie. Den unge Kone skjulte ikke sin
nøielse over disse Efterretninger, hun roste S
og glædede sig over at han, som fra sit trettend
ikke havde seet Danmark, dog havde fulgt dets
ratur, og talte dets Sprog, paa lidt fremmed
nær, som om han aldrig havde forladt sit Fædr
Annette var mut, forstemt og adspredt, og f
saaledes den hele Aften, uagtet den huuslige

blev forøget med adskillige muntre Mennesker, som af og til besøgte det Lindalske Huus.

Majoren syntes oplivet af det nye Bekjendtskab. Grev Adalberts Omgang var ham yderst behagelig, baade formedelst de fælleds Interesser, hvorom denne dreiede sig, og de Ungdoms Erindringer, som den opfriskede, ja endogsaa ved det Sprog, der lød for ham som en kjær, halv forglemt Melodies dyrebare Toner. Ogsaa Grevens unge Ledsager behagede Lindal. Han skyndte sig med at aflægge et Gjenbesøg hos dem Begge, og indbød dem til den følgende Dag. Lindal saavelsom Sophie havde Smag og Sands for det virkelig Behagelige i den selskabelige Omgang. De bestemte saaledes, at det Selskab, de til Ære for de nye Venner vilde gjøre, skulde bestaae af faa Personer, der passede til hinanden, at det desuagtet skulde være festligt, og Alting vidne om den Glæde, man fandt i at beverte Gjæster som disse, med hvilke man haabede at tilbringe en Dag, hvori man selv og De, man forsamlede om sig, skulde vederqvæge sig, finde Hvile og Opmuntring for de forbigangne Dages Besværlighed og Bekymring, og hente bedre Lune til den næste. Disse forstandige Bestræbelser fandt den fortjente Løn. Grev Adalbert, som ellers var stille i Selskab, og altid syntes at kjede sig, var munter og fri, som man ellers ikke saae ham

den hele Kreds sprudlede af Vid og Glæde, som Skummet af den Champagne, man drak, og et uforklarligt Velbehag svævede over den lille Fest. Sophie sad ved Bordet mellem Greven og Sardes. En høiere Rødme, end sædvanlig, oplivede hendes Kinder, hun var Vertinde med en særegen Ynde, og talte muntert og livligt med sine Gjæster. Den gamle Greve var indtagen af hende, og syntes forynget ved hendes Side. Næst Sardes sad Annette. Hun lod al sin Gratie og Vittighed spille for hans Øine; ogsaa underholdt han hende med megen Artighed, dog vendte han sig ofte, ligesom adspredt, til sin anden Naboerske, og syntes aldeles hensunken i Beskuelsen af hende. Hans brændende, sværmeriske Øine hvilede paa hendes yndige Skikkelse, og det saae ud, som om han taus vilde indpræge sig hver Fold af hendes Klæder. Med Undtagelse af Greven, der engang mødte disse Blikke med et besynderligt, ironisk Smiil, undgik de forresten det øvrige, muntre Selskab; kun Sophie bemærkede dette stumme Sprog, og uden egenlig at forklare sig det, følte hun dog en sød Forvirring derover. Lindal fandt sig smigret ved Grev Adalberts Opmærksomhed for Sophie; og de varme Lovtaler, hvormed han siden under fire Øine lykønskede sin nye Ven til en saadan Perle af en Hu-

syntes at forhøie denne Perles Værdi i dens
Øine.

aa Dage efter aflagde Greven og Sardes et
Besøg i Majorens Huus, hvor de tilbragte endnu
ften, uden forud at være indbudne; man var
de friere, mere bekjendt, man saaes oftere, og
od til, at det Lindalske Huus blev det Sted,
disse Fremmede helst besøgte.

uscts Nærbeslægtede, Hr. von Maltz og hans
den i Familien benævnte Cousine Lotte, havde
ar Gange truffet Greven og hans Pleiesøn,
man i denne Cirkel pleiede i Korthed at kalde:
Franske," uagtet denne Titel kun passede sig
Fruen, som var en enthusiastisk Veninde af
dlændinge, især Diplomater og Kunstnere, havde
Sjælefred, førend hun fik disse Fremmede ind=
de i sin huuslige Kreds, af hvilken hun var
stolt, da hun yttrede ved enhver Leilighed, at
vad der var udmærket, forsamlede sig hos hende.
Hr. von Maltz var en god Mand, som ingen
Villie havde end sin Frues, sendte hun ham,
videre Anledning, til Grev Adalbert, hvor han
e et Besøg, og udbad sig hans og hans Pleie=
Nærværelse i hans Huus til ottende Dagen der=

Det var netop den skjønne Uge mellem Juul
ytaar, denne Tid, da Enhver synes at have

dobbelt Fordring paa Livets Fryd og Lystighed. Greven vilde undskylde sig, men da Hr. von Maltz tilføiede, at den Lindalske Familie ogsaa havde lovet at komme, modtog Sardes med Taknemmelighed Indbydelsen, og Greven lod sig overtale til det Samme.

Den Maltziske Familie beboede et stort Local, og gjorde jevnlig meget store Selskaber, hvor de for hinanden mindst passende Personer kom sammen, og deeltoge i en Art Tidsfordriv, som mangen Gang var den meest uskikkede for dette Selskab. Fruen i Huset, der gjorde Fordring paa den høieste Sands for alle skjønne Kunster, lyksaliggjorde almindeligviis sine Gjæster med allehaande Kunstnydelser, hvorved hun selv gierne spillede en Rolle, saavidt hendes Evner paa nogen Maade tillode det. Til den forestaaende Fest gjorde hun nu store Tilberedelser, hvorved hun blev assisteret af en Fætter, der i denne Henseende var, hvad man kalder Potte og Pande i hendes Huus. Cousin Felix var en Brodersøn af Hr. v. Maltz, et puur ungt Menneske der nylig var sluppet ud fra Skolen, men allerede længe havde udmærket sig som Digter og Criticus, og i alle Maader fortjente at høre til det Samfund, som man i Kjøbenhavn beærer med Benævnelsen af: De smaa Propheter, en Titel, der saa meget mere tilkommer dem, som de virkelig ikke spaae noget Godt.

Denne Cousin Felix ledede nu den tilstundende Festdags Kunstnydelser, og da man ved lignende Leiligheder havde benyttet Annettes Talenter, besluttede man ogsaa nu at gjøre Brug af disse; hvilket med Rette kunde kaldes en lys Idee, da Annette virkelig var talentfuld, og sjelden tog Deel i noget aldeles Smagløst, hvorved hun var at ansee som et Særsyn i denne æsthetiske Forening. Cousine Lotte og Cousin Felix havde nu til denne Ende mange hemmelige Conferenser med Annette, der endogsaa gav sig mod al Sædvane meget at bestille med den lille Anton, og beholdt ham hele Timer inde hos sig paa sit eget Værelse. Paa Sophies Spørgsmaal, svarede Annette, at hun øvede ham i en Dands, som han i Forening med hende skulde udføre ved Cousine Lottes Fest om nogle Dage, men at hun ikke maatte friste Drengen med Spørgsmaal angaaende denne Hemmelighed. Sophie turde ikke indlade sig i denne Sag uden Lindals Tilladelse. Denne spurgte derfor Anton om hvad alt Dette skulde betyde. Barnet straalede af Glæde, men lagde Fingeren paa Munden, og rystede paa Hovedet. Lindal maatte lee, og sagde: „Lad gaae! for en Gangs Skyld faaer Du være med i at gjøre Narrestreger; det bliver dog ialfald ikke sidste Gang."

Endelig kom den store Dag. Om Aftenen sam-

ledes Selskabet. Den rummelige Sal og et Par tilstødende Cabinetter vare tillukkede. I nogle andre mindre Værelser sad Gjæsterne, Damerne i eet Værelse, tæt pakkede til hinanden, i en meget varm Temperatur, der ved en Theemaskine i deres Midte steg til Badstuevarme. I to andre Værelser stode nogle af Herrerne op ad Vægge og Vinduer, medens andre spadserede op og ned i den snevre Plads, som var tilovers midt paa Gulvet, bestandig stødte og skubbede af de opvartende Tjenere og Piger, som med Møie banede sig Vei med deres Presenteerbakker. En Husjomfru udførte Vertindens Functioner, da Fruen var beskjæftiget i de tillukkede Værelser. Sardes sagde til Ferdinand: „Du gode Gud! hvad er dog dette for en gruelig, ret hernhutisk Skik, at vi Mandfolk saaledes skulle være adskilte fra de smukke Damer, som sidde der i en Kreds, ligesom Blomster i et Bed indenfor et misundeligt Gitter! Kan vi To ikke gaae ind og tale med Fru Lindal og Annette?" — „Det vilde vist gjøre for megen Opsigt," svarede Ferdinand. „Man kjeder sig tildøde," sagde Sardes. „Ja saadanne Selskaber," svarede hans Ven, „ere jo heller ikke for Fornøielses Skyld."

Nu bleve Dørene til Salen aabnede. Ved den ene Side var anbragt en Forhøining, som et Slags Orchester, hvorpaa et Pianoforte og nogle Nodepulte.

Fruen kom nu frem, bad Selskabet træde ind, og tage Plads paa de opstillede Stole, og indbød nogle af dem til, efter Løfte og Aftale, at forlyste Selskabet med Musik, medens man tilberedede en lille Forestilling af hvad man kalder et Tableau. Hun førte nu en Dame op til Pianofortet, en Herre tog en Fløite, to andre hver sin Violin. Fru von Maltz forsvandt nu paanye, og en meget maadelig udført Quartet begyndte, i hvilken det et Par Gange gik lidt istaae, medens især Fløiten udmærkede sig ved nogle falske Toner, der gjennemskare Tilhørernes Orehinde med stor Grumhed.

I den bageste Række af Damerne sad Sophie, og bag hende Sardes. Han bøiede sig over hendes Stol, og talede af og til nogle sagte Ord til hende. Hans Stemme var ustridig det meest Melodiske i Concerten. I dette Dieblik erindrede Sophie hiin Aften, da hun under en Concert paa Theatret havde siddet i Samtale med Lindal, og en hende uforklarlig Smerte gjennemfoer hendes Sjæl.

Raden kom nu til Annette. Hun satte sig til Pianoet og sang, accompagnerende sig selv, en glimrende Arie, som hun, af en Dilettantinde at være, udførte temmelig godt, og hvorfor hun ogsaa høstede en mægtig Applaus.

Nu aabnedes Fløidørene til det tilstødende Cabinet,

og paa en mørk draperet Baggrund, medens Forgrunden var stærkt oplyst, viste sig et Tableau, som forestillede Stubs bekjendte Amor og Psyche. Stillingerne vare fuldkommen nøiagtig efterlignede, men de Figurer, man havde valgt, saae ud som en Parodie paa den for tidlig tabte Kunstners Værk. Fru von Maltz, som forestillede Psyche, var en meget corpulent Dame, hvis altfor store Fyldighed tog sig forfærdeligt ud i den liggende Stilling og i det græske ved Tricot efterabede Costume, uden at tale om hendes rødlige Teint, som ingen hvid Sminke kunde bringe til at ligne den i Dødens Arme halvt hvilende Psyche. Cousin Felix derimod, som Amor, var saa mager og tør, at hans Figur udgjorde en sand Contrast til hans Elskerindes. Efter faa Minuter lukkedes Dørene igjen ved en usynlig Haand; og mærkværdigt var det Udtryk, som nu viste sig paa Tilskuernes Ansigter. Nogle som ikke kjendte eller forstode denne Gruppes Betydning, saae heel forlegne ud; et Par af Damerne fældede Taarer af Rørelse over det deilige Syn; men hos Andre var et sarcastisk Smiil umiskjendeligt; heller ikke afholdt man sig fra at tilhviske hinanden en og anden lille Bemærkning i epigrammatisk Form. En sagde for Exempel: „Det maa have været en svær Tour for Zephyr, da han bar denne Psyche." En Anden sagde: „Man

seer dog, hvem af de to Elskende der har sørget meest i Adskillelsens Tid. Psyche er trivedes meget godt, medens den stakkels Amor er bleven saa udtæret, at der, som man siger, ikke er Fuglesøde paa ham." — „Nei," svarede en Tredie, „det er en Finesse. For at betegne det brændende Stof i Kjærligheden, ere alle hans Lemmer at betragte som Svovelstikker."

En ny Quartet begyndte nu, lig den forrige, og under denne kom Fruen omklædt, eller rettere sagt paaklædt, tilbage til Selskabet, og efter at have modtaget de skyldige Taksigelser, tog hun Plads ved Siden af Sophie. Under Musiken kom Hr. von Maltz gaaende paa Tæerne, og nærmede sig sin Frue, til hvem han hviskede: „Mine græder, og tør slet ikke komme frem og declamere." — „Er hun gal?" raabte Fruen: „jeg skal ved Gud lære hende." Sophie bad for den stakkels halvvorne Pige, men Fruen var ubevægelig: „Nei kjære Cousine!" sagde hun, „mine Børn maae ikke have Nykker. Mine er tretten Aar, hun skal begynde at vise sig i Verden. Vor fortræffelige Felix har skrevet det sødeste Digt i Castellis Maneer, og hun har lært det udenad og kan declamere det meget smukt. Han har selv instrueret hende og hun skal fremsige det, om hun saa blev gal." Med disse Ord løb Fruen ud af Salen, men kom strax igjen, og satte sig meget fornøiet paa sin Plads, idet hun

hvidskede til Sophie: „Nu skal Du bare see, hvad et godt Ørefigen kan udrette." Den stakkels Mine, en net, godmodig, lille Pige, blev nu høitidelig ført frem af Cousin Felix, og stillet op paa Forhøiningen foran Instrumenterne. Hun var overmaade forgrædt, blussede stærkt, især i den venstre Kind, og skjælvede saaledes, at hun neppe kunde holde Hoved eller Hænder stille. Efter at have neiet for Selskabet, med et Ansigt, paa hvilket det tvungne Smiil saae ud som Krampetræk, fremsagde hun nu, med smerteligt Hastværk, et i haarde og ufremkommelige Vers forfattet Digt, der kun i affecteret og vandet Naivetet erindrede om Castelli; og medens den beklagelsesværdige Fremsigerinde med en fremtvungen, smilende Mine udbredte sig over sin barnlige Lyst og Glæde, randt de klare Taarer ned over hendes feberhede Kinder. Da denne piinlige Kunstnydelse vel var overstaaet, satte en Herre af Selskabet sig til Pianofortet, og hans virkelig gode Spil faldt som en vederqvægende Dug paa de ubehageligt angrebne Gemytter, og forskaffede en Beroligelse, hvortil man høiligen trængte. Annette havde allerede fjernet sig, efter at hun først længe havde søgt efter Anton, som i et afsides Kammer var i fuld Leg med Husets yngre Børn, og kun ugjerne fulgte sin Tante til de Kunsten indviede, indre Gemakker.

Lindal var først kommen sildigt. Hans Ankomst var en sand Trøst for Grev Adalbert, der tog den første bedste Anledning til med ham at liste sig fra Tilskuer-Pladserne, og begive sig ind i et andet Værelse, hvor han hjertelig beklagede sig over denne Aftens dræbende Kjedsomhed. „Hvilken Forskjel!“ sagde han, „paa det lille nydelige Selskab i Deres Huus, for nogen Tid siden, og dette iaften! Det selskabelige Liv har i Sandhed taget en ret bedrøvelig Vending, saavel her i Byen, som i Paris og flere Steder. Selskaberne have saalidet af en Fest, at man slet Intet føler af det høitidelige Indtryk, som man modtager i en stor Forsamling af Mennesker i et stort og pragtfuldt Local, med dertil svarende Bevertning og Opvartning. Heller Intet have de tilfælleds med de yndige smaa Foreninger af en lille, udsøgt Kreds, som overlader sig til sit Lune, eller til indholdsrige Samtaler. De i Paris saakaldte smaa Aftenselskaber vare vel ikke længere i deres Flor, da jeg kom ud i Verden, men noget Lignende, noget Bedre endogsaa, kunde man dog have endnu, med ringe Anstrengelse. I Deres Huus, kjære Major, seer man jo allerede et Exempel derpaa!“ — „Nei!“ sagde Lindal: „De er altfor god. Mit Huus, især her i Byen, er ikke den Ros værd. Paa mit Gods, hvor jeg haaber at see Dem til Sommeren, er det noget bedre. Men ialfald

har jeg stedse vogtet mig for at gjøre dette Slags store Selskaber, der som oftest ere en trykkende Plage baade for Gjæsterne og for Verten, der anvender mange Penge paa en Dag, som Enhver af de Paagjældende med Glæde vilde frakjøbe sig. Jeg vil nu ikke engang tale om saadanne Cirkler som denne, hvor man ordenlig driver et syndigt Misbrug med de skjønne Kunster. Hvo som vil glæde sig ved disse, har jo offentlige Steder, hvor han langt bedre kan nyde dem; eller han kan dyrke dem i Stilhed i sit eget Hjem, hvis han formaaer det. Men i private Selskaber kommer man sammen for at conversere, for at træffe behagelige Bekjendtskaber i en behagelig Omgivelse, ikke for at lide Ondt paa Sjæl og Legeme, som her og mange andre Steder."

Medens disse to Mænd saaledes søgte ved en lille eensom Samtale at holde sig skadesløse for det store Selskabs Mangler, nød man imidlertid i Salen en smuk lille Scene. Døren til Cabinettet aabnedes paanye, og man saae et yndigt Tableau: en Gruppe, forestillende Morgenen: En qvindelig Figur med en Fakkel, tilligemed en Genius, der udstrøede Blomster, og som halv blev baaren af hende, halv svævede efter hende. Man havde ordnet Dette saaledes, at det ganske havde Udseende af at disse Figurer ikke berørte

Jorden, men virkelig svævede over den. Annettes og den lille Antons ungdommelige, lette Skikkelser vare skabte til at forestille den unge friske Morgen. De vare Begge meget smukt draperede, og bare Vinger, der kunstmæssigen vare dannede af Flor, og lignede Sommerfuglevinger. En almindelig Applaus modtog den nydelige Gruppe. Musiken vedblev, og ligesom oplivede sig mere og mere, og det saae ud, som om den meddelede de stille Figurer Liv og Bevægelse. De rørte sig, dreiede sig i bestandig hurtigere Kredse, løsreve sig tilsidst fra den Ramme, der indfattede dem, og skrede over Dørtrinet ind i Salen, hvor der midt paa Gulvet foran Tilskuerne var Plads nok til en Dands, som de opførte. Annette havde godt forstaaet at lempe denne efter den lille Antons Evner, og det var beundringsværdigt, hvilke gratiøse Stillinger, hvilke dristige Spring hun i saa kort Tid havde lært sin spæde Elev. Det skjønne Barn dreiede sig om hende med Øine, som funklede af Glæde, og kastede med smilende Ansigt sine Blomster ud mellem de Tilstedeværende, der ikke kunde afholde sig fra med Vink og sagte Udraab at give ham sit Bifald tilkjende, medens hans Moders Hjerte slog af Glæde, ved at beskue ham. Annettes smaa Fødder berørte neppe Gulvet; i lette Spring hævede den yndige Skikkelse sig, og syntes at svæve for Vinden, idet hun

svang sin brændende Fakkel. „I Sandhed," hviskede Sardes til den henrykte Ferdinand: „En saadan Morgen bebuder en skjøn Dag."

Men neppe vare disse Ord udtalte, før det syntes, som om en ondskabsfuld Dæmon havde hørt dem. Annettes Fakkel var, som sædvanlige Theaterfakler, i den øverste Deel fyldt med Bomuld, der var gjennemtrængt af Spiritus. Cousin Felix havde paataget sig at fylde Faklen med denne Substans, og havde været mindre sparsom med den som Maskinmester, end som Digter. Ved en hurtig Vending af Annette, foer en flydende Ildstrøm ud af Faklen, og som ved et Lyn antændtes den lille Antons Vinger. Det tynde Flor blussede iveiret, og angreb Krandsen i hans Haar; men ligesaa hurtig som Flammen, fløi Sophie mod sin Søn, afrev ham Krandsen, slukkede Ilden i hans Lokker med sine Hænder, men antændte i det samme sin egen Kjole, der var af et lignende Stof, som Barnets Vinger. Et Ildhav omgav Moder og Barn. Angst greb alle Tilstedeværende; gjennemtrængende Skrig afløste Musiken. Alle ilede til Hjelp, mellem disse Lindal og Adalbert, men hurtigere end alle var Sardes. Med eet Ryk rev han Vingerne af Barnet, og den brændende Flors-Kjole af Sophie, som til Lykke bar under denne en af Silke, der bedre modstod Ilden; og medens Andre

grebe de brændende Stoffer, og slukkede dem ved at træde paa dem, omslyngede han Moder og Barn, og ved at lade begge sine Arme glide ned ad dem fra øverst til nederst, strøg han Flammerne ned mod Jorden, og slukkede saaledes Ilden. Alt Dette gik for sig i et saadant Øieblik, at man neppe fik Tid til at sandse, før det Hele var forbi. Den midt i sin Glæde af en saadan Skræk trufne Dreng var dødbleg, og skjælvede som af Feberkulde. Hans Moder syntes ogsaa at vakle. Lindal greb sin Søn, løftede ham iveiret, og bemærkede med Glæde at han var ganske ubeskadiget. Sardes holdt endnu Sophie i sine Arme. Hans Øine stirrede med en Blanding af Skræk og Henrykkelse ind i hendes, som halv smilende, halv frygtsomme vendte sig med Tak imod hans. Den Ene kunde føle den Andens Hjerte banke, og saaledes i dette i dobbelt Betydning brændende Moment var det, som om den lille Gud, der nærer sig, siger man, af Suk og Forvirring, førte disse To i hinandens Arme, Disse, som saamangen Overeensstemmelse, saamangen Omstændighed bidrog til at forene, og som saa Meget dog maatte og burde adskille. At alt Dette, som i aandelig Betydning var saa Meget, kun optog en uberegnelig liden Plads i Tiden, vil Enhver let indsee. Man bragte Sophie til en Stol, man hentede Vand og deslige Hjelpemidler,

man fordoblede Opmærksomheden og Omsorgen for hende og hendes Barn. Sophie fattede sig snart, men den stakkels Anton var meget angreben. Af Ømhed for ham, af Undseelse over sit forstyrrede Toilette, og maaskee af en hende selv uforklarlig Forvirring, ønskede Sophie strax at tage hjem med sin Søn, og uhøielig for alle de Omkringstaaendes Bønner, bad hun Lindal at lade en Vogn hente til hende, uden at han dog selv maatte berøve Selskabet sin eller Annettes Nærværelse. Han samtykkede i hendes Ønske, men formaaede dog ikke at skjule sin Fortrædelighed over alt Dette, idet han sagde til hende halv sagte, dog saaledes at Sardes og Flere hørte det: „Gid Fanden havde alle disse brødløse Kunster! Det kommer ogsaa af det Kjellingeri med saadan en Unge, som vores Dreng, der skal være med i stort Selskab, hvilket altid har været mig en Torn i Øiet; men naar jeg har taget mig den Frihed at sætte mig derimod, saa har Hundrede og Eet været ude." Vognen kom, Lindal bar sin Søn ned i den, Sardes bød Sophie Armen, og da hun lige ved Vogndøren vendte sig til ham, og gjentog sin Tak for hans Hjelp i Farens Øieblik, vovede han at gribe hendes Haand, og at paatrykke den et Kys, mod hvis brændende Varme Handsken ikke formaaede at beskytte.

Vistnok var den Fare, der havde truet Sophie og hendes Barn, ikke meget stor, eftersom den havde truffet dem midt i en Cirkel af saa mange hjelpsomme Hænder, men Sardes var imidlertid i den tredie Himmel af Henrykkelse over at være den Lykkelige, til hvis Arm en gunstig Skjæbne havde betroet at afvende Faren, og som derved blev Gjenstanden for Sophies Erkjendtlighed. Ganske beruset af det Øiebliks Salighed, der lønnede ham med den aldrig haabede Gunst, at holde Sophie i sine Arme, kom han tilbage til Selskabet med et af Henrykkelse ganske forklaret Ansigt. Lindal, som tilligemed ham traadte ind i Salen, saae derimod ud som Skyggen der følger Lyset. Medens de gik op ad Trappen med hinanden, havde han takket Sardes med faa Ord, der syntes at koste ham Overvindelse, og nu søgte han med en fortrædelig Mine et Spillebord, hvor han satte sig tilligemed Grev Adalbert, og hvorfra de først reiste sig, da Selskabet flere Timer efter brød op. Den uskyldige Aarsag til den omtalte Catastrophe, den stakkels Annette, sad i en Krog af Salen ved Siden af sin Forlovede, der gjorde sig al optænkelig Umage for at trøste hende, og standse Strømmen af hendes Taarer. Hun vendte sig med Uvillie fra ham, stødte med Albuen til hans Haand, hvormed han venligen berørte hendes Arm, og skjulte sit Ansigt

med Hænderne, som hun støttede paa Lænet af en ved Siden staaende Stol. Hun sad endnu i sit Nymphe-Costume, med Vinger paa, med til Skulderen blottede Arme, med nedhængende Lokker og det korte Skjørt, som neppe naaede lidt over Knæet. Som hun der sad, saae hun ud som en Genius paa et Gravmæle. Den lyksalige Sardes, der i sin egen Glædesruus ønskede at kunne bortjage hver Sorgens Sky fra den hele Menneskeslægt, nærmede sig til hende og Ferdinand, satte sig hos dem, og søgte, fuld af Taknemmelighed mod Annette og hendes Fakkel, med muntre og smigrende Ord at adsprede hendes Sørgmodighed, idet han sagde blandt Andet: „Vær vis paa, min smukke Frøken, at den lille Anton er vist ikke den Eneste her i Selskabet, som har brændt sine Vinger ved at sværme om Deres Fakkel.“ Disse Ord forekom Annette at være et Slags Kjærligheds-Erklæring, der meget fornøiede hende. Den Ild, som hun hele den øvrige Aften sporede i den unge Mands Tale og Væsen, tilskrev hun den Omstændighed, at Dette var den første Gang han traf hende uden hendes Søster, og i det Hele meest ubemærket, thi den stakkels tilsidesatte Ferdinand fjernede sig ogsaa meer end sædvanligt fra hans denne Aften meget umilde Herskerinde.

Da en Triumf som den, Annette her troede at

nyde, er af den Natur, at den ikke kan nydes uden Vidner, saa tøvede hun heller ikke længere end til næste Dag, da hun befandt sig ene med Sophie, førend hun med stærke Farver udmalede den Forlegenhed, hun følte ved Opdagelsen af den Lidenskab, som Sardes med rene Ord havde erklæret hende. Fortroligheder af denne Art havde Sophie ofte modtaget af sin Søster, og havde stedse mødt dem med spøgende, undertiden lidt ironiske, men dog altid milde Svar. Men denne Gang blev hun mod al Sædvane hæftig, og udlod sig med Bitterhed om den Forfængelighed og Selvbeundring, som bragte unge Fruentimmer til at see en Tilbeder i Enhver, som høflig nærmede sig dem; om den Utaknemmelighed, hvori Annette daglig giorde sig skyldig mod den trofaste Ferdinand. Sophies Kinder blussede. Annette saae paa hende med et halvt forundret, halvt skalkagtigt Smiil. Endelig udbrød hun. „Nei nu har jeg da aldrig seet eller hørt Magen! Er det Dig selv, fromme Sophie? Nu være Hymen og alle Guder og Gudinder os naadige! Kunde man ikke næsten falde paa, at min dydige Søster var kommen, ikke min uskyldige Fakkel, men den slemme Amors for nær!" Med disse Ord hoppede hun ud af Værelset, og efterlod Sophie i en Forvirring og Skamfuldhed, der bragte hende til at gaae i Rette med sine egne Tanker og Følel-

ser; — et Regnskab, hvis Facit hun ikke kunde faae paa det Rene, skjøndt Resultatet blev, at hun dog helligt lovede sig selv den største Opmærksomhed paa sit Hjerte, og den største Forsigtighed i sin Opførsel, Løfter, der forekom hende lette at holde.

Efter denne Tidspunkt kom Sardes hyppigere end tilforn i det Lindalske Huus, og inden en Maaneds Forløb var han næsten som hjemme der. Han tilbragte der hver Aften, han paa nogen Maade kunde unddrage sig fra andre Indbydelser, eller forlade sin Pleiefader, som langt fra ikke saa ofte havde Leilighed til at besøge dette Huus. Sardes fulgte undertiden Damerne paa Comedien, og nød Skuespillet ved deres Side, idet han forhøiede sine Ledsagerinders Nydelse ved sin aandrige Samtale, sine smagfulde Bemærkninger og de fine smaa Hentydninger, hvormed han forstod, saavel her, som ved enhver Leilighed, at tale forblommet til Sophie om hendes Fortrin og om de Følelser, disse opvakte i hans Hjerte, — en Hyldest, som den beskedne Sophie kun halvveis og med Tvivl og Frygt vovede at tilegne sig, men som derimod Annette uden Vanskelighed antog for et Offer paa hendes Alter.

Det havde altid været Skik hos Majorens, at Mændene først langt ud paa Aftenen lode sig see. Lindals mange Forretninger, som og Ferdinands Be-

skjæftigelser havde gjort denne Orden nødvendig, der ogsaa havde havt til Følge, at Husets øvrige, ikke talrige Omgangsvenner kun sildigt indfandt sig der. Sardes derimod, som en Reisende, havde sjelden Noget der afholdt ham fra at komme nogle Timer tidligere, og dele de smukke Søstres Eensomhed, hvilken han forskjønnede deels ved at læse høit for dem, en Kunst hvori han billigen burde ansees for en Mester, deels ved behagelige Samtaler. Efter Damernes Ønske bragte han ogsaa sin Guitar, spillede og sang Romancer med en overordenlig skjøn Stemme og med et eget, poetisk Udtryk i sit Foredrag. Ofte udførte han ogsaa med Annette Duetter for Guitar og Pianoforte; ofte sang de med hinanden. Sophie sad da fordetmeste ved Siden, lidt tilbage, og medens Annette glædede sig over den Begeistring, hvormed den elskværdige Sanger foredrog de erotiske Toner og Ord, som hun tilegnede sig, og optog i sit Hjerte, bøiede Denne sig ubemærket imod Sophie, fæstede sine forelskede Blikke paa hende, og henvendte hvert Ord, hver Tone til hende. Det faldt aldrig Annette ind at tilbyde sin Søster at deeltage i denne musikalske Tidsfordriv. Hun bemægtigede sig strax Pianofortet og Syngepartierne, og manglede der en Stemme, lod hun den falde bort, uden nogensinde at nævne, at Sophie vel var istand til at udføre den. Og saa

beskeden var denne ældre Søster, at ihvor mege
Lyst hun end undertiden følte til at forene sin San
med de Andres, gjorde hun dog aldrig Mine t
ubuden at blande sig deri. Men en Aften, d
Sophie var ene hjemme, kom Sardes og bragte nogl
nye Musicalier, som han lod til at være meget be
gjærlig efter at prøve, og nu faldt det naturligt a
sig selv, at han forsøgte at formaae Sophie til a
tilstaae — hvad han vel tilforn havde anet — a
hun ikke var uden musikalsk Dannelse. Hun ga
efter for sin Lyst, og forbausede aldeles den henryk
Sardes. Hun havde ikke Annettes Fingerfærdighed
men accompagnerede langt bedre; og hendes Stemme
mindre end Søsterens, var langt blødere og behage
ligere, og smeltede saa sødt sammen med hendes Med
sangers, at de Begge følte dem grebne af en usigel
Veemod og Lyksalighed ved saaledes at svæve forened
i Tonernes Himmel. Havde Sophie fra først a
spillet og sunget for Sardes, havde det aldrig grebe
ham saaledes som nu, da dette ham kjære Talent sa
uventet aabenbarede sig for ham, hidtil dulgt af e
saa stor Ydmygheds yndige Slør. Med dyb Følel
yttrede han Dette, og følte med en vis Undseelse a
hans Øine stode fulde af Taarer, som han ikke for
maaede at skjule. Han spottede selv med sin Blød
hed og tilføiede: „Jeg troer, jeg bliver gammel o

vesvag; idetmindste ere Taarerne i Dag komne
g alt for meget i Øinene." Han fortalte nu
phie, at han samme Morgen tidlig var gaaet ud,
ven af en inderlig Lyst til igjen at see det Huus,
r hans Forældre havde boet, og hvori han var
oret. Det var nu beboet af ganske fremmede
lk, og han maatte derfor opfinde en uskyldig List
at faae de velbekjendte Værelser at see. Han
gede dristigt paa Døren, og foregav at vide, at
te Logis var tilleie. En Pige, som lukkede ham
, forsikkrede det Modsatte; men da han vedblev at
staae sit Foregivendes Sandhed, forlod hun ham
Øieblik, for at spørge sit Herskab, hvorved han fik
lighed til at see to Værelser. „Min Hensigt,"
de han, „lykkedes da neppe halvt. Men Det, jeg
e, var nok til at betage mig Lysten til at see Mere.
se to Værelser, hvoraf det ene fordum var min
ders Studerekammer, vare saa forandrede, at jeg
gjenkjendte dem. En inderlig Veemodighed greb
. Erindringen om min Barndom og mine For-
re traadte saa levende frem for mig; jeg vandrede
af Byen til Kirkegaarden, hvor de ligge begravne,
Vei jeg ikke har gaaet, siden jeg som Dreng
te min Fader til Jorden. To smaa Søstre hvile
a der. Jeg maatte græde som et Barn ved
ven, og vissélig! her var ogsaa Stedet til at græde

beskeden var denne ældre Sø
Lyst hun end undertiden følte t
med de Andres, gjorde hun
ubuden at blande sig deri.
Sophie var ene hjemme, kom S
nye Musicalier, som han lod t
gjærlig efter at prøve, og nu f
sig selv, at han forsøgte at fo
tilstaae — hvad han vel tilfor
hun ikke var uden musikalsk D
efter for sin Lyst, og forbausede
Sardes. Hun havde ikke Anne
men accompagnerede langt bedre;
mindre end Søsterens, var lang
ligere, og smeltede saa sødt samm
sangers, at de Begge følte dem g
Veemod og Lyksalighed ved saaled
i Tonernes Himmel. Havde S
spillet og sunget for Sardes, ha
ham saaledes som nu, da dette ham i
uventet aabenbarede sig for ham, hidti
saa stor Ydmygheds yndige Slør. Met
yttrede han Dette, og følte med en vis
hans Øine stode fulde af Taarer, som
maaede at skjule. Han spottede selv m
hed og tilføiede: „Jeg troer, jeg bliver

gtestand.

saligheb, hvorfra jeg
Jeg troer virkelig, at
ller vidste, at et Væsen,
jeg længtes efter Dem,
. Det Samme vil jeg
relsen, thi min Skjæbne
m. Men desværre! De v
vil ikke kunne trøste eller

e en ubeskrivelig sød For-
ies Sjæl, og ligesom ud-
Væsen. Hun var rolig
sig selv, at de vare rene
elig Attraa til at trøste
for sig selv, at hun vel
ende, men denne Kjær-
rbeviisning reen som de
gte han en Melodie, han
Göthes bekjendte: Trost
var sat til Accompagnement
itar. Annette satte sig til Piano-
Siden med Guitaren, og bag An-
Sophie. Med et Udtryk, som ikke
den fra et med Digteren beslægtet
rdes denne Romance og ved de Ord:

som et Barn. De faa Paarørende, jeg har tilbage, bryde sig ligesaa lidt om mig, som jeg bryder mig om dem. Jeg føler mig saa ene, siden jeg igjen har betraadt mit Fødeland, og jeg synes dog, mit Hjerte hænger ved det." Med inderlig Deeltagelse, med søde, trøstelige Ord svarede Sophie ham. En hjertelig Hengivenhed besjælede hende, hun ønskede inderlig i sit stille Hjerte at kunne være ham [illegible] en af de tabte Søstres Sted, og denne Tanke f[illegible]und i hendes Sjæl, og opfyldte den med sti[illegible] Hun talte til ham om hans Pleiefader, h[illegible] en kjær Søn. „Ja," svarede han, „j[illegible]
denne fortræffelige Mand, men D[illegible]
Frue! hvorledes disse saakaldte [illegible]
politiske Sorger og Statssager [illegible]
de Følelser, som egentl[illegible]
Liv. Det, som sy[illegible]
Gang en reen[illegible]
vaagne Na[illegible]
værdi. [illegible]
og elsk[illegible]
men je[illegible]
veed [illegible]

denne, er en Lyksalighed, hvorfra jeg henter
st for mange Dage. Jeg troer virkelig, at længe
nd jeg saae Dem, eller vidste, at et Væsen, som
gaves i Verden, har jeg længtes efter Dem, og
bet Dem mine Tanker. Det Samme vil jeg nu
ndig giøre, i Fraværelsen, thi min Skjæbne vil
t fierne mig fra Dem. Men desværre! De vil
kunne vide det; De vil ikke kunne trøste eller
e mig, som i Aften."

Fra denne Dag af havde en ubeskrivelig sød For-
... estret sig Sophies Sjæl, og ligesom ud-
hendes hele Væsen. Hun var rolig
un sagde sig selv, at de vare rene
af qvindelig Attraa til at trøste
ikke for sig selv, at hun vel
lede hende, men denne Kjær-
Overbeviisning reen som de
bragte han en Melodie, han
l Göthes bekjendte: Trost
r sat til Accompagnement
Annette satte sig til Piano-
ned Guitaren, og bag An-
Med et Udtryk, som ikke
med Digteren beslægtet
omance og [illegible]

„Die Sterne die begehrt man nicht,
Man freut sich ihrer Pracht,
Und mit Entzücken blickt man auf
In jeder heitern Nacht" —

følte Sophie en Bekræftelse paa sine høie Tank hans Følelsers ridderlige Characteer. Men næste Strophe:

Und mit Entzücken blick ich auf
„So manchen lieben Tag" —

løftede han sine Øine op til hende med et saada tryk, at hun ikke var istand til at beholde sin men gik ind i et tilstødende mørkt Værelse, hv selv udgød Taarer, sympathiserende med Rom næstsidste Linie:

„Verweinen laßt die Nächte mich,"

der i veemodige Toner lød ind til hende.

Ikke ganske bedrog Sophie sig i sine høie om den Kjærlighed der besjælede Sardes. D virkelig ikke uværdig det romantiske Spanien, han længe havde levet, og hvis Digtekunst tionalitet dybt havde grebet hans Sjæl i U mens Aar. I det Hele var der i hans Væ besynderlig Blanding af Sydens og Nordens teer. Uden at paastaae, at denne var hans Kjærligheds historie, saa er det i det mindste v Sophie var hans første Kjærlighed. Hver

hans Sjæl dreiede sig om hende, hver Tone fra hans Læber besang hende, hver vaagende eller sovende Drøm bevægede sig kun om hendes Billede. Naar han en Dag ikke kunde see hende, var han aldeles adspredt og urolig. Han var da hverken ved Veir og Vind eller nogensomhelst Forhindring at afholde fra at gaae et Par Gange forbi hendes Vinduer, for dog, om muligt, at opsnappe et Glimt af hende. Blot Synet af et Syskrin, en Bog, et Lommetørklæde i hendes Vindue syntes ham dog bedre end Intet. Om Aftenen, naar han var gaaet hjem fra hendes Selskab, gik han undertiden ud igjen, og ilede tilbage til hendes Huus, for at staae hele Timer paa Gaden, og stirre paa, at Gardinerne i Vinduerne bleve trukne tilside, eller Lysene lidt efter lidt udslukte, eller at andre, ligesaa mærkværdige Ting tildroge sig, hvorpaa han stille vandrede hjem, i meget forskjellige Stemninger.

Sophie, der saa ofte havde fundet sig krænket i sit inderste Væsen, saaret og tilsidesat, havde i sit fromme, elskende Hjerte ikke næret Bitterhed og Vrede, men havde i Ydmyghed tilskrevet sig selv alene Skylden for den Ligegyldighed, hun troede at finde hos sin Mand; og denne Mangel paa Selvtillid havde gjort hende tilbageholden og taus. Nu saae hun sig elsket, ja æret som et høiere Væsen, af en udmærket

Mand, for hvis Erobring saamange Andre forgiæt
kæmpede. Hun hævede sig nu i sine egne Tank
og Visheden om at behage meddeelte hendes Væs
en Frihed og Sikkerhed, der, forenet med hendes jo
fruelige Blufærdighed, giorde hende endnu langt elskvæ
dige end tilforn. Det syntes tillige, som hendes U
vortes blomstrede i ny Skjønhed. I alle Selskal
blev hun beundret og modtagen med ganske anl
Bifald end forhen. Det smigrede den unge Kon
qvindelige Forfængelighed, og den beskedne Blon
hævede sit bøiede Hoved. Annette, hvem det aldı
var faldet ind, at denne Søster, der i hendes Ta
ker stod saa langt under hende, nogensinde kun
gjøre hende Rangen stridig, følte en hæftig Skinsy
over sin fordums kjære Søster, især naar den Tan
et Øieblik opstod, at hun i hende havde en Medbeil
rinde hos Sardes. Denne unge Mands Fortri
hans romantiske Anstrøg, det Hemmelighedsfulde
hans Følelser, alt Dette giorde ham til en Gjenstan
for Annettes bestandige Grublen og for hendes lide
skabelige Attraa efter at vinde hans Hjerte. Il
ringere var den Forandring, som foregik med Lind
Den Hyldest, som overalt mødte hans Hustru, gior
ham selv opmærksom paa de Fortrin hos hende, sc
han ved den daglige Vane enten havde glemt, ell
som han, beskiæftiget med andre Tanker, havde ove

seet. Den Lidenskab, Sardes nærede for hende, undgik ikke Lindals Opmærksomhed, uagtet Denne, saa lidt som nogen Anden, kjendte den i al dens Styrke. Den mere ubetænksomme og overmodige, end ligegyldige Ægtemand kom med Eet til Eftertanke. Han følte sig smigret ved sin Hustrues Fortrin, og kunde tillige ikke modstaae en vis ængstelig Fornemmelse. Han beskjæftigede sine Tanker uophørlig med Sophie; hendes Elskværdighed, hendes Yndigheder fremtraadte som nye Gjenstande for hans Øine, og ofte fulgte disse hende med stille Henrykkelse, ja mangengang følte han en uimodstaaelig Lyst til at gribe hende i sine Arme, og lade sin Glæde over hende udbryde i Ord, men en falsk Undseelse holdt ham tilbage, og bragte ham til at spotte sig selv. Hertil bidrog ogsaa den Omstændighed, at Sophie virkelig ikke var den Samme imod ham. Hun spurgte ham ikke længere om Aarsagen til hans onde Luner, men lod, som hun ikke saae dem. En større Værdighed og Selvbeherskelse, men ogsaa langt mindre Varme var efterhaanden kommen i hendes Opførsel imod ham. Alt Dette havde imidlertid havt den Virkning, at Lindal uden egenlig selv at vide det, havde meget forandret sin Tone imod hende. Han omgikkes hende med mere Agtelse, hans onde Luner stræbte han kjendelig at skjule under Anstændighedens Slør, og mange smaa

Uopmærksomheder paa sig selv aflagde han ganst
Han kom ikke ind om Morgenen med uredt Haar o
i en smudsig Frakke, han kom ikke om Aftenen me
Tøfler, og lagde Fødderne op i Sofaen, og deslig
Det lod imidlertid, som om hverken han selv elle
Andre bemærkede denne hans Forandring, saa naturli
og gradviis var den kommen af sig selv, som al san
Forbedring.

Saaledes var Vinteren hengaaet, for hvert frem
med Oie uden Forandring i Lindals Huus, medens
der i det Væsenlige var foregaaet saa store Foran
dringer, men som Ingen, ikke engang de Paagjældend
selv, gjorde sig Rede for. Foraaret nærmede sig, o
med det Samme den Tid, da Familien snart skuld
ombytte Opholdet i Kjøbenhavn med Havslunde
saaledes hed Majorens Gods, der formodenlig skyldt
dette Navn til en Vig af Havet, hvorved det laa
Lindal gjorde nu af og til smaa Reiser derud. E
Aften, da han efter en Fraværelse af en otte Dage
Tid befandt sig i sin Reisevogn, kun en Station fr
Kjøbenhavn, sagde han til sig selv: „Hvor ofte, naa
jeg paa disse mine smaa Reiser naaede dette Ste
har jeg da inderlig glædet mig til at komme hjem t
Sophie og min Dreng; men besynderligt er det dog
at jeg aldrig har følt Det som jeg føler idag. J
er jo tilmode, som om jeg kunde være forelsket, m

Hjerte banker, og — jeg veed ikke hvorfor — men det er ligesom jeg skammede mig derover. Det passer sig ikke for mig at være Sværmer, det klæder mig ikke. Men hvorom Alting er, saa er det mig ret ubehageligt at tænke paa, at naar jeg nu kommer hjem i mit Huus, saa træffer jeg ganske vist denne søde, klagende Nattergal, denne Sardes. Han understaaer sig at elske min Kone! .... Hm! Jeg maa lee af mig selv! Er det en Mand af Verden, en gammel Soldat, der tænker saa indskrænket og smaaligt? Hvem kan forbyde et Menneske at elske hvem han vil? Vilde jeg i hans Sted ikke gjøre det Samme? Hvor kan det fornærme mig, at han sukker for Sophie? Min Hustru elsker ikke ham igjen. Jeg kjender hendes Sjæl. Hun er beskeden, huuslig, hænger ved Mand og Barn. Det er ikke det Slags Fruentimmer, som gaae hen og forelske sig i den første, bedste Tilbeder. Han vil ikke engang vove at erklære hende sin Kjærlighed med mindste Ord. Stakkels Djævel! jeg bør have Medlidenhed med ham."

Saaledes talte Lindal med sig selv, og nærmede sig sit Hjem. Vognen rullede ind ad Porten, men mod Sædvane kom ikke Sophie og Anton ham imøde paa Trappen. Lidt urolig løb han op. I de yderste Værelser mødtes han allerede af en sagte Musik, der fra Dagligstuen tonede ham imøde. „Naa i Guds

Navn!" sukkede han ved sig selv: „Der har vi da all den søde Sanger!" Han aabnede Døren, men saae ingen Andre i Værelset, end Sophie, der ganske een= som sad ved Pianofortet, og sang. Hun sprang hur= tig op, og kom ham imøde. Ikke just straalende af Glæde, som tilforn, men mild og beskeden sagde hun: „Velkommen hjem, kjære Lindal! Jeg syntes nok at jeg hørte en Vogn; men jeg drømte ikke om, at det var Dig. Jeg ventede Dig først imorgen, og neppe det." — Efter den første Velkomst spurgte Lindal: „Hvor er Anton?" Sophie saae sig om, og sagde: „Ja hvor er han? Han var jo herinde i dette Øie= blik." — Efter en kort Leden fandt man ham sid= dende i en Krog paa Gulvet i dyb Søvn. Hans Moder ilede hen til ham, reiste ham op, og sagde: „Anton! Anton! Her er Fader." Med Glædesskrig løb Barnet hen til Lindal, der løftede ham op, og kyssede ham. Derpaa sagde han: „Hvordan har Du det, min Dreng? Hvorfor sidder Du saadan og sover?" Barnet svarede: „Fordi jeg kjedede mig. Mo= der har siddet og spillet og sunget hele Eftermid= dagen." Sophie blev rød, og sagde: „Du pleier jo aldrig at falde i Søvn om Dagen." — „Ja lille Moder!" svarede Drengen: „Du pleiede ogsaa tilforn at fortælle mig Historier i Mørkningen, og ikke spille saa mange Timer, og naar vi fik Lys, saa læste Du

hver evige Aften mine Lectier med mig, og den Tid fik jeg Ros i Skolen, men det er længe siden, det gjør Du ikke mere, og i Dag fik jeg megen Fortræd, men jeg er uskyldig alligevel, jeg har gjort mig megen Umage i Aftes, men jeg kunde ikke komme ud af mine Lectier uden Hjelp." Denne uskyldige Anklage forvirrede i høi Grad Sophie. Hun kyssede sin Dreng, og skyndte sig at afbryde Samtalen, idet hun spurgte Lindal, om han ikke ønskede Noget at drikke, og da han tilstod, at han ikke havde spiist til Middag, ilede hun ud for at besørge det Fornødne. Imidlertid tog Lindal sin Søn paa Skjødet, og fortalte ham om hans lille Føl, der var voret, om hans Gedebuk, og flere slige Nyheder fra det kjære Havslunde.

I faa Minuter var Bordet dækket, og en lille Anretning stod for Majoren, der med Fornøielse satte sig tilbords, og bad Sophie sætte sig hos ham og unde ham sit Selskab. Han spurgte efter Annette, og erfarede, at hun havde tilbragt hele Dagen hos Cousine Lotte, hvor Ferdinand havde lovet at hente hende, da hun vilde komme hjem til Aften. „Er der ellers intet Nyt forefaldet?" spurgte Majoren. „Jo," svarede Sophie, „Grev Adalbert har faaet en pludselig Ordre fra sit Hof at reise til Sverrig. Han og Sardes reise imorgen tidlig. De have bedet mig at

hilse Dig!" — „Hvorledes!" raabte Lindal: „Skal de blive der?" — „Nei," svarede Sophie, „de komme igjen om fjorten Dage, eller lidt mere. Deres Ærinde, sagde Greven, var snart udrettet, og ikke af Vigtighed." — „Da vil jeg dog løbe hjem til dem, naar jeg først har spiist," sagde Lindal, „for at sige dem Farvel og indbyde dem til at tilbringe Pindsefesten paa Havslunde. Jeg har tænkt paa, at den Lystighed, vi altid pleie at have for Bønderne paa Pindseaften, og hvortil vore Naboer pleie at komme, den vil jeg iaar indrette til en smuk lille Fest, hvorved den gode Adalbert paa ingen Maade maa mangle. Jeg har betænkt at foranstalte et Slags Ridderspil, hvori saavel Herrer af vort Bekjendtskab, som Landfolkene kunne tage Deel, da Disse paa vore Godser ere i det Hele mindre klodsede end mange andre Steder, og desuden De af dem, som have været ved det Militaire, jo have noget Begreb om Legemsøvelser, Skydning o. s. v." — „Jeg veed ikke ret hvad Du mener," sagde Sophie: „Jeg har nok læst om Turneringer og slige Ting, men aldrig seet noget Saadant." — „Det Slags Forlystelser," svarede Lindal, „er jo heller ikke i Tidsalderens Aand; imidlertid har jeg dog mere Godhed for dem, end for adskillige nu brugelige. Dette Indfald har jeg ellers faaet hændelsesviis i Samtale med Adalbert, den Aften vi vare i

Selskab hos Cousine Maltz. Vi have Begge, skiøndt ikke samlede, deeltaget i en saadan Fest paa et Gods hos en fælleds Ven i Frankrig. Og nu vil jeg nok for en Gangs Skyld spendere et Par Hundrede Daler paa en saadan Lystighed." — „Der er længe til Pindse," sagde Sophie. „Men," svarede Lindal, „jeg vil gjerne være sikker paa Greven, og man kan jo ikke vide, hvad de til den Tid kunne have for paa Flintenborg." — „Paa Flintenborg?" spurgte Sophie. „Ja veed Du ikke," svarede Majoren, „at det er paa Flintenborg, hos sin gamle Ven og Slægtning, at Grev Adalbert fra Foraaret af vil tilbringe den øvrige Tid af sit Ophold her i Landet?" — „Hos vor nærmeste Nabo?" raabte Sophie fornøiet. — „Ja halvanden Miil fra Havslunde," svarede Lindal med noget sagte Stemme. „Først i August," tilføiede han, „reise Greven og Sardes hjem." — Efter et lille Ophold tog Sophie Ordet, og sagde: „Der er endnu en Nyhed, som Du vel ikke veed? Ferdinand har faaet det Embede, han søgte." — „Ja saa?" sagde Lindal: „Det er Skade, der ikke er større Indtægter ved det." — „I den Anledning vilde jeg gjerne tale med Dig.... bede Dig".... sagde Sophie stammende. Lindal saae paa hende, og tog hendes Haand, idet han sagde: „Hvorledes, Sophie! Er Du bange for at bede mig om Noget? Hvad er Dette for en fremmed Tone?" —

„Kjære Lindal!“ sagde hun rørt, „jeg er bange for at fortørne Dig.... for at Du skal afslaae mig min Bøn. Det er for Ferdinand jeg vilde tale; men han veed aldeles Intet derom. Jeg havde tænkt paa, at da Forpagteren paa Klostergaarden nu flytter bort, saa kunde dette lille Gods, som ligger midt i Skoven, hvor Din Eiendom ender, og den kongelige Skov begynder, som netop hører til Ferdinands District, være en passende Bolig for Din Broder. Du har altid klaget over, at dette lille Gods laae saa langt fra Haanden; naar Du nu vilde overlade Ferdinand det i Forpagtning paa billige Vilkaar, saa tænker jeg, han var hjulpen.“ Lindal taug lidt; derpaa sagde han langsomt: „Jeg vilde gjerne hjelpe Ferdinand, men med Klostergaarden, det er en anden Sag. Den har jeg nu sat saa Meget paa, bygget og indrettet den saa smukt. Den vil jeg slet ikke have beboet af Nogen.“ — „Men af Din Broder?“ spurgte Sophie: „Saa kunde han gifte sig.“ — „Gifte sig med Annette!“ raabte Lindal: „Ja det kommer saagu tidsnok!“ — „Det kan gaae bedre end Du tænker,“ svarede Sophie: „og af Godhed for vore Søskende ønskede jeg“.... „Nei nei!“ raabte Lindal, „det gaaer ikke an, Du veed ikke.... Jeg skal en anden Gang fortælle Dig mine Grunde, hvorfor Klostergaarden ikke mere skal beboes, men altid være

færdig til at kunne tiltrædes. Jeg vil nok bortforpagte den, men til en simpel Mand, som kan boe i Ladebygningen; men det kan jeg ikke byde min Broder." — „Det bedrøver mig," sagde Sophie: „Jeg haabede, Du vilde have undt mig den Fornøielse at see Din Broder glad i Aften." —

I dette Øieblik kom Annette ind ad Døren. Hun hilsede paa Lindal, der spurgte: „Er Ferdinand ikke kommen med Dig?" — „Nei," svarede Annette kort: „Men hvor er Sardes? Er han ikke her iaften?" — „Nei!" svarede Lindal, parodierende hende: „Men hvor er Ferdinand?" — „Hør, Sophie!" sagde Annette: „Sardes sagde jo iaftes, at han vilde komme" .... Lindal afbrød hende: „For tredie og sidste Gang: Hvor er Ferdinand." — „Det veed jeg ikke," raabte Annette vred, og stampede med Foden. „Hvem har da fulgt Dig hjem?" spurgte Sophie. „Jeg kommer ikke fra Lottes," sagde Annette utaalmodig: „Jeg har spadseret med hende, lige siden vi stode fra Bordet" .... Lindal afbrød hende: „I den Blæst og Rusk? Velbekomme!" — „Det kan jo være Dig ligemeget!" svarede Annette: „Forresten have vi heller ikke spadseret hele Tiden, men været inde hos Conditor Gianellis, og spiist Iis, og derfra kommer jeg." — „Du og Lotte!" raabte Lindal. „Og I To ere gaaet ene paa Gaden i Mørket!" raabte Sophie.

„Naa tag ikke saadan paa, strenge Herskab!" sa
Annette: „Herr von Ruth var med. Han og L
have fulgt mig her hjem." — „Herr von Ruth!"
brød begge de Andre. „Den Berliner Kjøbma
sagde Lindal, „som Du saa haanligt viste Vinterve
da han understod sig at byde Dig sin Haand og
Rigdom?" — „Ja deri havde Annette Ret," sa
Sophie: „det er et dumt og udelicat Menneske,
vedblev at frie til hende, uagtet hun offentlig
forlovet med Ferdinand. Jeg begriber kun ikke,
nette, at Du vil gaae med ham, og paa et saat
Sted." — „Aa hvad!" svarede Denne: „Dertil
han jo være god nok; han er ikke saa gal, og L
var jo desuden med."

Nu kom Ferdinand, der ifølge Aftale forgja
havde søgt Annette hos Fru Maltz. Han bekla
sig derover, og blev især misfornøiet, da han h
at Herr v. Ruth havde været med af Partiet.
nette svarede ham kort og spidsfindigt. Derpaa ve
hun sig til ham og sagde: „Har Du seet Sard
— „Tilgiv, kjære Annette," sagde nu Sophie: „
har ikke kunnet komme til at hilse Dig fra ham,
sige Dig, at han imorgen tidlig reiser med sin P
fader til Stockholm, og kommer igien om fjo
Dage eller tre Uger. Baade han og Greven
her, strax efter Du var gaaet ud." — „Hvad h

jeg!" raabte Annette: „Sardes reiser, uden at sige mig Farvel! Hvorfor sendte Du ikke Bud efter mig, og hvorfor er han ikke her iaften, naar han først reiser imorgen?" — „Dertil fik han ikke Tid," svarede Sophie: „Reisen er kommen saa pludselig paa." — „Det er jo forskrækkeligt," raabte Annette. „Hvad forskrækkeligt er deri?" spurgte Lindal leende: „Det er jo godt, at Folk, som have saa Lidt at bestille, som Sardes, faae Noget at tage sig for." — „Sardes er ikke ørkesløs," sagde Sophie med sagte Stemme: „han besørger alle sin Pleiefaders Forretninger." — „Men desuagtet," tilføiede Annette, „faaer han dog Tid til at dyrke de skjønne Kunster, saa at han ikke, som saa mange Andre, er død for alt Poetisk og Skjønt i Livet." — „Ja for mig gjerne," svarede Lindal: „Nu gaaer jeg hen til ham og hans Pleiefader, saa skal jeg paa Dine Vegne sige ham et rørende Farvel til den lange Fraværelse af fjorten hele Dage, uden at regne Nætterne med." — „Gaaer Du derhen?" raabte Annette: „O Ferdinand! Lad os gaae med." — „Nei," sagde Ferdinand „det gaaer ikke an. Det passer sig ikke, at Du kommer der. Jeg har sagt ham Farvel." — „Vil Du lære mig hvad der passer sig?" raabte Annette: „Naar jeg gaaer med Dig og Lindal, saa passer det sig meget godt." Ferdinand rystede paa Hovedet. „Du er gal," sagde Lindal, „jeg vil

sandelig ikke have Dig med." Sophie var imidlertid gaaet hen til sit Sybord, hvoraf hun udtog Noget, som hun med en forlegen Mine holdt i Haanden. Hun nærmede sig til sin Mand, og sagde: „Jeg maa dog vise Dig en nydelig lille Foræring, som Sardes har givet mig idag." — „En Foræring!" raabte Lindal og Annette paa eengang. Sophie vedblev rødmende! „Det er en Reliquie, som en spansk Munk har givet ham, med Forsikkring om, at det Huus, hvori den befinder sig, er beskyttet af en god Aand." Med disse Ord rakte hun Lindal et lille af Elfenbeen udskaaret og med Guld indlagt Cherubshoved med Vinger. Alle besaae med Beundring det lille Kunststykke. Lindal reiste sig for at gaae; han slog sin Arm om sin Hustru, kyssede hendes Kind, og sagde: „Det er en net lille Foræring, men vort Huus behøver ingen Reliquier: En elskværdig Huusmoder er dets bedste Skytsaand." Disse Ord, som for nogle Maaneder siden vilde usigelig have glædet Sophie, gjorde i dette Øieblik et ubehageligt Indtryk paa hende. Hun vendte sig taus bort, og forvarede omhyggelig sin Reliquie.

Da Lindal var gaaet, forsøgte Annette baade med Bønner og Taarer at bevæge Ferdinand til at gaae med hende til de saakaldte Franskes Bolig, for at sige dem Farvel. Saa urimeligt som dette For-

langende end var, og saa megen Grund til Misfornøielse, som hun end idag havde givet sin Forlovede, saa var denne godmodige Mand dog inderlig rørt af hendes Taarer, og prøvede med fornuftige og venlige Ord at giøre hende Forestillinger; men da hun nu med Bebreidelser og Vrede vendte sig imod ham, afslog han kort og godt hendes Ønske, og en bitter Strid opstod, som kun Sophies Mellemkomst og milde Tiltale dæmpede noget. Annette fik ondt. En Pige blev kaldet, der bragte hende tilsengs, som et sygt Barn. „Ak Sophie!" sagde Ferdinand: „Hvor er jeg dog ulykkelig! og dobbelt ulykkelig, da jeg troer at see en Medbeiler i min bedste Ven." — „Hvad mener De?" spurgte Sophie hæftig. „Hvad skal jeg tænke?" svarede Ferdinand: „Kan jeg troe Andet, end at Annette elsker Sardes? Og han! Skulde han være ufølsom ved en saadan Piges Kjærlighed?" Sophie blev forvirret. „Deres Ven," sagde hun med sagte Stemme, „er vist nok uskyldig." Ferdinand fæstede sine Øine paa hende, og sagde med et betydningsfuldt Smiil: „Jeg havde ogsaa troet at bemærke, at hans Hjerte var et andet Sted. Men hvem kan troe paa Hjerter! de vende sig jo som Vinden."

Kun faa Dage havde Øresunds Bølger skilt Sophie fra Sardes, førend det dybe Savn, den inderlige Længsel, som hun allevegne følte, oplyste hende om

hendes Hjertes sande Tilstand, og for første Gang blev hendes uskyldige Sjæl greben af Anger og af Forbittrelse paa sig selv; og hendes hele Væsen led i saa høi Grad derunder, at hun blev syg, og i flere Dage maatte holde Sengen. Den velgjørende Mathed, som en lille Feber efterlader, dæmper ogsaa Sindets Lidelser; Ungdommens tilbagevendende Sundhed er ligesom det tilbagevendende Foraar: man føler sig trøstet og lettet, uden selv at vide, hvorledes. Saaledes gik det ogsaa Sophie: Hun sad nu ene i sit Værelse, lidt bleg, men ubeskrivelig yndig, i en smuk Morgendragt, og lod sine Øine hvile paa de af Solen bestraalede Blomster i Vinduet, medens hendes Tanker søgte at sætte sig i et Slags Ligevægt, og forene Fornuft og Samvittighed med de Følelser, der forekom hende uovervindelige. „Er det min Skyld," sagde hun til sig selv, „at denne Følelse har grebet mit hele Væsen, inden jeg drømte derom? Er det min Skyld, at Lindals Ligegyldighed imod mig, alt i flere Aar, ligesom har paatvunget mig min Frihed? Jeg har aldrig ophørt at erkjende hans Fortjenester, medens han bestandig syntes at ringeagte hvad Godt der kunde være ved mig. Hvor megen Kjærlighed har jeg ikke ødslet, hvor megen Selvopoffrelse har jeg ikke paalagt mig, for at behage ham? Hvor mangen Nat er jeg ikke gaaet grædende tilsengs, og er sovet

ind med Taarer over hans Haardhed og Kulde? Hvad Ondt har jeg gjort, for at fortjene en saadan glædeløs Ungdom? Thi det er kun Kjærlighed, som giver Livet Værd. Hvem kunde være elsket af Sardes, og blive urørt derved? Og hvad sagde Lindal hiin Aften, da jeg blev vred, og græd, hvorover jeg endnu skammer mig? Ægtefolk, sagde han, love hinanden Troskab, men ikke bestandig Kjærlighed; den kan man ikke love, saa lidt som bestandig Sundhed. Dersom jeg elskede en Anden, sagde han, maatte jeg blot skjule det, ikke tilstaae det for Nogen. Det skal jeg, Lindal! Ikke for nogen Dødelig, ikke engang for dens Gjenstand, skal jeg nogensinde tilstaae en Kjærlighed, der skal være reen som den lyse Himmel. Den skal give mig dobbelt Kraft til at opfylde mine Pligter, den skal forædle mit hele Væsen. Ak! kort er den Tid, da mine Øine endnu møde disse Stjerner, som have betvunget min Sjæl mod min Villie, da jeg endnu hører den Stemme, der har sunget Trolddomssange for mig. Med denne Sommer er Alt forbi; saa reiser han bort, saa sees vi maaskee aldrig mere. Men Erindringen om at jeg dog eengang har været elsket med en saadan Kjærlighed, af en saadan Mand, den skal være nok til at trøste mig, og styrke mig for mit øvrige Liv til at bære ethvert Savn, og møde taalmodig enhver Modgang."

Beroliget ved denne og lignende Samtaler med sig selv anstrengede Sophie sig virkelig for med dobbelt Iver at opfylde sine Pligter. Mere punktligt og samvittighedsfuldt end nogensinde, passede hun sit Huus og sin Søns Opdragelse. Men det var ligesom der ingen Velsignelse var ved disse Bestræbelser. Anton kjedede sig, og blev derved ofte uartig; i Huset var det heller ikke saa hyggeligt som tilforn. Man kunde ikke forklare hvad der manglede. Sophie selv vilde bleven forundret, om man havde sagt hende hvad det var: Sjælen, som skulde oplive det Hele, det var den, som manglede. Husets Bestyrelse var en tung Byrde, som man taalmodig og mechanisk bar, men uden Lyst og Eftertanke. Læste Sophie med sin Anton, slog hendes Hjerte af Utaalmodighed, og skjøndt hun betvang sig, og ikke lod sig mærke dermed, gik det trevent med Lærdommen, og Barnet gjorde ingen Fremgang. Fortalte hun ham Historier, eller paa anden Maade vilde fordrive ham Tiden, da var hun adspredt derved, og faldt i Tanker. Drengen kjedede sig ved denne Morskab, og afbrød den selv. Sophie satte sig da til Pianofortet, gjentog de Sange, hun havde sunget med Sardes, udaandede sin Længsel i Toner, og glemte den øvrige Verden. Hun var i denne Tidspunkt meget allene. Annette var ofte ude, næsten bestandig hos Cousine Lotte, snart paa

Comedien, snart paa anden Lystighed i denne Dames Selskab; ofte var hun ogsaa ledsaget af den omtalte Hr. von Ruth, thi Ferdinands nye Embede, som han dog først om nogle Maaneder skulde tiltræde, gav ham imidlertid mange Forretninger, og nødte ham til endog undertiden at forlade Byen, hvilket ogsaa var hyppigen Tilfældet med Lindal, da Foraarets Nærmelse ofte gjorde hans Nærværelse nødvendig paa hans Godser.

De til de tvende Venners Fraværelse bestemte fjorten Dage, og endnu fjorten til, vare udløbne uden Efterretning fra de Bortreiste, da endelig Majoren fik et Brev fra Greven, i hvilket Denne berettede ham, at Sardes var bleven meget syg, og at deres Hjemreise til Kjøbenhavn derfor var opsat indtil videre. Den gamle Herres Ængstelighed for sin Pleiesøn udlyste af hver Linie. Da Lindal bragte Sophie denne Efterretning og lod hende læse Grevens Brev, var hun ikke langt fra at falde i Afmagt, og det var en Lykke, at Majoren i det Samme blev kaldet ud af Værelset, da han ellers strax vilde have seet, hvad Virkning Brevet gjorde paa hans Hustru. Hun fik nu Tid til at fatte sig, og beherskede sit Udvortes med en beundringsværdig Kraft, men en dyb Tungsindighed, en mageløs Smerte nagede hendes Indre. Forestillingen om den formeente Fare, hvori Sardes svævede, Billedet af den syge, lidende, maaskee døende Ven,

hvis Tanker vist kaldte hende til Trøst i hans Lidelser, forfulgte hende Dag og Nat. Saa langt var han borte fra hende, hvis høieste Ønske var at pleie ham. Sophie blev bleg, og havde alt Udseende af at være syg. Lindal syntes halv forsætlig at skye den Tanke, at Andet end Følgerne af den føromtalte, ubetydelige Sygdom kunde være Aarsag til hendes hensmægtende Tilstand. Denne foruroligede ham imidlertid, og han fordoblede sin Omsorg og Opmærksomhed for hende. Sophie modtog hans Godhed med en Taknemmelighed, der var saa meget større, som en dunkel Følelse sagde hende, at hun aldrig mindre havde fortient den end nu. Hun sagde til sig selv: Lindal er vísselig en elskværdig Ven. Hvor stor Uret har jeg dog havt i at ville nøde ham til at være Elsker!

Denne Tid, der var saa tung for Sophie, var heller ikke lykkelig for Annette, hvem enhver Modgang trykkede saa meget værre, som hun laae i en uophørlig Krig med Tiden, den hun aldeles ikke forstod at anvende, idet hun foer fra den ene Beskjæftigelse til den anden, uden at finde Behag eller Rolighed i nogen. Naar hun i to Dage maatte være hjemme, forfaldt hun stedse til Melancholie og fortrædelige Luner. Efter et Par saadanne Dage sagde hun engang til Sophie: „Jeg veed nok, at I Alle her hjemme forarge jer over, at jeg farer omkring hver Dag, og i Herr von Ruths

lskab, hvilket Ferdinand ikke kan lide, og jeg veed
aa nok selv, at jeg i denne Tid har gjort en og
»en dum Streg, men det er skeet af bare Fortvivlelse.
ad skal der dog blive af mig ulykkelige Pige? Tvert-
»d mine Ønsker, vil Ferdinand gaae fra det Mili-
'e, og som en anden Bjørn have sit Hjem i en
som Skov. Og der vil han da ogsaa begrave mig!
ı et Aars Tid, siger han, saa haaber han at vi kunne
:e os og leve med Øconomie. Det er nogle deilige
igter! Du skulde høre, hvordan Lotte præker for
|. Er det for Dig, siger hun, at leve i en Afkrog
paa Landet? Du, som er skabt til at glimre i
store Verden! Vær fornuftig! slaa op med Ferdi-
ıd, og bønhør Herr von Ruth. Han er rig, han
r et stort Huus i Berlin, han elsker Dig saa høit
ı Nogen, han vil gjøre Alt, for at Du skal være
nøiet; han vil gjøre en Reise til Paris med Dig,
snart I have havt Bryllup. Han er ung, ganske
ıt og slet ikke ubehageligere end min Mand, med
m jeg har levet meget godt i saa mange Aar. —
aledes taler Lotte bestandig for mig." — „Og hvad
rer Du paa alt Dette," spurgte Sophie. „Aa hvad
jeg svare?" sagde Annette: „Jeg kan ikke elske Hr.
Ruth; han er dum." — „Men," vedblev Sohpie:
rsom Du elsker Ferdinand, hvor kan det da gjøre
ulykkelig at boe paa Landet med ham? Jeg veed,

hvis Tanker vist kaldte hende til Trøst i hans Lidelser, forfulgte hende Dag og Nat. Saa langt var han borte fra hende, hvis høieste Ønske var at pleie ham. Sophie blev bleg, og havde alt Udseende af at være syg. Lindal syntes halv forsætlig at skye den Tanke, at Andet end Følgerne af den føromtalte, ubetydelige Sygdom kunde være Aarsag til hendes hensmægtende Tilstand. Denne foruroligede ham imidlertid, og han fordoblede sin Omsorg og Opmærksomhed for hende. Sophie modtog hans Godhed med en Taknemmelighed, der var saa meget større, som en dunkel Følelse sagde hende, at hun aldrig mindre havde fortjent den end nu. Hun sagde til sig selv: Lindal er vissellig en elskværdig Ven. Hvor stor Uret har jeg dog havt i at ville nøde ham til at være Elsker!

Denne Tid, der var saa tung for Sophie, var heller ikke lykkelig for Annette, hvem enhver Modgang trykkede saa meget værre, som hun laae i en uophørlig Krig med Tiden, den hun aldeles ikke forstod at anvende, idet hun foer fra den ene Beskjæftigelse til den anden, uden at finde Behag eller Rolighed i nogen. Naar hun i to Dage maatte være hjemme, forfaldt hun stedse til Melancholie og fortrædelige Luner. Efter et Par saadanne Dage sagde hun engang til Sophie: „Jeg veed nok, at I Alle her hjemme forarge jer over, at jeg farer omkring hver Dag, og i Herr von Ruths

Selskab, hvilket Ferdinand ikke kan lide, og jeg veed ogsaa nok selv, at jeg i denne Tid har gjort en og anden dum Streg, men det er skeet af bare Fortvivlelse. Hvad skal der dog blive af mig ulykkelige Pige? Tvertimod mine Ønsker, vil Ferdinand gaae fra det Militaire, og som en anden Bjørn have sit Hjem i en eensom Skov. Og der vil han da ogsaa begrave mig! Om et Aars Tid, siger han, saa haaber han at vi kunne gifte os og leve med Oeconomie. Det er nogle deilige Udsigter! Du skulde høre, hvordan Lotte præker for mig. Er det for Dig, siger hun, at leve i en Afkrog ude paa Landet? Du, som er skabt til at glimre i den store Verden! Vær fornuftig! slaa op med Ferdinand, og bønhør Herr von Ruth. Han er rig, han gjør et stort Huus i Berlin, han elsker Dig saa høit som Rogen, han vil gjøre Alt, for at Du skal være fornøiet; han vil gjøre en Reise til Paris med Dig, saasnart I have havt Bryllup. Han er ung, ganske smuk og slet ikke ubehageligere end min Mand, med hvem jeg har levet meget godt i saa mange Aar. — Saaledes taler Lotte bestandig for mig." — „Og hvad svarer Du paa alt Dette," spurgte Sophie. „Aa hvad skal jeg svare?" sagde Annette: „Jeg kan ikke elske Hr. v. Ruth; han er dum." — „Men," vedblev Sohpie: „Dersom Du elsker Ferdinand, hvor kan det da gjøre Dig ulykkelig at boe paa Landet med ham? Jeg veed,

han vil gjøre alt Muligt, for at Dit Huus
Dig behageligt." — „Ja det er ikke nok!" svarede
„Dersom jeg skal være lykkelig, maa han g
end det Mulige." — Efter en Pause fra be
tog Annette Ordet, og sagde sukkende: „Al
Dette er ikke min værste Sorg; nei, en end
fortærer min Sindsro. Hvad siger Du om
Sardes? Han er syg! Ak Gud!" — Sophie
gende paa hende, og en høi Rødme farved
Kinder. Annette vedblev: „Hans Melanc
længe været synlig for Enhver. Desværre
og for mig! jeg veed, han elsker mig, men h
ridderlige Tænkemaade paalægger ham at
Kjærlighed, for ikke at fornærme sin Ven J
Har Du ikke fattet alt Dette? Udlyser i
Mening af alle hans Ord og Sange? Eng
Dage før hans Afreise, da vi et Dieblik
agde jeg til ham: Herr Sardes! Enhver ka
De er forelsket, De har vist efterladt en els
i Spanien, Frankrig eller Gud veed hvor i
mede Verden. — Nei, smukke Frøken, sva
jeg vilde ønske at jeg med samme Lethed kun
mit Fædreland, som jeg har forladt de St
omtaler. — Da jeg ikke kunde holde op at
paa, at han havde en elsket Gjenstand"...
afbrød hende: „Tag det ikke ilde op, Annette

n Opførsel fra et Fruentimmers Side kalder jeg
t, udelicat og eenfoldig." — „Spar dine Moraler,"
e Annette: „Jeg har mere Forstand paa Conver-
en, end Du." Efter et lille Ophold vedblev hun,
e: „For at komme tilbage til Sardes, saa veed
ke mere, hvorledes det ene Ord tog det andet;
tilsidst sagde han: Frist mig ikke, kjære Frøken!
kee vilde jeg tabe i Deres gode Tanker, om De
mine. Min Elskede kan ikke dele mine Følelser,
j bør ikke engang ønske, at hun kunde det. —
synes Dig nu, Sophie? Var det ikke tydeligt
— O Gud! Det er af Sorg, af Kamp med
denskab, at han er syg; og jeg er ulykkelig ved
Overbeviisning, at det er mig, som mod min Villie
forstyrret en saa elskværdig Mands Rolighed;
ee for Livstid, thi hans Følelser ere dybe, hans
ighed er ikke Spøg." — Uagtet Sophie troede
ave en ganske anden Overbeviisning end hendes
r, saa vare disse Yttringer hende dog i høieste
ubehagelige. Hun svarede Intet, heller ikke tillod
s bankende Hjerte hende at fremføre et eneste
og hendes allerede iforveien tunge Sorger fik
y Tilvært af Skinsyge og nagende Tvivl. Ofte
hun frygtet, at Sardes med rene Ord skulde
e hende sin Kjærlighed. I dette Øieblik ønskede
med Hæftighed at faae Vished om hans Følelser.

Midt i disse spændte Forhold forlod Familien Kjøbenhavn. Kun Ferdinand blev tilbage i Byen, da hans militaire Forretninger endnu ikke vare ganske ophørte. De Andre reiste nu til det rolige Havslunde, som Ingen, uden den lille Anton, hilste med sædvanlig Glæde.

Anden Deel.

Et Par Dage før Pindseaften beskinnede den skjøn-
este Aftensol to unge Mænd til Hest, hvilke nærmede
g Havslunde. Det var Ferdinand, og den for faa
)age siden hjemkomne og fuldkommen helbredede Sardes.
)e red langsomt, og syntes indviklede i en dyb Sam-
ıle: „Jeg takker Dig, kjære Carl!" sagde Ferdinand:
eg takker Dig for Din Fortrolighed, og beder Dig
lgive mig, at jeg har aftvunget Dig den ved min
retfærdige Mistanke. Jeg føler mig usigelig lettet
:d at vide, at Du ikke er min Medbeiler, thi jeg
ınes, at min Skinsyge var dobbelt qvalfuld, naar
:t var min bedste Ven, som gav mig Grund til
:n." — „Jeg har skriftet for Dig," svarede Sardes,
or at berolige Dig. Men ogsaa jeg føler en Trøst
at kunne tale til Dig om mit Hjertes Anliggender."
- „Fortrolighed mod Fortrolighed," sagde Ferdinand:

„Jeg vil ikke spaae Din Kjærlighed nogen Lykke. Sophie er ophøiet over alle sit Kjøns Svagheder." — „O min Gud!" raabte Sardes: „Hvad forstaaer Du ved at være lykkelig i min Kjærlighed? Jeg tilbeder Sophie, jeg vilde hellere døe, end forringe hendes Værd i hendes egne eller noget Menneskes Øine, om det end stod i min Magt. Jeg veed ikke selv hvad jeg ønsker. Dog troer jeg, at mit høieste Maal blot er det, at hun skulde vide, hvor høit jeg elsker hende, og giemme Erindringen derom i sit Hjerte." — Efter et lille Ophold tilføiede han: „Hvorom Alting er! Det er ubegribeligt, men Din Broder elsker hende ikke." — „Jo han gjør," svarede Ferdinand: „Jeg har vel ogsaa mangengang dadlet ham i hans Forhold til hende, men jeg kjender ham. Hun er fastere groet til hans Hjerte, end han selv veed, og hendes Tab vilde upaatvivlelig gjøre ham ulykkelig."

Under denne Samtale vare de to Venner redet ind paa den smalle Vei langs med Vigen af Havet, paa hvis anden Strandbred Havslundegaard laae. De kom til et lille Huus lige ved Stranden, nær ved en stor Gitterport. Ved Strandbredden vare Fiskernæt opspændte; udenfor Huset var en lille Have, som hørte til samme. „Her," sagde Ferdinand, „boer en gammel Fisker, og her giennem denne Gitterport gaaer Indkjørselen til Havslunde, den gaaer bag om Haven

mellem denne og Skoven. Haven strækker sig fra Gartnerhuset her indenfor Gitterporten rundt om Vigen langs den anden Strandbred af den lille Bugt, som Havet her danner. Denne Beliggenhed gjør efter min Mening Havslunde til en af de skjønneste Eiendomme i Sjælland. Lad os standse her lidt, og glæde os over den smukke Udsigt. See, der paa høire Side Vandet bag de høie Træer hæver sig den prægtige Bygning i sin gothiske Stiil. See hvor Haven pranger i Foraarets Glands, hvor Frugttræerne og de høie Castanietræer staae i Blomster, som overstrøede med Snee mellem de lysegrønne Bøge! Seer Du Blomsterpartiet der lige ved Vandet, med sine røde og blaae Hyacinther, med de hvide Narcisser, der lyse som Stjerner i Aftensolen, med de violette og de hvide Syrenbuske, og med den glimrende Gyldenregn! Dette Foraar er ogsaa usædvanlig deiligt, Alting blomstrer paa eengang." — „Ja her er paradisisk herligt!" sagde Sardes: „Hører Du en Nattergal slaae langt borte? Dens Toner blande sig med Lyden af en Klokke." — Ferdinand svarede: „Det er Aftenklokken, som lyder fra Kirketaarnet derhenne ved Skoven." — „Men siig mig," spurgte Sardes, „hvad betyder det hvide Monument, som staaer der i Haven, mellem de tykke Træer, hist ved Stranden, og speiler sig i Vandet. En Baad ligger lige derved!" — „Det er," svarede Ferdinand,

„et Slags Obelisk, som min Broder har ladet opreise til Erindring om sin første Kone, hvis Yndlingssted den Plet var. Den er ganske simpel, af hvid Marmor, og bærer kun den Indskrift: Marias Minde." — „Jeg synes," sagde Sardes, „at dette hvide Monument mellem de dunkle Træer i den ellers smilende Omgivelse ret gjør et ubehageligt Indtryk; det seer ud som et Spøgelse, der træder frem midt i en munter Fest. Ogsaa staaer det der og seer ned i Bølgerne, som om det pegede til Underverdenen." — „Din Phantasie," sagde Ferdinand smilende, „seer Spøgelser og mange andre poetiske Væsener, som undgaae os Andre. Dette Minde, som de fleste saadanne, er man nu saa vant til, at det egenlig minder om ingen Ting; og Ingen, troer jeg, tænker paa det, undtagen Sophie, der undertiden hænger en Blomsterkrands paa det, som for at forsone den skinsyge Forgængerindes Maner." — „Den yndige Sophie!" udbrød Sardes: „Ogsaa dette lille Træk ligner hende. Men siig mig, Du har jo kjendt Din Broders første Kone? Hvorledes var hun?" — „Ganske det Modsatte af den anden," svarede Ferdinand: „Stor og stærk, herskesyg og stolt. Hun var forresten ret smuk, men hendes Skjønhed var mere mandig, end qvindelig. Hun tog sig godt ud til Hest, red om Morgenen ved Solens Opgang gjennem Marken, gjorde Spektakel med Folkene, slog Malkepigerne paa

Øret, og var streng mod Bønderne, ligesom hendes Fader havde været før hende. Dog elskede hun min Broder, ja hun var dødelig forelsket i ham, og saavidt jeg troer, friede hun selv til ham. Han var ung, han blev rørt af hendes Kjærlighed, hun gjorde hans Lykke; men da hun blev hans Kone, led han meget af hendes Skinsyge og hendes store Fordringer, og hun af den Ligegyldighed for hende, som han under disse Omstændigheder snart følte, og alt for lidt skjulte. Dette ulykkelige Forhold har ikke havt nogen god Indflydelse paa hans andet Ægteskab, thi han frygter bestandig en Kones Herredømme. Han har tilvisse følt Tyngden af dette, og hendes byrdefulde Kjerlighed har givet ham en vis Afsky for at vise sig elskende og blød. Det er Uret, thi Sophie er en from, elskværdig Characteer, og elsker ham." — „O Gud!" raabte Sardes: „Hun elsker ham, og han er ufølsom derved! hvilken Afskyelighed!" . . . .

Han fik ikke talt ud. En gammel Fisker kom roende i en Baad, hvis Seil af Mangel paa Vind vare tagne ind. Han hilsede de Ridende, inden han steg iland, og raabte til dem: „See god Aften! hjertelig velkommen, kjære Hr. Lieutenant! og De ligeledes, unge Herre! — Ønsker De, at jeg skal roe dem over til den anden Side til Mariastøtten? Det er kun et smalt Stykke Vand; saa er De ikke langt fra Gaarden;

ellers maa De den lange Vei bag Haven, rundt om Bugten." — „Tak, gode Ven!" svarede Ferdinand, „men vi ere til Hest, som Du seer." — „Ja det har gode Veie," svarede Fiskeren: „Gartnerens Søn pleier ofte at føre de Fremmedes Heste op til Gaarden, medens de selv gaae over Vandet." — „Nei Tak!" svarede Ferdinand: „vi have desuden Ærinde i Landsbyen." De sagde den Gamle Farvel, og rede gjennem Gitterporten, og fulgte nu en Vei, paa hvilken de havde Skoven paa den ene Side, og Haven, som mod Enden af Bugten gik over en Høi, paa den anden.

Imidlertid sagde Ferdinand til Sardes: „Jeg maa gjøre en lille Omvei, og maa ind i Kroen og tale med Folkene der. Jeg haaber, de have faaet de mange Sager, som vi skulle bruge til Festen. Jeg sendte dem i Gaar med en Vogn til Kromanden, thi jeg vil ikke at de maae sees oppe paa Gaarden, paa det vi ret maae kunne opvække Forundring dermed. Min Broder, saalidt som Damerne, kjende endnu vore theatralske Udrustninger, ved hvilke vi ville forhøie Festens Pragt. Det er Noget, jeg har aftalt paa egen Haand med nogle Venner, hvorom de igjen have underrettet andre, som komme her, saa vi ere et heelt Selskab, som vil vise sig i Ridder-Costume. I Aften vil jeg dog aabenbare vort Anslag for Familien, da min Broder maaskee ellers kunde synes, det lignede

de ham saa forhadte Maltziske Kunstnydelser. Det troer jeg imidlertid ikke, thi det Hele ligger jo i hans egen Idee til denne Fest. De mange andre Herrer fra Omegnen og fra Kjøbenhavn have ogsaa deres Magazin i Landsbyen, og ville klæde sig paa der."

Det, man kaldte Landsbyen, var egenlig et Par Gader, bestaaende af smaa, simple, men nette, fordetmeste grundmurede Huse, men som ikke vare beboede af Godsets Bønder, hvis Gaarde og Huse laae adspredte i de udskiftede Marker, men af Haandværksfolk, som Lindal havde forsamlet fra alle Landets Hjørner. Her fandt man Smed, Snedker, Murer, Skomager og mange flere nødvendige Haandværksfolk. Disse vare alle ret velhavende, thi foruden frit Huus, Have og flere Fordele havde de fuldt op at fortjene, eftersom de vare duelige, og hele Egnens Beboere i flere Miles Omkreds strømmede til dem med Arbeide. Nogle Friheder i denne Henseende havde Majoren vidst at forskaffe sig. Her fandtes ogsaa Skoler for Børn af begge Kjøn, og Fattighuse, hvor Gamle og Svage bleve kjærligen pleiede. Med kjendelig Fornøielse forklarede Ferdinand for sin Ven alle disse Indretningers Bestemmelse, og dvælede med Behag ved sin Broders store Fortjenester, som Godseier. Heller ikke Sardes kunde modstaae det oplivende Indtryk, som Synet af denne saakaldte Landsby opvakte. Udenfor hvert Huus

saae man Grupper af reenligklædte Mennesker, med fornøiede Ansigter; i Aftenens Stilhed, efter fuldendt Arbeide, søgte og fandt de den fortjente Hvile: Fruentimmerne med deres smaa Børn eller med deres Spinderok, Strikketøi eller desligc; Mændene med deres Tobakspiber, Nogle med en Bog eller Aviser for sig, Andre i Samtale med en lystig Nabo. Endeel halvvorne Børn og unge Mennesker spillede Bolt, og legede paa en stor, grøn Plads. Med ærbødig Venlighed hilsede Gamle og Unge de Fremmede. Nogle Mænd kom hen til Ferdinand, der standsede sin Hest, rakte dem Haanden, og sagde dem et Par Ord. Ved Kroen stege de to Venner af deres Heste, og Ferdinand sagde til sin Reisefælle: „Jeg gaaer her ind, som sagt. Gaa Du iforveien til Gaarden, hvor Ingen venter Dig eller veed Din Hjemkomst. Jeg skal snart komme efter, og føre Din Hest med mig. Derhenne seer Du en Laage, den fører ind i den saakaldte Slotshave. Gaa derind, saa møder Du sikkert En eller Anden af Familien paa Veien, inden Du naaer Gaarden.“ Derpaa forlod Ferdinand sin lykkelige Ven, der med bankende Hjerte ilede til den dyrebare Laage, der forekom ham som en af Himmeriges Porte.

I Havslunde vare alle Hænder beskjæftigede med Tilberedelser til Pindsefesten. Lindal havde længe tænkt paa at forbinde denne aarlige Fest med et Slags land-

ligt Ridderspil eller Carrousel, hvis Forlystelser kunde passe baade for de mere Dannede og for Landfolkene, til hvis Fornøielse Festen egenlig pleiede at finde Sted, efter fuldendt Saaning og Foraarsarbeide, som en Variation paa den tilforn brugelige Maifest, da Bønderkarlene rede Sommer i By. Det var Majoren paa alle Maader magtpaaliggende at indføre et baade virksomt og muntert Liv paa sine Godser. Den Livlighed, som han ved sit Ophold i Frankrig havde været Vidne til mellem Landfolk og den simple Klasse, søgte han saavidt muligt at udbrede i sit Hjem. Efter gammel fransk Skik, samledes Godsets Beboere hver Søndagaften paa Herregaarden, hvor Ungdommen forlystede sig med at dandse, og de Ældre med at tale sammen, spille Kort og Kegler. En meget stor, grøn Slette var til denne Brug indrettet ved Enden af Haven, der hvor denne grændsede til Skoven, og ved den ene Side af denne Slette var bygget en rund, aaben Pavillon, bestaaende af en stor Kuppel, hvilende paa to Rader Søiler, der udgjorde dens Vægge. Paa dens Fliseguld pleiede man at dandse. I Nærheden, skjult mellem Træerne, var indrettet et Slags Kjøkken, hvor man ved en muret Skorsteen kogte under et opspændt Seil. Rundt om den grønne Slette var under Træerne anbragt Bænke og Borde, hvorpaa man pleiede at servere for det landlige Selskab. Til den

nu forestaaende Fest havde Lindal ved Ferdinands og et Par andre Venners Hjelp indrettet et Slags Turnering, hvortil alle unge Herrer fra Nabogodserne og de nærliggende Kjøbstæder vare indbudne; ogsaa adskillige fra Kjøbenhavn. Desuden vare de flinkeste af Godsets unge Karle, som ikke vare ubekjendte med Voltigeren, Skyden og andre Legemsøvelser, underrettede om det Forestaaende, og de havde med megen Lystighed prøvet deres Kræfter under Forvalterens og hans Sønners Anførsel.

Havslunde Gaard var at betragte som et lille Slot. I dens vidtløftige Bygninger var en heel Fløi blot indrettet til Gjæsteværelser. Man ventede denne Gang saa mange Fremmede, at de fleste af disse Værelser skulde komme i Brug. Den ordenlige og smagfulde Huusmoder, som selv forestod saavel disse, som saamange andre Indretninger ved denne Leilighed, havde derfor med alle de mange Tjenestefolk, som udgjorde Gaardens Personal, i flere Dage havt overmaade meget at bestille. Efter fuldendt Dagværk, vandrede Sophie ene ud i Haven, for i Ro at nyde den skjønne Aften. Langt fra Huset opsøgte hun et eensomt Sted, hvis Buske, tæt slyngede i hverandre, dannede et lille Lysthuus, hvori der paa en lille Bænk neppe var Plads til to Personer. Blomstrende Kirsebærtræer omringede og beskyggede det lille Tilflugtsted,

ns deres Blomster, som en vellugtende Snee,
røede Jorden, og et Par Nattergale i de nær-
lde Buske kappedes om Sangens Priis. Her
Sophie sig træt og stille. Hun lod sine Øine
hen over den skjønne Plet, hvorpaa hun befandt
ndaandede, som med et dybt Suk, den friske
luft, og sagde ved sig selv: „Hvor her er deiligt!
ofte har jeg dog siddet her, og glædet mig over
ille Fred, som hersker paa denne Plet af Haven!
Havslunde er skjøn i denne begyndende Sommer!
kjøn har den ikke været i mange Aar. Men dog
g tilforn glædet mig ganske anderledes over dens
lhed. Naar jeg om Foraaret kom herud, følte
ig fri, som en Fugl der er sluppen ud af Buret.
naar jeg havde havt Fortræd af Lindals Luner,
havde ærgret mig over Annettes, ja om jeg endog
grædt den halve Nat bort af Sorg over en elsket
s Ukjærlighed — og hvor bittre ere dog saa-
Taarer! — naar jeg næste Morgen kom ned i
n, eller vandrede gjennem Skoven, følte jeg mig
ornøiet. Min Anton sprang med Lystighed om-
mig; vi besøgte Landsbyen eller den gamle Fisker,
oede os over Vandet, og paa Veien fortalte os
nærkværdige Eventyr paa Havet. Hvor ofte har
efter en bekymret Dag, om Aftenen siddet paa
Plet ved mit Arbeide, og glemt alle Sorger!

Milde Alfer, saa syntes mig, omsvævede Havslunde elskede mig som dets Frue, og deeltoge venligen i mi Skjæbne, fordi jeg var huuslig, from og trofast. E jeg det ikke mere? — Hvad Ondt har jeg da gjort' — Den Følelse, som behersker min Sjæl, skader de da noget Menneske? Er der Nogen, som vilde sørg over den, selv om den var hele Verden bekjendt? – Forrige Vinter da var jeg saa lykkelig ved den Kjær lighed, Sardes viste mig; da hævedes jeg ved Tanke om den; nu føler jeg mig ydmygere, mere nedtryk end nogensinde. Jeg veed ikke selv, hvorfor!.... Han Kjærlighed, siger jeg? Ak! er det ogsaa vidst, at ha elsker mig? Er det ikke snarere Annette? Hun troer si jo elsket ligesaavel som jeg har troet, at jeg var de I saa lang Tid have vi jo Intet hørt fra ham. Hve veed.... ak! denne Tanke er endnu græsseligere!... Hvem veed, om Sardes endnu lever? Hvem veed, o han ikke i dette Øieblik eensom og bedrøvet vaander si paa Sygeleiet? Og her ville vi holde en lystig Fest! – O Gud! hav Barmhiertighed med mig! Bevar ham Han gav mig denne Talisman; den skulde, sagde han beskytte Huset. Ak! hvorfor beholdt han den ikke selv at den kunde beskytte ham? Du lille Cherub!" tilføie hun, idet hun med udbrydende Taarer trykkede dette Kle nodie til sine Læber og til sit Hjerte: „Hvis den Drøm e

ınd, at gode Engle omsvæve de Bedrøvede, saa trøst ıig, og bed for Sardes og mig." —

Dersom en sværmerisk Tro paa en ukjendt Aande-ærdens Indflydelse virkelig beherskede Sophies Tanker, ı maatte denne Tro faae en mægtig Bestyrkelse i det, som nu hændte; thi neppe vare disse Ord — ke udtalte, thi Lyden af dem bevægede ikke Luften, ıen neppe vare de hviskede med sagte bevægede Læber, ın lydelige for Tanken, før Sardes laae for Sophies ødder. Han var gaaet igjennem den ham ubekjendte ıave, ikke med hurtige Skridt nærmende sig Huset, :en langsomt speidende, med stille Anelse om at disse undes venlige Nymphe maaskee vilde lede hans Fied l et eensomt Møde efter hans Hjertes hemmelige)nske. Han hørte Nattergalene i Buskene, og fulgte ımpathetisk de smaa erotiske Sangeres Toner. Mellem e grønne Grene skimtede han noget Hvidt, han nærmede g forsigtig, og stod nu med Eet ligefor det Syn, er af alle var ham det kjæreste. Skjult af Buskene, ıen ganske nær den Elskede, betragtede han uforstyrret g ubemærket den saa længe savnede Gjenstand for lle hans Tanker. Han saae, hun græd; han saae, un holdt Noget i Haanden, trykkede det til sine Læber, l sit Bryst. Han kjendte sin egen Gave, og ikke engere sig selv mægtig, kastede han sig for hendes ødder. Han kyssede hendes Fod, han trykkede Søm-

men af hendes Kjole til sine Læber. Med Taarer, med afbrudte Ord talte han om sin Længsel, vovede at tilstaae sin Kjærlighed, greb hendes Haand, hvori hun endnu holdt det Elfenbeens Englehoved, kyssede det, og sagde, at nu følte han Sandheden af den gode Munks Ord, thi Dette var en sand Talisman for ham, den Engel, som havde aabnet ham Himlens Porte. Sophie var saa overrasket, saa forvirret, man kunde gjerne sige forfærdet, at hun intet Ord kunde finde. Endelig fattede hun sig, og bad Sardes reise sig. Han satte sig hos hende paa den lille Bænk, hvor Pladsen var saa snæver, at hans Arm, som laae bag ved hende paa Ryglænet, umuligt kunde undgaae at berøre hende. Da den første Bestyrtelse havde sat sig, tog hun Ordet, og sagde med Undseelse: „Kjære Sardes! Gud veed, hvor det glæder mig at see Dem! men jeg skylder dog Sandheden og mig selv at sige, at den Bevægelse, hvori De har overrasket mig,.... de Kjærtegn, som jeg viste dette Englebillede, ikke vare at tage ganske i den Betydning, som De synes at have tillagt dem." — Sardes saae veemodig paa hende; et saa smerteligt Træk svævede om hans Mund, at Sophie neppe var istand til at sige Mere. Med nedslagne Øine tilføiede hun: „Tanken om gode Engle har altid været mig kjær. I bedrøvede Timer føler man Trang til at henvende sig til noget Usynligt,

noget Bedre, Mægtigere, end vi selv, og dog Noget, som paa en Maade er menneskeligt og beslægtet med os. Erindrende mig Deres Ord, da De ved Afskeden gav mig denne smukke Foræring, troer jeg at.... at jeg anraabte den gode Engel." — Sardes drog et dybt Suk, og taug. Sophie saae paa ham med frygtsomme Blikke. Endelig sagde han: „De var bedrøvet, siger De? Jeg har vel ikke saa megen Deel i Deres Fortrolighed, at De vil sige mig, hvorover?" — Sardes havde et modigt og dristigt Physionomie. Det havde noget Rørende at see Taarer i hans Øine. Sophie var dybt bevæget. Hun tog hans Haand, og sagde: „Jeg var bedrøvet for Dem, jeg troede, De var farlig syg, jeg tænkte mig Dem lidende, ja maaskee død, og det var mig saa græsseligt, at vi her i Huset skulde holde en Glædesfest, medens en saa kjær Ven var lidende, maaskee endogsaa".... Hun fik ikke talt ud; med et Udbrud af Glæde slog Sardes sin Arm om hende, uden at hun hindrede det, saae hende ind i Øinene, og raabte: „Sophie! Er det muligt! De græd for den fraværende Ven? Deres Tanker fløi til ham, og vendte sig fra den muntre Fest? — O saa være Gud lovet, som lod mig opleve at høre disse Ord fra Deres Læber! Jeg tænkte, da jeg laae syg, at jeg vilde gjerne døe, om jeg blot kunde see fra hiin Verden, at Sophie skjænkede min Erindring en eneste Taare."

— „Ak!“ sagde Sophie: „Kan De tvivle paa, at jeg har sørget over Deres Sygdom? At jeg har savnet en Ven, som Dem, hvis Omgang har skjænket mig saamange gode Timer?.... Men jeg beder Dem, viis Dem ogsaa mod mig som en Ven og Broder, ikke som“.... Hun standsede forlegen. Efter et lille Ophold sagde Sardes: „Jeg forstaaer Dem, men frygt Intet ved min Side. Tilgiv mig, at jeg mod min Villie, i et altfor saligt Øieblik har tilstaaet Dem min Kjærlighed. Misund mig ikke den Lyksalighed, jeg føler over at turde tale til Dem om en Følelse, der opfylder min hele Sjæl! Ja,“ tilføiede han, idet han greb hendes Haand: „De er det Ideal, som jeg har drømt om, uden nogensinde tilforn at have mødt en Skygge deraf. De forener Alt hvad der fortryller mig; mit Hjerte er Deres i Liv og Død, ikke den mindste Tanke skal nogensinde være Dem utro. Men jeg tilbeder Dem som et høiere Væsen: heller intet Ønske skal fornærme Deres rene Dyd. Her er min Plads, her for Deres Fødder; her er jeg stedse, selv naar jeg ikke sees her.“ Med disse Ord knælede han paanye, kyssede hendes Hænder, og trykkede dem til sit brændende Ansigt. Sophie sprang op. „Man kalder paa mig,“ sagde hun; og virkelig hørte man langt borte en Stemme raabe paa hendes Navn. De gik Begge ud af Lysthuset, og naaede endelig Annette,

som søgte Sophie, og som, ved at see Sardes, løb ham imøde med Udraab af Glæde. Hun greb hans ene Arm, den anden bød han Sophie, som gav ham sin, idet han sagte trykkede den op til sig, og saaledes vandrede de nu til Huset, i hvis store prægtige Forsal de indtraadte, og fandt Lindal og Ferdinand, der Begge syntes at studse ved at see Sardes med Søstrene, een ved hver Arm, alle Tre med blussende Kinder og straalende Øine; og det var kun med tvungen Høflighed, at Lindal bød sin Gjæst velkommen. Da han imidlertid erfarede, at Grev Adalbert næste Dag vilde indtræffe, satte denne Efterretning ham igjen i godt Lune.

Alt, hvad der omgav Sophie, syntes hende nu at opvaagne til et forklaret Liv, og den tilstundende Fest forekom hende som en sand Høitid. Til dens Tilberedelser ilede hun med bevinget Glæde. Den næste Dag var Gaarden allerede fuld af Fremmede, blandt disse Adalbert og Hr. v. Ruth. De unge Mennesker tilbragte næsten hele Dagen i Landsbyen, hvor de Hver for sig beredede sig til den følgende Festdag, og satte Adskillige af Haandværksfolkene i Arbeide. Efter Middagsbordet vare Damerne beskjæftigede i Sophies Værelse. Ferdinand og Sardes besøgte dem der, og saae dem ordne Præmierne, som næste Dag skulde tilkjendes Seierherrerne i de forestaaende Ridderspil. Disse Priser bestode i Ting, der vare ret nette,

men ikke af stor Værdi, og man havde indrettet det saaledes, at der for hver Priis vare to Præmier af omtrent lige Værdi, men forskjellige, eftersom den Vindende var en Bonde eller ikke. For Exempel den høieste Priis var et Par Pistoler eller et Sølvbæger. Vandt nu en Herre, fik han Pistolerne; vandt en Bonde, da fik han Bægeret, og Pistolerne bleve da tilkjendte Den, som næst Seierherren fortjente Prisen, eller udsatte til næste Priis, efter Omstændighederne. De ringeste Priser, hvoraf der vare mange, bestode i alleslags Smaating, tildeels opsøgte blandt henlagte Ubetydeligheder. Saaledes kom nu Sophie med et Axelskjærf af Silke, broderet med Sølv, og sagde smilende: „Dette mit Mesterstykke kunde jo gjerne komme med.“ — „Hvad er det?“ spurgte Ferdinand. — „Det er,“ svarede Sophie, „det Skjærf, jeg bar paa en Maskerade, og som jeg selv har forfærdiget. Det glimrer jo deiligt. Vinder en Bondekarl det, kan han give det til sin Kjæreste, der vil blive meget glad for det, da hun kan bruge det til Huer og anden Stads.“ Sardes tog Skjærfet i Haanden, og sagde sagte til Sophie: „Den Priis skal Ingen berøve mig.“

Man vil vist ofte have gjort den Erfaring, at en Fest eller anden Forlystelse, som beskjæftiger mange Mennesker, næsten aldrig selv er saa behagelig, som den Dag, der foregaaer den. Da Lindals Familie

de mange Fremmede denne Aften sad i den store
esal om et umaadelig langt Bord, følte Enhver
besjælet af et uforklarligt Velbehag. Det var en
j Sommeraften, alle Vinduer stode aabne, og
anens halve Skive stod paa Himlen og tittede
beskedent Lys gjennem de brede Vinduesfordybninger
i de stærkt oplyste Værelser. Udenfor Vinduerne,
vendte til en grøn Plads, havde man dækket et
til nogle omvandrende, tydske Musicanter, som
de meget godt, og som paa denne Aarstid pleiede
eise om paa Landet, og møde paa Havslunde til
sefesten. Til Tak for den gode Beværtning op-
nu dette Musikcorps en smuk Taffelmusik, hvis
er forenede sig med det lystige Bordselskabs Tale
atter. Lindal var en fortræffelig Vert, der ret
sine Gjæsters Tilfredshed, og især glædede sig
den umiskjendelige Fornøielse, som udlyste af
Adalberts hele Væsen. Man spøgte med den
nende Dags Forlystelser, kaldte hinanden indbyrdes
ere, og Nogle talte i comisk høitravende Stiil om
Hjerters Dame, for hvis Skjønhed de imorgen
bryde en Landse. Man spurgte alle tilstede-
nde Damer om deres Farver, et Spørgsmaal,
Adskillige ærligt og alvorligt besvarede. Man
lte, at Enhver af Herrerne havde forsynet sig
Taft og Fjer af flere Farver, og at man var

bleven enig om en venskabelig Tuskhandel af disse Artikler ifølge Omstændighederne. En Herre sagde: „Min Dame er ikke tilstede her, men jeg har Skjærf o. s. v. af hendes Farve, og en passende Devise til mit Skjold." — Herr v. Ruth spurgte Annette om hendes Farve. Ferdinand faldt ham ind i Talen, og sagde: „Min Forlovedes Farve kan jeg kun bære." — „Min Farve er Rosenrødt," raabte Annette, „og jeg forbyder Ingen at bære den." Herr v. Ruth sagde paa sin Tydsk, at i saa Fald vilde han blomstre som en Rose. „Jeg med," „jeg med!" raabte et Par af Herrerne. Ferdinand lignede selv en mørkerød Rose i dette Øieblik. Han bed sig i Læberne, og taug. Sardes sad hos Sophie, han sagde sagte: „Jeg troer at vide Deres Yndlingsfarve; De har engang tilfældigviis nævnet den. Det er Himlens, og det er naturligt." — I Selskabet befandt sig en ung Officeer, der i et Par Aar havde viist Sophie en kjendelig Udmærkelse. Han nærmede sig, stod et Øieblik bag hendes Stol, og sagde beskeden: „Paa Riddermaneer tør det vel være tilladt at spørge Husets skjønne Frue om hendes Farve?" — Sophie svarede: „Jeg veed i Sandhed ikke, hvilken Farve jeg skulde kalde min. Jeg kan sige det Modsatte af Pottemager Walter: Jeg elsker alle Lysets muntre Farver." — „Jeg veed ikke," vedblev Officeren, „om Hvidt er een af Lysets Farver, men det er Lysets

egen, og jeg har altid troet at det maatte være Deres Farve. De bærer i dette Øieblik en hvid Kjole og hvide Baand, samt en Blomst af Violens Farve; dette maa være nok til min Efterretning." Sardes, som hørte denne korte Samtale, følte en saadan Skinsyge derved, at han ønskede, at der til næste Dags Fægtninger ikke skulde bruges Floretter, men blanke Kaarder. Lindal hørte det ogsaa, men han derimod fornøiede sig over den Medbeiler, som truede Sardes.

Den næste Morgen vare alle Landsfolkene baade i Havslunde og paa Klostergaarden i Bevægelse lige fra Solens Opgang. Man samlede sig i den saakaldte Landsby, og henimod Klokken ti drog man i Procession til Gaarden, ind paa den nysomtalte grønne Plads, hvortil den ene Façade af Bygningen vendte ud. De paa Gaarden tilbageblevne Personer, Lindal og hans Familie, Grev Adalbert, nogle aldrende Herrer og en heel Skare Damer kom ud paa Balconer, af hvilke Gaarden havde adskillige, og paa Trappen foran Indgangen, og Alle studsede ved at see Toget. Først kom de omtalte Musicanter, derpaa en heel Trop unge Bønderkarle til Hest, Alle med Bouquet i Brystet, og grønne Grene i Hatten, som desuden var prydet med Baand af forskjellige Farver. Efter Disse kom tilfods en Skare af Børn af begge Kjøn med grønne Grene i Hænderne, og derpaa sluttedes Toget af de unge

Herrer, der vare indbudne. De vare alle til Hest, og klædte i Ridder-Costumer med Harnisk og Hjelm af forgyldt Blik eller Pap, hvorpaa Fjer af samme Farve som Arelskjærfet, og med Skjolde, der vare udzirede med Figurer og Devifer. Denne Theaterstads glimrede i Solens Straaler, og tog sig smukt ud. Nogle af disse Riddere saae prægtige ud i deres Dragt, og prangede paa deilige Heste; Andre gjorde en latterlig Figur. Efter denne Skare kom Godsets Mænd og Qvinder med deres mindre Børn, anførte af Sognefogderne, men uden bestemt Orden. De vare saa talrige, at de ikke Alle kunde faae Plads i Slotsgaarden, men Nogle stode udenfor under Træerne og ved Stakittet, som indhegnede Indkjørselen. Processionen stillede sig op i en Cirkel foran Huset, og gav et tredobbelt Hurra for Herskabet og derpaa for de Fremmede og hele Havslunde og Klostergaard. De unge Karles Anfører, en rask og smuk Bonde, red frem, fulgt af begge Sognefogderne, der stillede sig hver paa sin Side af hans Hest. Han blottede sit Hoved, Sognefogderne ligeledes, hvorpaa den unge Repræsentant holdt i Bondedialect, men med klar og tydelig Stemme, følgende korte Tale: „Vi Alle, Sognemænd, Huusmænd, unge Karle og Haandværksfolk, Mænd og Qvinder og Børn fra Godserne Havslunde og Klostergaard, vi møde her, efter vort gode Herskabs Tilsigelse, paa denne hellige

Pindseaften, til Fryd og Lystighed. Men forinden vi tage Deel i denne, maae vi først efter Pligt og Samvittighed takke vor gode Herre og Frue for det Aar, som er gaaet, siden vi forrige Pindsedag vare samlede her paa Herregaarden. Vi have mange Gange siden været samlede her til megen Fest og Glæde, og Enhver af os har nydt mange Velgjerninger i den Tid, baade af vor kjære og forstandige Herre, der er os Alle en Fader, og af vor velsignede Frue, som mangen Gang har besøgt de Syge og Bedrøvede og ikke lader Nogen gaae utrøstet fra sig; og aldrig kan noget Gods i Kongens Riger rose sig af et Herskab, som vort. Derfor leve vor gode Herre, Hr. Major Lindal og hans Frue! Gud lade dem leve i mange Aar i Glæde og indbyrdes Kjærlighed med deres unge Søn! Gid han leve, og ligne sin Fader!" — Et Hurra, som lod til ikke igjen at ville ophøre, skingrede gjennem Luften, og gjentoges af det fjerne Echo, idet man svingede Hattene og de grønne Grene. Lindal og Sophie vare komne ud paa den brede Trappe. De ventede dem Intet mindre, end en saadan Lovtale, der ved sin Simpelhed og det hjertelige Udtryk, hvormed den blev fremsagt, rørte dem Begge til Taarer. De gik ned til den forsamlede Mængde. En Tjener fulgte dem med en uhyre Præsenteerbakke, fuld af Sølvbægere med Viin og Mjød. Sophie rakte selv et til Taleren,

de andre blevne budne til de Ældste og Anseeligste af de Omstaaende. Nu fjernede Toget sig i samme Orden, som det var kommet, under klingende Spil og med flyvende Faner, thi nogle af Ridderne bare Faner i Hænderne. Skaren drog nu til den før omtalte, store Slette. Det tilbageblevne Selskab gik imidlertid den langt kortere Vei gjennem Haven, og indtog der sin Plads, inden Toget, der drog langsomt tilbage gjennem Landsbyen og langs med et Stykke af Skoven, kunde naae sin Bestemmelse. Midt paa Sletten var en stor Circus, indsluttet af smaa Pæle, der imellem hinanden vare forbundne med sammenflettede røde, uldne Baand, der udgjorde et Slags Kjeder. Indenfor denne Skranke havde man opstillet en Deel af de til Ridderlegen henhørende Ting. Her skulde man først ride til Ringen, aftage flere Ringe paa sin Landse, men uden at man standsede i sin Fart; paa et Par Stænger var anbragt en stor Ørnerede, hvor to gamle Ørne laae i Midten, omringede af mange Unger, Alt af malet Pap. Disse skulde man ligeledes i Flugten udrive af Reden, saa at de bleve siddende paa Landsespidsen. For at faae de Gamle fat, maatte man gjøre et Spring med Hesten eller løfte sig fra Sadlen. Adskillige Øvelser af denne Natur vare forhaanden. Derpaa foretoges Huggen og Fægten med Rapierer og Floretter; tilsidst Skyde-Øvelser, idet Landsfolkene

skiøde til Skive med Rifler, og nogle af Herrerne skiøde med Pistoler efter en stor Pyramide, sammensat af lutter levende Grønt og Blade, hvorimellem en Mængde af broget Papir forfærdigede Blomster, især Astre, i hvis Midtpunct Kuglen skulde træffe. Den som traf de fleste, havde vundet den høieste Priis. Den føromtalte, runde Pavillon, hvortil et Par Trappetrin førte, var indrettet for Tilskuerne fra Gaarden. I en Halvkreds vare Havestole og Bænke opstillede; i deres Midte stod paa en Forhøining en stor, forgyldt Lænestol med Bagstykke og med et Slags Himmel af grønne Grene med Blomster og Guirlander, saa den dannede en Throne. For Foden af denne laae et Gulvteppe, og foran dette en Skammel, bedækket med et endnu mere pralende Teppe, hvorpaa de udsatte Præmier skulde henlægges. Ved en Side stod to mindre Lænestole for Kampdommerne. Mellem alle Søilerne af Pavillonen hængte Krandse af Grønt og Blomster. Efter Sophies Ønske var Annette valgt til Dagens Dronning, af hvis Haand de lykkelige Seierherrer skulde modtage Prisen. Hun tog med Stolthed og Glæde Plads paa den hende bestemte Throne. Ved Fodderne af denne, for hver Ende af Skammelen, stod en lille Page i hvide Klæder med rødt Skjærf. Af disse to Drenge var den Ene den over sin nye Værdighed henrykte Anton, og den Anden en noget større

Dreng. Disse Pagers Forretning var, at de ved hver ny Væddestrid skulde hente Gevinsterne, og lægge dem paa Skammelen. Grev Adalbert og Lindal toge som Kampdommere deres Plads. Majoren besad selv Færdighed i de fleste af de Øvelser, man vilde foretage; men som en god Vert fandt han det upassende at beile til de af ham selv udsatte Præmier, eller at afslaae at modtage dem. Han valgte derfor en Dommers beskedne Værdighed ved Grevens Side, saameget mere som det var denne Mand, hvis Bifald især var ham magtpaaliggende. Paa begge Sider af Annettes Sæde, i en Halvcirkel, tog nu det øvrige Selskab Plads, og Toget blev, da det nærmede sig, overrasket af det smukke Syn, som Pavillonen frembød, med sin Throne, sine mange Blomsterguirlander, og de mellem disse i broget Pragt straalende, festligt klædte Damer. Processionen drog nu med Musiken i Spidsen, parviis rundt om Skrankerne forbi Pavillonen, hvor Enhver hilsede Forsamlingen. De, som bare grønne Grene, bøiede dem mod Jorden, og Ridderne hilsede ved at sænke deres Landser.

Nu fik man først Tid til, med Nysgjerrighed at betragte enhver Ridders Skjolde, Devisér, Farver, o. s. v. De Forreste i den glimrende Trop vare Sardes og Ferdinand. Den Første bar himmelblaa Fjerbusk, og Skjærf af samme Farve; i hans Skjold var paa

laat Felt en gylden Stjerne med Devise: Unævnt
pnaaelig. Ferdinand bar rosenrøde Fjer og
, og havde i sit Skjold en Rose med Devise:
fortryller og saarer. Det næste Par var
romtalte Officeer og Herr v. Ruth. Den Første
deles hvid, og i sit Skjold havde han brugt en
som man tillægger Kong Ludvig den Fjortende
i lignende Leilighed: Han bar nemlig paa hvidt
en Martsviol, med Omskrift: Plus elle se
, et plus elle est belle; og mærkeligt er det,
ad Anecdoten fortæller om bemeldte Konge og
elskværdige La Valiere, ogsaa her tildrog sig.
ges nemlig, at da denne Dame saae sin kongelige
med dette Symbol paa hendes egen Personlighed,
hun sig ydmyg og undseelig bag sin Naboerske
rde saaledes det Træffende i Kongens Idee
nde for Enhver. Saaledes sad nu ligeledes
e i den anden Rad af Tilskuerinderne. Hun
nske hvidt klædt, med en Krands af smaa, hvide
ker om den rige, brune Haarfletning, som omgav
 ziirlige Nakke; et himmelblaat Flor-Shawl hængte
n let Sky om hendes Skuldre. Idet Sardes
rbi, søgte og fandt han sin Stjerne, hvilken han
t betydningsfuld Blik hilsede. Sophie følte sine
r blusse, og bøiede sig til Siden, og da den
saakaldte hvide Ridder nu ligeledes med lignende

Dreng. Disse Pagers Forretning var, at d
ny Væddestrid skulde hente Gevinsterne, og l
paa Skammelen. Grev Adalbert og Lindal
Kampdommere deres Plads. Majoren
Færdighed i de fleste af de Øvelser, man vild
men som en god Vert fandt han det up
deile til de af ham selv udsatte Præmier, e
slaae at modtage dem. Han valgte derfor en
beskedne Værdighed ved Grevens Side, saar
som det var denne Mand, hvis Bifald især
magtpaaliggende. Paa begge Sider af Anne
i en Halvcirkel, tog nu det øvrige Selskab
Toget blev, da det nærmede sig, overras
smukke Syn, som Pavillonen frembød, med s
sine mange Blomsterguirlander, og de mell
broget Pragt straalende, festligt klædte Dam
cessionen drog nu med Musiken i Spidse
rundt om Skrankerne forbi Pavillonen, hvi
hilsede Forsamlingen. De, som bare grøn
bøiede dem mod Jorden, og Ridderne hils
sænke deres Landser.

Nu fik man først Tid til, med Nysgj
betragte enhver Ridders Skjolde, Devíser, Far
De Forreste i den glimrende Trop vare
Ferdinand. Den Første bar himmelblaa F
Skjærf af samme Farve; i hans Skjold

ærkeblaat Felt en gylden Stjerne med Devise: Unævnt g uopnaaelig. Ferdinand bar rosenrøde Fjer og Skjærf, og havde i sit Skjold en Rose med Devise: Den fortryller og saarer. Det næste Par var en føromtalte Officeer og Herr v. Ruth. Den Første ar aldeles hvid, og i sit Skjold havde han brugt en Idee, som man tillægger Kong Ludvig den Fjortende ed en lignende Leilighed: Han bar nemlig paa hvidt Felt en Martsviol, med Omskrift: Plus elle se ache, et plus elle est belle; og mærkeligt er det, at hvad Anecdoten fortæller om bemeldte Konge og ans elskværdige La Valiere, ogsaa her tildrog sig. Der siges nemlig, at da denne Dame saae sin kongelige Elsker med dette Symbol paa hendes egen Personlighed, skiede hun sig ydmyg og undseelig bag sin Naboerske og giorde saaledes det Træffende i Kongens Idee indlysende for Enhver. Saaledes sad nu ligeledes Sophie i den anden Rad af Tilskuerinderne. Hun var ganske hvidt klædt, med en Krands af smaa, hvide Blomster om den rige, brune Haarfletning, som omgav hendes ziirlige Nakke; et himmelblaat Flor-Shawl hængte som en let Sky om hendes Skuldre. Idet Sardes red forbi, søgte og fandt han sin Stjerne, hvilken han med et betydningsfuld Blik hilsede. Sophie følte sine Kinder blusse, og bøiede sig til Siden, og da den næste, saakaldte hvide Ridder nu ligeledes med lignende

Miner henvendte sin Hyldest til hende, forøgede Dette hendes Undseelse, og med jomfruelig, ubeskrivelig Yndighed bøiede hun sit glødende Ansigt bag sine Naboersker, og tittede frem imellem deres Skuldre. Herr v. Ruth havde stærke røde Fier, og i hans Skjold var malet et Skib med Devise: Es lebe der Handel, die Schiffahrt und die Liebe. Dette Skjold opvakte en almindelig, med Møie tilbageholdt Latter, men dets Eier smilede inderlig selvtilfreds, og gjorde forelskede Miner til Annette. Blandt de øvrige Ridderes Ideer var ingen synderlig udmærket, enten i det Gode eller i det Slette.

Processionen stillede sig nu i en Halvcirkel lige for Pavillonen. Det talrige Publicum af Landfolkene tog Pladser under Træerne, som omgave Sletten, Nogle paa dertil opstillede Bænke, Andre siddende paa Borde, atter Andre staaende. To som Herolder udklædte Herrer aabnede nu Skrankerne med tilbørlige Ceremonier, hvorpaa Ridderspillet tog sin Begyndelse.

Iblandt Ridderne udmærkede sig især Ferdinand og den hvide Ridder. Sardes syntes ikke at tage ivrig Deel i de første Lege. Mange af Landfolkene vandt Præmier. Enhver Seierherre blev af Heroldernes under en lystig Fanfare ført hen til Pavillonen, hvor han knælende modtog Prisen af Annettes Haand, som han derpaa kyssede, hvilket for En og Anden var

den kjæreste Præmie. Da Touren kom til at vise sig i Fægtning, blev det før omtalte, blaae Skjærf frembaaret af Pagerne. En ny Ild syntes nu at oplive Sardes. Han traadte i Skranken mod en Ridder, og overvandt ham; derpaa indlod han sig i Hugning med Anføreren for Bønderkarlene, hvilken han ligeledes afvæbnede. Nu sprang den saakaldte hvide Ridder i Skranken, og en haardnakket Fægtning, som om det gjaldt Liv og Død, opstod mellem ham og Sardes, der Begge viste sig som Mestere i Fægtekunsten. Lindal gjorde af Hjertet Ønsker for den hvide Ridder, medens Sophie, der med et Slags Forfærdelse betragtede denne tilsyneladende farlige Leg, med Varme gjorde Ønsker for den blaae Ridder; og disse sidste maae vel have været de kraftigste, thi endelig fløi Vaabenet af Haanden paa Modstanderen, og den lykkelige Sardes blev med Bifaldsraab og under skingrende Fanfarer ført til Annettes Fødder, og modtog den ønskede Priis, som hun med overmaade alvorlig og fortrædelig Mine overrakte ham. Idet han reiste sig, svang han triumferende Skjærfet i Luften, og bandt det om sin Skulder med et Blik til Sophie, som hun hemmeligt besvarede med et Udtryk, som bemærkedes af Sardes, men forresten af ingen Anden, undtagen Lindal, gjennem hvis Sjæl der foer ligesom et Lyn, der med Eet opdagede ham en Afgrund af Smerte. Der behøvedes intet

Mindre end hans Ærbødighed for den gode Tone og Gjæstfrihedens Rettigheder, forenet med hans altfor store Frygt for Verdens Omtale, til at give ham hans rolige Fatning tilbage, og hjelpe ham til at vedligeholde den. Ved Skydning med Pistoler udmærkede Sardes sig fremfor alle Øvrige. Han traf de stakkels Blomster lige i Hjertet, med en Sikkerhed, som forbausede alle Tilskuerne.

Da disse Lege vare tilende, drog Toget bort, i samme Orden, som det var kommet, med Undtagelse af det talrige Publicum, der havde sluttet det, og som nu blev tilbage. Selskabet fra Herregaarden gik tilbage til denne, med Undtagelse af Lindal og Sophie, som Begge gik omkring og talte med de fleste af Bønderfolkene, samt holdt Øie med Anstalterne til Middagsmaaltidet. I det foromtalte, nærliggende Kjøkken vare mange Personer beskjæftigede. Store Tønder med Øl, Mjød og Brændeviin laae paa Jorden, Krukker og Flasker stode opstillede paa Borde udenfor Kjøkkenet. Bordene rundt om Sletten under Træerne bleve belagte med snechvide Duge, og besatte med Glas og alt Tilbehør. De unge Karle kom tilbage. Ogsaa de fremmede Herrer, afførte deres Ridder-Costumer, lode sig atter see. De lystige Landfolk toge Sæde om de dækkede Borde; ved ethvert af disse opvartede to unge Piger af Bordgjæsternes egen Fa-

milie. Denne Indretning forøgede Behageligheden. Disse velklædte Bønderpiger løb muntert frem og tilbage. I Kjøkkenet spøgte og loe de med Gaardens Folk, som der vare beskjæftigede. De mange glade Mennesker, deres Latter og Snaksomhed, den lystige Ild fra Kjøkkenet, hvis store Baal skinnede igjennem Træerne, Musiken midt paa Pladsen, bestandig blandende sine Toner med Selskabets glade Støien, alt Dette gjorde denne Scene yderst festlig. Det saae ud som ved Gamacho's Bryllup. De ældste og meest agtede Gaardmænd med deres Koner, tilligemed Andre af de anseeligste af Godsets Beboere, spiiste paa Herregaarden med Herskabet og dets Selskab. Disse Folk vare vante til denne Ære, og deres Opførsel var i alle Maader anstændig.

Mod Aften begyndte Dandsen i Pavillonen, og Annette aabnede Ballet med den unge Anfører for Bonderkarlene. Selskabet fra Gaarden blandede sig med Landboerne, og det var morsomt at see en pyntet Dames fine Taille omslynget af en svær Bondekarls bjærve Arme og plumpe Hænder, eller en elegant Herre, som med lette Spring og ziirlige Lader førte en tungfodet Bondepige. Dog syntes netop denne Contrast at forhøie de Dandsendes Velbehag. Den Deel af Selskabet, som ikke tog Deel i Dandsen — og blandt disse vare Greven, Lindal, Sophie og mange af de

ældre Fremmede — deelte sig i smaa Grupper, og vandrede af og til ud i Haven, hvorfra Pavillonen med sine dandsende Klynger tog sig ud som et fortryllet Tempel, især da det begyndte at mørknes, og man havde tændt Lysene i en stor Metal-Lysekrone under Kuppelen, samt de mange Lamper, der vare anbragte rundt om paa den inderste Rad Søiler. Ligeover Kuppelen stod Maanens halve Skive, og dens blege Lys, Lampernes Skin fra Pavillonen og den stærkt blussende Ild fra Kjøkkenet dannede en tredobbelt Modsætning, som tog sig malerisk ud mellem de høie, dunkle Træer. Sardes, der, saavidt muligt, unddrog sig fra Ballet, for at følge den Magnet, som tiltrak ham, tog ogsaa Deel i disse smaa Spadseretoure, der strakte sig baade ud i Skoven, og til Strandbredden ved Mariastøtten. Her saae man intet til Festens Lys, kun dens Toner løde svagt herned, og afvexlede med Nattergalens Slag og Lyden af Bølgerne. Den hvide Støtte stod som et til Jorden tilbagevendende Gjenfærd, der i stille Sorg gjerne vilde nærme sig det friske, jordiske Liv, om det turde. Dog var den idag smykket med en frisk Blomsterkrands. Sardes, som i dette Øieblik gik ved Sophies Side, lidt fjernet fra det øvrige Selskab, gjorde netop disse Bemærkninger, og tilføiede: „De har bundet denne Krands! De glemmer ikke de Døde og Fraværende. Det maa om kort Tid

være min Trøst." Sophie vendte sit Ansigt til ham, et usigeligt Veemod stod malet deri. „Ak!" sagde Sardes: „Jeg er dog lykkeligere og stoltere end en Konge." Sophie slog Øinene ned. „Hvorledes!" sukkede han: „Fortryder De, med et eneste Øiekast at have trøstet en Ven, som tilbeder Dem?" — Saaledes fik Sardes ofte Lellighed til at verle nogle betydningsfulde Ord med Sophie, og saaledes blev hendes Sind bestandig vugget frem og tilbage af Glæde og Smerte, Raadvildhed og veemodig Ømhed.

Først efter Midnat droge Landsfolkene Hver til Sit, og den korte Nat begyndte at vige for Dagens Lys, inden Gaardens Beboere naaede deres Sovekamre. Ved Siden af Sophies var et Cabinet med en Balcon, der gik ud til Haven. Da hun vilde gaae igjennem dette Værelse, hørte hun den velbekjendte Guitar. Hun traadte ud paa Balconen, og hørte Sardes nede i Haven at synge en spansk Romance, hvis fortryllende Text og Melodie vare hende bekjendte. Med Bevægelse lyttede hun til disse Toner, da i det Samme Lindal, der stod bag ved hende, greb hendes Arm, og sagde: „Herregud, Sophie! Vil Du ikke gaae tilsengs? Jeg synes, det er paa Tiden, og at vi kan have faaet Musik nok idag. Gid Fanden havde den evige Qvinkeleren, og det ved Nattetider, saa Folk ikke kan faae Ro!" — Ganske taus gik Søphie tilbage, og lukkede

Balcondøren, men Tonerne fra Haven løde sagte op til hende, og da hun var falden i Søvn, blandede de sig i hendes Drømme.

Fra Lindal derimod flyede Søvnen, ikke forjaget af de fjerne Toner, som desuden snart ophørte, men af tusinde sønderrivende Følelser, som afvexlende strede om Herredømmet i hans Sjæl. Den Kraft, hvormed han hele Dagen igjennem havde fjernet de martrende Tanker, forlod ham ganske, og med dobbelt Raseri anfaldt de ham nu. Skinsyge, Bitterhed mod sig selv og Andre, tusinde udkastede og igjen forkastede Planer bestormede ham, og gjorde efter hans egen Mening disse eensomme, til Hvilen bestemte Timer til de qvalfuldeste, han nogensinde havde oplevet.

Første Pindsedags Morgen løde Klokkerne fra Kirketaarnet, og kaldte Omegnens Beboere til Gudstjenesten. Herremanden og hans Familie maatte ikke mangle der. Nogle af de Fremmede fulgte ogsaa med, og uagtet Alle vare trætte fra den forrige Dags Lystighed, drog dog, til Bøndernes Opbyggelse, et temmelig talrigt Personal fra Herregaarden ind i Kirken. I denne var ikke, som i de fleste Landsby-Kirker, en ophøiet og aflukket Stol til det saakaldte Herskab, da Lindal havde ladet denne nedtage med den meget rigtige Bemærkning: „at er der et Sted, hvor Alle ere Lige, saa maa det vel være her.“ Han og hans Selskab

toge derfor Plads nede paa Gulvet mellem Menigheden, og efter Skik og Brug paa Landet indtoge Mændene den ene, og Fruentimrene den anden Side af Stolene i Kirkegangen. Paa dette stille Sted, medens det lille Orgels alvorlige Stemme syntes at formane Enhver til, for nogle Øieblikke at vende sine Tanker fra den udvortes Verden til den i sit eget Indre og til dets uendelige Udspring, var det for Lindal, som en bedre, en roligere Stemme i dette Indre vaagnede, og stillede det Uveir, som rasede deri. Han betragtede Sophie, som sad ligeover for ham, klædt i en hvid, simpel Morgendragt; det brune Haar laae glat over den høie, hvide Pande, en lille Kappe sluttede ærbar om de fine Kinder. Noget bleg var hun; tankefuld og alvorlig var hendes Mine. Lindal sagde ved sig selv: „Hvor hun sidder der saa stille, saa beskeden og yndig! Hvilke rene, fromme Træk! Nei, et saadant Udvortes kan ikke skjule et uædelt Indre. Nei, en Mands Ære er ikke i Fare i en saadan Hustrues Hænder. Det Anstændige, det Jomfruelige er hende medfødt. Men er Dette mig nok? — Hun elsker ham! er Dette ikke det Værste? — Jo, for mig er det det Allerværste, thi — o min Gud! at jeg nu først skal føle det saa klart! jeg elsker hende med en Lidenskab, som jeg aldrig troede mig selv istand til, allermindst for min egen Hustru, med hvem jeg har levet i saa mange Aar; hvis Ømhed

for mig jeg ofte mødte med Spot og Kulde; thi — det er ikke endnu syv Maaneder siden, da elskede hun mig; et Ord af mig kunde nedtrykke eller hæve hende. Da var jeg lykkelig, — altfor lykkelig, sagde Ferdinand: det gjorde mig overmodig. — Ja jeg har kun mig selv at anklage. Hvilken ond Aand talte dog af min Mund hiin Aften, som jeg nu saa levende mindes? — Hun græd, og med intet venligt Ord standsede jeg disse Taarer. Nu falde de som gloende Draaber paa min Samvittighed. Hvad sagde jeg dog? Ingen kan love for sit Hjerte. Men det er jo dog ogsaa virkelig sandt. Hvor kan jeg bebreide hende, at hendes elskende Hjerte, bortstødt af hendes Mand, aabner sig for den Trøst at være tilbedet af en Anden? Og han tilbeder hende! Ja det er intet Under! Men han, han bør staae mig til Ansvar, den Forfører, som har bragt Ulykken i mit Huus, til Løn for min Gjæstfrihed!.... Her sidder han foran mig. Jeg kan ikke taale at see hans forhadte Skikkelse. — Ak, Frands Lindal! hvilket Raseri omtaager din Fornuft? Hvad har han gjort, som ikke du i yngre Aar i hans Sted rimeligviis havde gjort ligesaa? Er det saa strafværdigt, at han elsker hende? Det er et Sværmeri fra begge Sider, der er ingen Forstaaelse imellem dem, uden en stum, for Alle, ja for dem selv indbyrdes hemmelig Kjærlighed, kun seet af mine skinsyge, klartseende Øine. Over deres Følelser kan jeg ikke byde; jeg kan kun ved en liden-

elig, uforsigtig Modstand bringe den stille Lue til
laae ud i høie Flammer. Hvor ofte har jeg ikke
tet de skinsyge Ægtemænd, dem, som med misunde-
Dine skele til enhver Elskværdigere eller Yngre end
selv. Skal jeg nu forøge deres Tal, over hvis
terlighed Alle more sig, og imod hvilke Enhver tager
tti?.... Nei aldrig! Æren er dog meer end alt
det i Verden; eengang tabt, kan den aldrig vindes
age. Vildfarende vare mine Grundsætninger: Kjær-
ed kan ikke tvinges, det er sandt; men vaage over
selv, det bør dog Ægtefolk. Tabet af den Elskedes
erlighed er den dødeligste af al Smerte; Skinsyge
rædsomste af alle Qvaler. Min Ulykke er min
n Skyld. Nu kommer det an paa at bære den som
Mand, og det vil jeg. Hendes Agtelse skal jeg
erve mig; ved en ædel Liberalitet skal jeg stræbe
fordunkle min Medbeiler. Jeg kjender Sophie, jeg
stole paa hendes ædle Natur. Om faa Uger reiser
rdes, og kommer rimeligviis aldrig mere tilbage.
ar han er borte, vil jeg atter beile til min Hustrues
erlighed, og vinde den. Indtil da vil jeg forholde
passiv, blot som en kjærlig Ven, med stille Vær-
hed. Men hun vil troe mig ligegyldig, og det kan
ikke taale. Hvad hindrer mig fra strax at kaste
for hendes Fødder, bede om Tilgivelse, og tale
min Kjærlighed? Nei, jeg er ikke istand til at tale,
hun ikke til at høre mig, saalænge denne afskyelige

Tredjemand staaer imellem os. Ved Siden af ham vil jeg kun mishage og gjøre Ondt værre. Men naar han først er borte, skal hun erfare Alt hvad jeg har lidt; Haabet om en saadan fortrolig Time skal imidlertid give mig Kraft til at være opmærksom paa mig selv, til at bekæmpe mine onde Luner, som egenlig ere Det, der har gjort min Ulykke. Men kan jeg ogsaa udføre et saadant Forsæt? Overstiger det ikke et Menneskes Kræfter? Min Skjæbne beroer derpaa. Og skulde en Mand ikke have Kræfter til at udføre hvad der efter hans bedste Overbeviisning er det Rigtige? Er jeg den eneste Ulykkelige? Hvor ere mine gamle Tanker? O Du, hvem jeg med Stolthed engang har kaldet min Herre! Du, som fra den første Throne i Verden faldt ned paa den øde Klippe i Havet, og forherligede Dig i Faldet! O lad Erindringen om Dit Mod styrke mig, og et Glimt af Din Storhed tale til min Sjæl, thi ogsaa jeg har i min lille Virkekreds været altfor lykkelig; ogsaa jeg har stolet formeget paa min Lykke, og opvaagner nu eensom og forladt, og Alting synes mig øde." — Udenfor det Kirkevindue, som var i Linie med den Stol, hvori Lindal sad, var et høit Monument, der paa Kirkegaarden bedækkede Godseierens Familie-Gravsted. Her var Majorens første Kone begravet, saavelsom hendes Forældre, Godsets forrige Eiere. Solen, som i dette Øieblik traadte frem bag en Sky,

skinnede paa dette Monument, saa det kastede en stor og bred Skygge ind i Kirken, og denne Skygge strakte sig tversover Kirkegangen og hen til den Stol, hvori Sophie sad, og det saae ud, som om den indhyllede hende i sin Dunkelhed. Lindal blev opmærksom paa dette Syn, der i hans Stemning gjorde et besynderligt Indtryk paa ham. „Det seer jo ud," tænkte han, „som om Gravens Mørke vilde indhylle min unge Sophie. Gud bevare mig fra en saadan Ulykke! Under dette Monument, der ligesom en dunkel Skygge fra Underverdenen træder ind mellem os Levende med sit **Memento mori**, hviler Maria, ved hvis Side jeg fordum ofte sad i denne Kirke. Stakkels Maria, tilgiv! Ogsaa mod Dig havde jeg Uret. Hvad du led, det lider jeg nu. Du er hævnet; men Tanken om hvad Du tabte i mit Hjerte ved Din Hæftighed, Din Herskesyge, skal være mig en Advarsel. Det er godt at mindes om Døden; den forsoner, den jævner og formilder vore jordiske Sorger. I den Grav derude skal jeg jo ogsaa hvile; der faaer mit stormfulde Hjerte Ro, ligesom Marias. Hvor kort er dog dette Liv, hvor forbigaaende de Lidenskaber og Ønsker, for hvilke vi færdes og martre os! — O Gud! Du som ene er uforanderlig! jeg troer at de Tanker, som i denne Time ere opkomne i min Sjæl, ere fra Dig. Skjænk mig nu ogsaa Modet til at holde fast ved mine Beslutninger!" Med

disse Ord sluttede Majoren den Præken, han havde holdt for sig selv, ikke istand til at høre efter den, som paa samme Tid holdtes for Menigheden. Men da Præsten i samme Øieblik ogsaa sluttede sin Tale, og i det Samme indbød til at modtage Velsignelsen, forekom Dette Lindal som et Tegn fra Himlen. Han reiste sig med Taarer i Øinene og foldede sine Hænder med en hos ham ikke sædvanlig Andagt.

De mange Fremmede paa Havslunde adspredte sig nu lidt efter lidt; dog var det Liv, man levede her, altfor behageligt til ikke jævnligt at lokke Venner og Bekjendte til at deeltage i samme. Da man havde indrettet sig saaledes, at Selskabet ikke samledes før til Middagsbordet, der blev holdt temmelig sildigt, saa forstyrrede de hyppige Fremmedes Nærværelse hverken Familiens Ro og Virksomhed, eller dem selv indbyrdes. Efter Bordet foretog man ved gunstigt Veir Spadseretoure tilfods, tilhest, tilvogns, efter Ønske ogsaa Søtoure og Fiskeri paa Bugten. Inde i Skoven var et Sted med et fortræffeligt Echo. Her leirede man sig ofte om Aftenen, sang Chor og andre Sange, hvori Echo havde et Parti, som det paa dette Sted personligen udførte. Ofte henrev Sardes her med sine spanske og franske Romancer, og naar han, med sin Guitar i Armen, sad med Ryggen mod et Træ, og sang med begeistret Stemme, kunde man ikke und-

lade at føle sig hentryllet til Troubadourernes Tid, og at knytte disse Forestillinger til hans Personlighed, der saa ganske var skikket at gjenkalde dem. Han og Grev Adalbert forbleve endnu fjorten Dage i Havslunde; derpaa reiste de til Flintenborg, men da dette Sted kun var halvanden Miil borte, kom Sardes idetmindste hver anden eller tredie Dag i Besøg hos Majorens.

Saaledes havde man naaet Begyndelsen af August, ikke uden at mærkelige Forandringer i de indbyrdes Forhold vare foregaaet siden Pindsefesten. Fra det Øieblik Sardes opdagede, at Sophie elskede ham, havde hans Kjærlighed antaget en ny, ham selv uventet Characteer. Han var som beruset; det forekom ham, at hans Rettigheder vare helligere end nogen Andens, da Intet uden Kjærlighed kunde hjemle disse, og paa Sophies Kjærlighed troede han sig sikker, skjøndt hun aldrig med Ord havde tilstaaet ham den. Skinsyg paa Alt hvad der nærmede sig til hende, urolig, og dog paa den anden Side ængstelig for at skade eller fordunkle den Elskedes rene Glands, var han et Rov for bestandig stridige Følelser; hidtil ukjendte Forestillinger og Ønsker optoge alle hans Tanker, og mod sin Villie beredede han sig selv og Sophie mangen ulykkelig Time. Han var for Exempel uudtømmelig i Opfindelser, der uden Opsigt forskaffede ham den

Lykke at sidde tilbords ved hendes Side, give hende Armen paa Spadseretoure, kjøre med hende i en lille Cabriolet, naar det øvrige Selskab fulgte tilhest, o. s. v. Ved disse og lignende Leiligheder vidste han ikke blot at tilhviske hende et og andet forelsket Ord, men han bestræbte sig ogsaa for at indlede smaa Fortroligheder. Han tog hendes Haand hemmelig under Bordet, han nærmede sin Fod til hendes; naar nu Sophie rødmende med et fortørnet Diekast trak sig tilbage, og ved næste Leilighed stræbte at undgaae hans Nærhed, blev han ikke blot dybt bedrøvet, men endogsaa forbittret, og Synet af disse hans Sindsbevægelser gik Sophie gjennem Sjælen. Vare de ene — og det hændtes undertiden — blev det endnu værre. Mangengang greb han hende da i sine Arme med saa brændende Blikke, at hun med Forfærdelse stødte ham fra sig. Han udbrød da i hæftige Bebreidelser, i Klager, ja i Taarer, og Sophie følte sig saa undseelig, saa ydmyget ved Scener af denne Natur, at hun ikke var istand til med et eneste Ord at forsøge paa at bringe ham til sig selv. Det var hende umuligt, med mindste Yttring at berøre en Materie som denne. Saa pinlige vare disse Dieblikke, at naar hun saae Sardes komme, følte hun undertiden Noget, der lignede Skræk. Var han derimod borte — og efter en saadan Scene blev han ofte borte i flere Dage — da længtes hun

efter ham med fortærende Uro, og fortvivlede ved Tanken om hans nærforestaaende Afreise. Undertiden kom han ydmyg og angrende tilbage, bad om Tilgivelse, talte om Fraværelsen, om Døden, som han paakaldte, og sønderrev saaledes paa en anden Maade den Sjæl, for hvis Fred han med alt det gierne havde udøst sit Blod.

De syntes Begge at falme for disse Sorgers Aande. Lindal saae det. Han græmmede sig ogsaa, men taug. Han fjernede sig, saavidt muligt, tilbragte hele Dage paa Klostergaarden, hvis nye Indretninger tjente ham til Paaskud; ogsaa anvendte han viselig denne Tid, som han ved sig selv kaldte sin Lanflygtighedstid, til at afgjøre adskillige Forretninger med andre Godseiere i Omegnen. I de faa Timer, han tilbragte i sit Huus, beherskede han sig med en mageløs Kraft. Der var i hans hele Væsen noget Ubeskriveligt, der klædte ham særdeles godt. Sophie sagde ved sig selv: „Jeg veed ikke, om det er Indbildning, men jeg synes, Lindal er bleven langt elskværdigere end nogensinde. Ak! hvorfor har han dog ikke kunnet elske mig? Hans Kjærlighed vilde have bevaret mig fra disse Følelser og fra dette Forhold, som gjør mig saa ulykkelig. Ak Gud! hvor ofte har jeg misundt de Fruentimmer, der vare Gjenstanden for en hæftig Lidenskab! Jeg vidste ikke, at denne Rose havde saa frygtelige Torne."

Til Ære for de Elskende maa det dog siges, at Ingen i deres Opførsel kunde bemærke det mindste Dadleværdige. Den Eneste, der ofte anede Sandheden, var Annette, som, naar dette Lys for Øieblikke syntes at opgaae for hende, tabte al Selvbeherskelse. Hun stiklede paa sin Søster, endogsaa i Lindals Nærværelse, medens han ved denne Leilighed paatog sig en almindelig Ægtemands stupide Rolle; hun yppede Klammeri med sin ulykkelige Forlovede, græd og endte sædvanlig med at gaae tilsengs og være eller udgive sig for syg. Dog var denne hendes Stemning ikke vedvarende; tvertimod med et næsten utroligt Selvbedrag styrkede hun sig i Tanken om at Sardes elskede hende, og hun anvendte, for at forsikkre sig hans Hjerte, alle de smaa Kunster, som et øvet Coquetterie kunde indgive hende, og til hvilke ogsaa henhørte et fortsat Forsøg paa at opvække hans Skinsyge, ved at vise Hr. v. Ruth al mulig Opmærksomhed. Følgen heraf var ingen anden, end at denne Tydsker blev en daglig Gjæst i Havslunde, at Sardes aldeles ikke lagde Mærke til Noget af alt Dette, men at Ferdinand derimod var nær ved at fortvivle, og at saa hæftige Scener daglig fandt Sted mellem ham og Annette, at de ikke kunde undgaae det øvrige Selskabs Opmærksomhed.

Grev Adalberts Afreise nærmede sig med stærke Skridt. Han og Sardes reiste nu til Kjøbenhavn,

og efter at have opholdt sig der en Uges Tid, kom Sardes en Formiddag til Havslunde, og bad Sophie ubemærket om en Samtale under fire Øine. Intet var lettere. Lindal var ikke hjemme. Annette havde gjort Parti med nogle Fremmede paa en Ridetour; endogsaa den lille Anton stod med sine Bøger under Armen, for at gaae hen til Præsten, med hvis Børn han læste. Da Alle vare borte, førte Sophie Sardes op i sit eget Cabinet, og sagde: „Har De Noget at betroe mig, da stol paa mit Venskab og min Agtelse, som jeg stoler paa Deres." — Han tog en Stol, og satte sig i en Afstand fra hende. „Her vil jeg sidde, saa langt fra Dem som muligt, og tale saa roligt, saa koldblodigt og fornuftigt, som jeg formaaer det. Jeg beder Dem høre mig paa samme Maade, og ikke afbryde mig uden Nødvendighed. De veed, jeg elsker Dem. De har altfor megen Forstand, De er altfor fri for al Affectation, til at finde Dem fornærmet ved, at en Mand, som har et Hjerte og en Aand, hengiver begge Dele til Dem. Jeg har ingen Tanke, uden Dem; alt Andet i Verden forsvinder for denne Tanke. Livet langt fra Dem synes mig værre end Døden. De kan derfor danne Dem et svagt Begreb om den Smerte, jeg føler ved Forestillingen om, at jeg snart skal forlade Dem, uden rimeligt Haab om at see Dem igjen førend maaskee om mange Aar, maaskee aldrig.

I denne Nød rakte Skjæbnens Haand mig en Planke til Redning. En Ven af min Fader har ved sin Indflydelse forskaffet mig et Tilbud om Ansættelse i mit Fædreland. Den Plads, der tilbydes mig, er ikke glimrende, men den gjør mig det muligt at forblive i Deres Nærhed; og i Deres Haand lægger jeg nu mit hele Livs Skjæbne." — „I min Haand!" udraabte Sophie, halv glad, halv forskrækket: „Men hvorledes?... Og Grev Adalbert, han som har været Dem den kjærligste Fader!"... Sardes afbrød hende: „Jeg har ogsaa været ham en kjærlig Søn. Jeg har et Par Gange været saa lykkelig at redde hans Liv; han kan og vil ikke fordre, at jeg skulde opoffre ham mit, ved at give Slip paa det Eneste, som giver det Værd i mine egne Øine." — „Han vil sørge," sagde Sophie: „Han kan ikke undvære Dem." — „Om saa er," svarede Sardes, „hvad hindrer ham da fra at bosætte sig i Danmark? Han har jo dog isinde, strax efter sin Hjemkomst at trække sig tilbage fra offentlige Forretninger og herefter beboe sit Gods i Nærheden af Bordeaux." — „Men," sagde Sophie, „i hans Alder at forlade sit Land, og det Gods, han elsker saa høit!" — „Ak, elskværdige Sophie!" udbrød Sardes: „Dersom han elsker Godset høiere end mig, saa er jo hans Kjærlighed til mig Intet mod min til Dem. Skal da det Høiere opoffres for det Ringere? Hvo

rlange Sligt? Paa Grev Adalbert tænker De
ende, men ikke paa mig. Mig vil De forvise
eres Øine, uagtet jeg ikke kan leve adskilt fra
— „Ak, Sardes!" svarede Sophie bedrøvet:
eed alt for vel, at jeg med dyb Smerte vil see
drage bort, at jeg vil savne Dem, saalænge jeg
— „Er det sandt?" raabte Sardes: „Er det
, at en saadan Lyksalighed, at en saadan Ære?"....
kastede sig for hendes Fødder, men reiste sig
, og satte sig paa sin Stol. „Nei," sagde han,
l tale rolig, jeg vil ikke aftvinge Dem en gunstig
over mig, skjøndt den Dom, jeg forlanger af
er mig vigtigere end den der dømmer til Liv
il Død." — „En Dom!" gjentog Sophie: „De
der mig." — Efter et lille Ophold tog Sardes
og sagde med bevæget Stemme: „Elskværdigste,
eligste af Alt hvad der lever paa denne Jord!
n ikke udtrykke, hvorledes De er i mine Øine,
es jeg elsker Dem. Men vær vis paa, at
Nogen har, aldrig Nogen skal indtage Deres
i mit Hjerte. Jeg ærer Dem, som et høiere
; jeg vilde hellere doe, end neddrage Dem i
til mig og andre Dødelige. Nei tro mig!
høie Reenhed er mig saa hellig, saa dyrebar,
selv vilde tabe i min Lyksalighed, om det var
at min lidenskabelige Kjærlighed kunde berøve

Dem en eneste af Deres Straaler. Jeg vilde ansee mig selv som Den, der havde besmittet et helligt Alter. Men jeg er Menneske, jeg er Mand, jeg er ikke en Engel, som De. De Lidelser, jeg i den senere Tid har udstaaet ved Deres Side, vilde berøve mig Forstanden, det føler jeg, og Fortvivlelsen vilde være istand til at indgive mig de Forsætter og Ønsker, som jeg selv fordømmer. Da vil jeg hellere flye Dem, end blive en afsindig Fiende af Deres Rolighed og min egen. Men Noget, synes mig, maa De tilstaae en Kjærlighed, hvis Lige ikke kan findes. Ikke som nu, maa De med Vrede støde mig fra Dem. De uskyldige Kjærtegn, som en ærbar Pige tilstaaer sin bestemte Brudgom, maa De tilstæde mig.... Afbryd mig ikke, jeg beder Dem!.... Jeg veed hvad De vil sige: De vil forsikkre mig om Deres Godhed for mig; men hvad Pant har jeg paa at være Mere for Dem end enhver anden Ven, end Ferdinand for Exempel? Nei, De maa tilstaae mig Deres Kjærlighed, De maa give mig Sikkerhed for den ved uskatteerlige, men i sig selv uskyldige Fortroligheder, som jeg aldrig skal misbruge. For denne Lykke opoffrer jeg med Glæde Alt hvad Verden ellers kan byde mig, jeg skal ganske følge hvert af Deres Vink, og bryde hvert Baand, som ikke binder mig til Dem." — Med alvorlige Miner svarede Sophie: "De glemmer at jeg er gift, at jeg tilhører en Anden."

— „Ak!" raabte Sardes: „Hvilke haarde, dræbende Ord! Men hvad forstaaer De, ved at tilhøre en Anden? Hvad der er hans, begjærer jeg ikke, om jeg ogsaa skulde døe af Skinsyge over ham. Men Deres Hjerte og Deres Yndigheder ere de ikke Deres? Hvorledes kunde de være en Andens? Og hvad taber han derved? — Tilgiv mig! han elsker Dem ikke. Jeg derimod tilbeder Dem. Troer De at De nogensinde vil finde et Menneske, der elsker Dem, som jeg?" — Disse Ord sagde han med et saadant Udtryk af Inderlighed, at Sophie ikke kunde undlade at svare: „Nei, det troer jeg ikke." — „Og dog," raabte han, „dog kunde De være istand til, for en Fordoms Skyld, at give Afkald paa det Eneste, der gjør Livet betydningsfuldt? Er det ikke noget Lignende af at begrave sig i et Kloster, i Haab om at behage den Himmel, der selv er Kjærligheden, og blot skaber ved den? Og mig, mig vil De give til Priis for ubeskrivelig Smerte, for en, hentærende Længsel! med Døden maaskee vil De straffe mig for at have elsket Dem, thi Dette er min eneste Brøde." — Sophie kunde ikke længer udholde denne Samtale; hun brast i Graad, og skjulte sit Ansigt i sine Hænder. Sardes knælede for hende: „O Sophie, De græder! Ak, elskede Sophie! hav Medynk med Dem selv og mig! Hvad jeg bønfalder Dem om, hæver mig til Himlen, og skader intet Menneske,

bedrøver Ingen. Lad mig ikke reise fra Dem i Fortvivlelse, og reise maa jeg, dersom De ikke bønhører mig." — Sophie vendte sit taarefulde Ansigt til ham, og sagde: „Hvad skal jeg svare Dem? Hvad De siger, forekommer mig forstandigt; men — ak jeg veed ikke! en Følelse i min Sjæl, en Følelse, som jeg ikke med Ord kan forklare, modsiger Dem." — „Men bedste Veninde!" svarede Sardes: „Er en saadan Følelse Andet end en indgroet Fordom fra Barndomsalderen, Grundsætninger, som De aldrig har betragtet ved Fornuftens Lys? — Skal Sligt adskille os? — Dog," — tilføiede han: — „jeg havde helligt lovet mig selv, ikke at overtale Dem, men at lade Dem frit Valg. Svar mig ikke idag, jeg beder Dem indstændig: svar mig intet Ord! Betænk Dem i et Par Dage. Prøv Dem selv! tænk ikke paa min Smerte, kun paa Dem selv. Om to Dage, i Overmorgen, vil jeg komme igjen, og høre min Dom.... Dog nei! jeg har ikke Mod til selv at komme. Giv mig et Par Ord til Svar med min Tjener, som jeg skal sende.... Nei heller ikke Dette! et skrevet Ord kunde bringe Fare, og jeg vilde for ingen Priis.... Nei, giv mig blot et Tegn! Her ligge jo Bøger, som tilhøre mig. Lad see! En Reisebeskrivelse og Ovids Forvandlinger. Dersom De dømmer mig til at reise, saa send mig Reisebeskrivelsen, men dersom De ikke forviser Deres Ven,

saa send mig den forelskede Sanger. Med hvilken Glæde skal jeg trykke den gamle Ven til mit Hjerte! Og nu farvel! Vi sees igjen, om De vil. Lad mig blot endnu sige et Ord: Skibet er alt kommet, med hvilket Grev Adalbert — og jeg, om De befaler det — skal afgaae til England, hvorover vi tage Veien til Frankrig. Farvel, elskværdige Sophie! — See, jeg beder ikke engang om at kysse Deres Haand i et Øieblik som dette. Lad det bevise Dem, hvilket Herredømme over min Lidenskab jeg har paalagt og lovet mig selv!"

Med disse Ord ilede han ud af Døren, og den ganske forvirrede Sophie hørte snart Fodtrinene af hans Hest, der i flyvende Galop bortførte ham. Hun hensank i et Chaos af Tanker og blev siddende som en Støtte, indtil Annette og det øvrige ridende Selskab kom tilbage. Det var hende vanskeligt at skiule, i hvor høi Grad hun var adspredt, og mod Aften foregav hun derfor et Ærinde til Landsbyen, og vandt ved dette Paaskud den Fordeel, at gaae alene bort, for uforstyrret at kunne overgive sig til sine Betragtninger.

Det tilbageblevne Selskab gik omkring i Haven, og Annette vandrede bestandig ved Hr. v. Ruths Arm, mindre af Behag i denne Herres Samtale, end for at straffe Ferdinand, mod hvem hun denne Aften

var særdeles fiendtlig stemt. Mismodig vandrede han ved Siden af hende. Disse Tre vare hændelsesviis blevne skilte fra de øvrige Spadserende, og Hr. v. Ruth foreslog at roe lidt omkring paa Bugten, i hvis Nærhed man just befandt sig. Ligeved Foden af Mariastøtten laae den lille Baad, hvori man pleiede at roe tvers over Vandet, eller at gjøre smaa Toure langs Bredderne af Haven. For Beqvemmelighedens Skyld var denne Baad ikke fastbunden til en Pæl, men en i samme befæstet Kjæde, med en Ring i, blev kastet over en Jernkrog, der sad fast i et Træ, som hængte ud over Vandet. Paa denne Maade kunde man ved en ringe Bevægelse med Haanden løsne og fastgjøre Baaden i et eneste Øieblik. Hr. v. Ruth steg først ned i den, tog en Aare i den ene Haand, og modtog Annette med den anden, idet Ferdinand forgjæves udstrakte sin Haand, for at hjelpe hende ned. Hun sprang ned i Baaden, som Hr. v. Ruth i samme Øieblik, efter at have gjort den løs, stødte fra Land med en høi Latter. Ferdinand, som alt havde løftet den ene Fod, for at stige ned, var nær ved at falde i Vandet. Han stod som forstenet. Hr. v. Ruth raabte til ham: „Es lebe die Seefahrt und die Liebe!" Annette raabte ligeledes: „Det er ikke min Skyld, Ferdinand!" — Dog loe hun umaadeligt, Ferdinand vendte sig taus, og red

strax til Flintenborg, hvor han i flere Dage havde opholdt sig, deels formedelst Forretninger i Nærheden, deels for at være hos Sardes i den korte Tid, hvori han endnu kunde nyde Dennes Selskab. Annette følte godt det Upasselige i Hr. v. Ruths Spøg, og gjorde ham Bebreidelser derfor; men deraf tog han Anledning til paany at omtale hendes Forbindelse med Ferdinand, hvem han kaldte einen armseeligen Jungen, der Intet eiede, og dog vovede at byde einer Königin der Frauen en landlig Hytte og Kildevand. Dersom hun derimod vilde bønhøre hans Ønsker, saa skulde hun glimre i Berlins fornemste og rigeste Cirkler, og hendes Mand skulde være hendes første Slave. Annette fandt rigtignok, at denne Tale var meget opbyggelig, hun tilstod Hr. v. Ruth, at hun fortvivlede over sin Forlovelse, men indlod sig dog ikke videre i hans Planer. Billedet af Sardes traadte mellem hende og den paatrængende Elsker, ved hvis Arm hun dog kom hjem, ret tilfreds med ikke at finde Ferdinand ved Hjemkomsten.

Den næste Aften var Sophie igjen gaaet ene ud. Lindal, som hele Dagen havde været fraværende, kom hjem, og satte sig i Haven paa en Havestol, der stod under en Balcon. Det havde nylig regnet, der faldt endnu enkelte Draaber, men Balconen, som hvilede

paa Søiler, tilbød en Skjerm mod Regnen, og skjulte desuden næsten aldeles Den, som søgte dette Fristed, der syntes meget indbydende til eensomme Betragtninger. Dette fandt ogsaa Lindal. Han tændte en Cigar, og overlod sig med stille Velbehag til Aftenens Rolighed og sine egne Tanker, der i dette Øieblik havde en lysere Farve end sædvanligt. Med Tilfredshed tænkte han paa, at han med stadig Selvbeherskelse havde fulgt sin for meer end to Maaneder siden fattede Plan, og glædede sig ved Tanken om, at hans Prøvetid nu snart var tilende, at det velkomne Skib allerede laae færdigt til at bortføre hans Medbeiler. Med Eet blev han vækket af sine Betragtninger ved Stemmer, der syntes at komme fra to Personer, som skjændtes meget hæftigt. Han hørte snart, at det var Ferdinand og Annette, og mærkede, at de i dette Øieblik vare traadt ind i Værelset indenfor Balconen, hvis Døre stode aabne, saavel som Vinduerne til Haven. Han reiste sig for at gaae bort, men Annettes første Replik var ham saa paafaldende, at han ikke kunde modstaae Fristelsen til at lytte. Hun sagde nemlig: „Hvad har Du at bebreide mig? Er det min Skyld at Sardes elsker mig?“ — „Sardes!“ raabte Ferdinand: „Jeg taler ikke om Sardes, jeg taler om Hr. v. Ruth, om Din Opførsel iaftes, som hverken min Kjærlighed eller min Ære

kan taale." — „Aa hvad!" udbrød Annette: „Hr. v. Ruth er et Menneske sans conséquence. Ham mener Du ikke. Du er falsk! det har jeg længe mærket. Du kan ikke taale, at Sardes gjør mig sin Cour, det er Sagen." — „Nei!" raabte Ferdinand hæftigt: „Om Sardes har jeg Intet at sige. Han hverken elsker Dig eller gjør Dig sin Cour." — „Vil Du vide det bedre end jeg?" raabte Annette opbragt. — „Gud bevare os!" svarede han: „Man maa da være reent besat af Forfængelighedens Dæmon, eller stokblind, eller dum til at rende Dore op med, for at troe, at det er Dig, som Sardes sværmer for." — „Hvad mener Du?" spurgte Annette: „Du troer dog vel ikke, han elsker Sophie?" — „Jeg troer ingen Ting i den Sag," svarede Ferdinand, „og det er ikke for at afhandle en Andens Hjerte-Anliggender, at jeg er kommen her idag. Jeg er, som sagt, kommen for at fordre en bestemt Forklaring af Dig, og for at give Dig Dit Løfte tilbage, thi at Du fortryder Din Forbindelse med mig, har jeg al Grund til at troe. Jeg var i min første Hede tilsinds at udfordre Hr. v. Ruth, skjøndt det var Synd for den Probenreuter, som hverken kan skyde eller fægte. Men jeg har siden betænkt, at jeg for Din og min Skyld hellere bør vælge at ophæve vor Forlovelse. Gud veed, hvor høit jeg har elsket Dig, Annette, men min

Taalmodighed er forbi... For Guds Skyld," tilføiede han: "hør dog fornuftigt og roligt paa mig! Du græder høit! Du vrider Hænderne, og stamper i Gulvet! hvad er der dog paa Færde? Svar mig dog!" — "Nei!" skreg Annette høit og grædende: "Jeg svarer ikke, før Du har forklaret mig, hvad Du før sagde. Alt hvad Du der har staaet og præket, det kan vi siden tale om, det er det Mindste af det. Men det Du før sagde om Sardes! Det var jo skjændigt! Skulde han elske Sophie, en gift Kone! det var jo himmelraabende! Og hun! skulde hun være saa slet, saa nederdrægtig at besvare hans Kjærlighed?" — "Det har jeg ikke sagt," svarede Ferdinand kold, "og det er ikke derom" .... "Jo!" vedblev Annette, afbrydende ham: "Det er ofte faldet mig ind at hun elskede ham, men jeg troer ikke, at han er forelsket i hende. Jeg har mine Grunde til at troe, at han elsker mig; ja han har endogsaa engang med rene Ord sagt mig, at han af Venskab for Dig ikke engang ønskede at jeg skulde gjengjælde hans Følelser. Han er en sand Ridder. Derfor flyer han os, og reiser bort." — "Men," sagde Ferdinand, "om jeg nu siger Dig, at han tiltrods for al sin Ridderlighed maaskee ikke reiser bort, at det er ham tilbudt at blive ansat her i Landet, og at han halvveis har besluttet at modtage dette Tilbud, skjøndt han derved

opoffrer en glimrende Fremtid? Jeg troer ikke det er nogen Hemmelighed. Paa Flintenborg talede de derom iaftes ved Bordet." — „Hvad siger Du?" raabte Annette: „Sardes bliver her i Landet! Er det muligt? Og det har jeg ikke vidst! O min Gud! nu falder det som Skæl fra mine Øine. Han var her igaar Formiddags, og jeg hørte nok, at han hemmelig bad Sophie om en Samtale. Det slog mig strax, skjøndt jeg ikke tænkte.... Ak det er altfor vist! nu fatter jeg Alting! Det er en Aftale mellem dem, en skjændig Forbindelse! Og han har elsket mig, det veed jeg vist! Nei det er ikke til at udholde!" — „Gud bevare Din Forstand, Annette!" sagde Ferdinand: „Du er jo reent ude af Dig selv." — „Ti Du stille," raabte Annette: „Præk ikke Moral for mig, Du som selv spiller saa slet en Rolle! Burde Du ikke advare Din Broder, istedenfor at fortie ham, hvad han har Ret til at vide?" — „Min Broder," svarede Ferdinand, „er Mand for at see med sine egne Øine. Jeg har Intet at aabenbare ham, og i al Fald ikke Ret til at tale til ham om en Sag, som han maaskee veed bedre end jeg, og ikke vil have berørt." — „Det er Passiar," udbrød Annette: „Dersom Lindal ikke, ligesom andre taabelige Ægtemænd, var blind for hvad Enhver kan see, saa taalte han vistnok ikke Sligt. Men om Du ogsaa ikke vilde tale til ham

om en saadan Materie, saa burde Du dog, som en retskaffen Broder, kræve Sardes til Regnskab." — „Hvorledes!" svarede Ferdinand: „Jeg skulde udfordre min bedste Ven for en Sag der ikke angaaer mig, og som det vilde være baade latterligt og urigtigt at blande sig i! Min Broder er en Mand i Ordets bedste Forstand; han vil nok selv vide, hvad han har at gjøre. Desuden vilde jeg hellere døe, end bedrøve Sophie. Hvorom Alting er, saa er jeg vis paa, at hun er uskyldig." — „Nei!" skreg Annette, som ude af sig selv: „hun er ikke uskyldig. Hun er coquet, meget mere end jeg, hun er listig og fiin, hun har bedaaret Sardes imod hans Villie. Jeg har seet, hvilke Øiekast hun har sendt ham, jeg har seet hende give ham Haanden under Bordet"... „Skam Dig, Annette," sagde Ferdinand, „og raab ikke saa høit, for Guds Skyld!".... Lindal hørte ikke Mere; han gik ind i Huset og lukkede sig inde i sit Værelse.

Det vilde være umuligt at beskrive den ulykkelige Mands Tilstand. Efter en lang Kamp fattede han sig og ordnede sine Tanker. Han besluttede at udfordre Sardes. At tillade, at Denne af Kjærlighed til hans Hustru skulde opoffre sin Fremtid og derved erhverve sig nye Rettigheder hos hende, at han selv skulde udholde hans daglige Nærværelse, være bestandig Vidne til en Kjærlighedsforstaaelse mellem en

elsket Hustru og en forhadt Medbeiler, det var Mere, end en Mand kunde eller burde bære. „Ak!“ sagde han ved sig selv: „Sophie er strafværdig, desværre! jeg kan neppe tvivle derpaa; men jeg kommer tilbage til den martrende Tanke: Det er min egen Skyld. Jeg har selv berøvet min unge Hustru det bedste Skjold mod al Forførelse: Kjærlighed til sin Mand. Havde jeg ikke selv unddraget hende dette Palladium, aldrig havde da nogen troløs Tanke nærmet sig denne rene Sjæl. Og dog er det vist, at jeg aldrig har ophørt at elske hende; men Stolthed, Overmod, onde Luner havde omtaaget min Kjærlighed, saa jeg ikke selv følte den, og jeg troer heller ikke at jeg elskede hende nogensinde saaledes, som nu, da Frygten for at miste hende har aabnet mine Øine for hendes Fuldkommenheder. Jeg er den Strafværdige! men nu er jeg dog nødt til at straffe hende tilligemed mig selv. Ære og Kjærlighed fordre det, men jeg vil skaane hende, saavidt det staaer i min Magt. Ingen skal ane Grunden til Duellen. Falder Sardes, vil Sophie hade mig, men da skal hun ikke see mig mere. Jeg er da nødt til at flygte, og jeg vil i saa Fald aldrig komme tilbage. Falder jeg — og det aner mig, at denne Aften er min sidste; Sardes skyder jo en Flue i Luften — altsaa: falder j e g, saa maa h a n tage Flugten, og al Forbindelse mellem ham og Sophie er for

evig tilintetgjort. Det er mig en Trøst. Hvad som ellers kunde blive Tilfældet efter min Død, kan nu ikke skee. Han skal ikke blive Sophies Mand, min Antons Fader, eller Herre paa Havslunde. Nu friskt Mod, Frands Lindal! Beskik Dit Huus. Det er ikke første Gang, Du er gaaet Døden imøde. Min Beslutning er tagen; det er allerede den halve Beroligelse." —

Tilsyneladende rolig, gik Lindal ind i sin Spisesal, hvor han fandt Sophie og nogle Fremmede. Annette lod sig undskylde med at hun var syg, og havde lagt sig. Ferdinand kom ind, han saae forstyrret ud, tog sin Broder tilside, og fortalte ham med bevæget Stemme, at han og Annette efter en hæftig Ordstrid havde brudt deres Forlovelse. „Jeg ønsker Dig til Lykke!" svarede Lindal: „Det er mig en Trøst at faae denne Efterretning iaften." — „Hvad fattes Dig!" spurgte Ferdinand, og fæstede Øinene paa sin Broders, som ham syntes, forandrede Udseende. „Intet, aldeles Intet," svarede Lindal smilende: „I Morgen Aften kommer jeg til Flintenborg. Der sees vi, som jeg haaber." — Ferdinand red nu strax bort, og Lindal gik tilbords med Sophie og sine Gjæster. Ingen mærkede nogen Forandring hos ham, undtagen Sophie, som spurgte, om han var upasselig. Han benægtede Dette, men foregav, at en Mængde Forretninger gjorde ham det nødvendigt at blive oppe

det meste af Natten, hvorfor han ogsaa tidligere end sædvanligt forlod Selskabet, og lukkede sig inde i sit Værelse, hvor han virkelig tilbragte hele Natten med at ordne sine Sager. Han var en saa god Forretningsmand, at der ikke var Mere at ordne, end hvad han i een Nat kunde overkomme. Et Testament var egenlig unødvendigt, da hans Søn var hans naturlige Arving. Dog havde han for længe siden gjort Bestemmelser, som skulde følges efter hans Død. Til disse føiede han nu nogle nye, som endnu mere skulde begunstige Sophie. Paa det at ydermere ingen Anger skulde forurolige hende, eller onde Rygter skade hendes Ære, skrev han et Brev til hende, hvori han berettede, at en Strid med Sardes om en politisk Materie havde taget en saadan Vending, at deres Ære paa begge Sider nødte dem til at afgjøre den med Vaaben. Deres Trætte, sagde han, angik den faldne Helt, for hvem han i saa mange Aar havde ønsket at udgyde sit Blod. Paa denne Grund haabede han sin Hustrues Tilgivelse for dette Skridt. I hjertegribende Udtryk bad han hende om Forladelse for sin Uret i deres indbyrdes Forhold, og med en inderlig Varme tilstod han for hende den tause Kjærlighed, han i den senere Tid havde næret for hende.

Men ved Gjennemlæsningen af dette Brev, som Lindal med Taarer havde skrevet, opstod i hans Sjæl

en Tanke, som man vist nok medrette tør kalde
modig. „Nei!“ tænkte han: „Dette Brev skal hu
læse. Hun skal ikke erfare hvad hun har tabt i
Lad hende trøste sig over min Død, og lad
være lykkelig, om muligt. Med disse Ord sønd
han Brevet, og skrev et nyt, hvori blot den
Deel af det forrige blev berettet. Det Hele
en venlig Tone, men uden omme eller rørend
tryk. Et lignende Brev skrev han til Ferdi
ogsaa et af samme Indhold til Grev Adalbert.
daterede dem fra den næste Dag, som netop beg
at frembryde, og indsluttede derpaa alle disse
i sin Tegnebog, i den Hensigt at tage dem m
Flintenborg, hvorhen han vilde begive sig næste
og bede Sardes om en Samtale under fire Øi
hvilken han da vilde forklare sig for ham, og
hans Forsæt, at blive her i Landet og i S
Nærhed, var urokkeligt, da at fordre ham til at
sig paa Liv og Død den næste Dag.

Da Lindal nu tilsidst havde efterseet sin
stoler, og forsynet sig med Penge, i Tilfælde
forestaaende Flugt, meente han at være færdi
sine jordiske Anliggender; og en Følelse af at
forsonet med sig selv gav ham en saadan Ro
at han gik tilsengs, og nød i et Par Timer en
der var saa sød, at man ikke skulde formode, c

lv ansaae den for den sidste. Den næste Morgen
olte han sig ikke saa vel stemt, som Natten iforveien.
ɩan bestræbte sig for at adsprede sine Tanker, og da
ın havde Noget at afgjøre, saavel i Landsbyen, som et
Sted i Nærheden, gik han strax ud, og bestemte,
ɩrst at komme hjem til Middagsbordet.

Imidlertid havde Sophie paa sin Side heller ikke
ıvt rolige Dage. Lige siden den sidste Samtale
ıed Sarbes havde hun uophørlig grublet over det
skyldige eller Strafværdige i at indlade sig i hans
orslag. Men det gik hende, som det gaaer Enhver
er er hildet i det usynlige, men stærke Næt, hvormed
ıne og Andres Lidenskaber omspænde os: Den rene
illie formaaer man ikke at give sig, og den allene
ın skjænke den Klarhed, som løser saa svære Gaader.
anken om den Smerte, Sarbes vilde føle ved et
fslag, den haabløse Adskillelse, den Tomhed, som
lde blive hende tildeel, naar denne Ven var tabt,
skræk ved Forestillingen om den mulige Efterretning
n hans Død, Frygt at han ved Fraværelsen kunde
emme hende, Erindringen om de mange glædeløse
)age hun havde levet, inden han som en fra Himlen
edsendt Trøst var kommen i hendes Nærhed, Over-
viisningen om Lindals Ligegyldighed imod hende,
le disse Betragtninger syntes som fristende Dæmoner
: tale til hendes Sjæl. Hiin ulykkelige Aften, da

Lindals uforsigtige Yttringer havde, som hun selv udtrykte sig, paatvunget hende en tilforn aldrig savnet Frihed, stod levende for hende med al sin Smerte, al sin Bitterhed. Den Selvbeherskelse, hvormed Majoren i den senere Tid havde trukket sig tilbage, var fra hans Side beregnet paa den Omstændighed, at Sardes snart vilde reise bort; hvis Dette ikke skeete, var hans Plan langt fra at være viis. Sophie, som ikke anede hvad der foregik i hendes Mands Hjerte, ansaae ogsaa hans Opførsel i de sidste Maaneder som et Beviis mere paa hans Ligegyldighed. Hun stolede paa de Løfter, Sardes havde gjort hende, hun havde ingen Grund til at mistroe sin egen Følelse, og kort sagt: Elskeren seirede, hendes Beslutning var tagen.

Denne Dag var for det Lindalske Huus fra først til sidst en sand Tycho-Brahes-Dag. Saasnart Sophie var opstaaet, bragte hendes Pige hende et Brev fra Annette, tilligemed den Efterretning, at Frøkenen ganske tidlig samme Morgen havde ladet den Hest sadle, som hun pleiede at ride, havde ladet en lille Randsel spænde i Sadlen, og var ganske alene redet bort. I Brevet fortalte Annette sin Søster, at hun og Ferdinand havde hævet deres Forbindelse, og at det under disse Omstændigheder var hende ubehageligt at opholde sig paa Havslunde, hvor hun hver Dag kunde vente at træffe ham. Hun havde derfor mod-

taget en Indbydelse, som Cousine Lotte for længe siden havde sendt hende, og vilde indtil videre opholde sig i denne Dames Huus, en Beslutning, som hun haabede at hendes Søster og Svoger ikke vilde modsætte sig. Sophie ængstedes over at den unge Pige uden Ledsagelse og til Hest havde begivet sig paa en Vei af saa mange Mile. Hun var just ifærd med at lade en Tjener ride efter hende, da i det Samme en Bonde kom og bragte Hesten med et Par Linier fra Annette, der skrev at hun efter to Miles Ridt følte sig saa udmattet, at hun havde seet sig nødt til at tage ind paa en Gaard paa Veien, som tilhørte nogle Bekjendte, og hvor Hr. v. Ruth opholdt sig, og at denne Herre nu i egen Vogn bragte hende til Kjøbenhavn. Hun bad Sophie, snarest muligt at sende hende alle hendes efterladte Sager.

Sophie læste disse Linier, halv skamfuld, halv bedrøvet over sin Søsters Opførsel; men snart glemte hun disse Bekymringer for sine egne Anliggender. Hun fremtog de to Bøger, som tilhørte Sardes, og uagtet hun havde taget sin Beslutning, sad hun dog lidt betænkelig, og betragtede begge Bøgerne, som i dette Øieblik forestillede den sorte og den hvide Kugle i hendes Skjæbnes Urne. Den lille Anton, som stod ved Bordet foran hende, havde en stor Kjærlighed til den ene af disse Bøger, nemlig Ovid, der var fuld

af Billeder, som han hver Dag betragtede, og aldrig kunde blive kjed af at beundre. Han greb nu den kjære Bog, og begyndte at forlyste sig med dens Beskuelse. Sophie hentede et stort Stykke hvidt Papir, og vilde tage den ominøse Bog, for at indsvøbe den deri. — Anton holdt den tilbage, og bad indstændig om at maatte beholde den. „Nei vist ikke!" sagde Sophie: „Den tilhører Sardes, han vil have den igjen." — „O lille Moder!" raabte Barnet: „giv ham Reisebeskrivelsen, som ligger der, det er jo ogsaa hans." — „Nei, nei!" svarede Sophie utaalmodig: „han vil have Billedbogen og ikke den anden. Fly mig Bogen." — Anton begyndte at græde. „O søde Moder! for min Skyld, send ham ikke denne Bog. Jeg bliver saa bedrøvet derfor." — Sophie studsede lidt ved disse Ord. De gjorde et underligt Indtryk paa hende. Endelig sagde hun: „Men Sardes bliver endnu mere bedrøvet, om han ikke faaer den;" og disse Ord gave hende Mod til at rive Bogen fra Drengen, der med begge Arme kastede sig over den, og skreg høit. „Nu er Du uartig," sagde Sophie: „gaa strax bort." — Anton løb ud paa Balconen, hvor han nedkastede sig næsegruus paa Gulvet, og skjulte sit onde Lune, saa godt han kunde. Sophie tog Ovid, tiltrods for den Advarsel, som hendes Barns Ord og Taarer indeholdt, indpakkede den, og skrev Adressen udenpaa.

I samme Øieblik meldte man hende, at Grev Adalbert var nede, og ønskede at aflægge et Besøg hos hende. Hun ilte ned i en Havestue, hvor Greven ventede hende. Hun beklagede at Lindal var gaaet, og maatte undvære et ham saa kjært Besøg, men tilføiede, at hun havde hørt ham sige, at han iaften vilde ride til Flintenborg og tilbringe Natten der, for saa længe som muligt at nyde Grevens Selskab. Adalbert svarede, at Haabet om Majorens Besøg var ham inderlig kjært, men at det ikke var ham mindre kjært, at træffe hende ene, for, med hendes Tilladelse, at aabne sit Hjerte for hende angaaende en Sag, der var ham af yderste Vigtighed, og som han ønskede kun at betroe hende, da han altid havde fundet, at en elskværdig Dame var den retfærdigste Dommer, den bedste Advocat og den eneste tilladelige Mægler mellem nærforbundne Mennesker. „De Ædleste af Deres Kjøn," sagde han, „ere i Besiddelse af en Tact og Delicatesse, som vi Andre forgjæves stræbe at tilegne os. Den Sag, som jeg vover at underkaste Deres Dom, angaaer Dem ikke personligt, men jeg stoler paa Deres elskværdige Deeltagelse i Deres Venners Skjæbne." — Sophie gjættede let, at den Sag, hvorom Greven vilde tale, angik hende kun altfor personligt. Hun følte alt Blodet stige op i hendes Kinder, og for at skjule sin Forvirring, afbrød hun

Adalbert, og efter at have takket ham for den trolighed, hvormed han beærede hende, bad hun først tillade, at hun sørgede før nogle Forfriskni da hun bemærkede, at han var udmattet af at den lange Vei i den lumre og trykkende Luft, idag var herskende. Hun tog Anledning heraf ı lle ud af Værelset, og mødte i Forsalen en Tj som Sardes havde sendt, og som leverede henl lille aaben Seddel, idet han bragte en Hilsen hans Herre og en Bøn om en Bog, samt o: Romance, hvis Begyndelse fandtes opskreven paa l Strimmel Papir, dersom den ellers fandtes b Fruens Musicalier. Sophie tog Seddelen, hvc var skreven en Linie af en italiensk Romance, der Dansk omtrent vilde hedde: „Vær barmhjertig, o, mig ikke døe af Angst og Længsel." Hun fo Meningen, og disse Ord, skrevne med en skjæl Haand, bevægede hende, og gjenkaldte levende skjønne Stemme, hvormed hun havde hørt ham ı den. Tjeneren bad hende om ikke at lade ham v da hans Herre havde paalagt ham at komme tilbage, og han desuden havde et Ærinde hos G rideren langt inde i Skoven. Hurtigt ilede S op i sit Cabinet, greb den betydningsfulde Pak leverede den selv til Tjeneren. Nu var Lodde stet. Iilfærdig besørgede hun nu de omtalte Foı

ninger til Greven, bragte dem selv ind med sig, og satte sig hos ham.

Efter at Adalbert med mange Taksigelser og Undskyldninger havde ligesom af Høflighed mere smagt end nydt disse, indledede han paanye den forrige Samtale, og fortalte hende, som en Nyhed, det Tilbud der var gjort Sardes, og den Daarlighed det efter hans Mening vilde være, om han modtog det, hvilket han syntes at have isinde. „Det lille Danmark", sagde han, „er i Forhold til andre større Lande vistnok i dette Øieblik eet af de rigeste paa udmærkede Talenter, men det kan ikke pleie de Laurbær, som voxe paa dets Grund, de visne før Tiden af Mangel paa Næring. Sardes vil udmærke sig i Frankrig, og see en glimrende Løbebane for sig. Her derimod vil han henvisne ubemærket, saa meget mere, som den Post, der her bydes ham, blot fordrer en arbeidsom, lydig Underordnet, der ei behøver egen Tanke eller Villie, naar han kun har den Dyd, at være tilfreds i trange Kaar. Men til en saadan Stilling er Sardes saa uskikket, som muligt. Jeg har havt ganske andre Planer, paa hvilke jeg længe har arbeidet. Ved min Hjemkomst til mit Fædreland vilde jeg adoptere ham som min Søn, et Ønske, som Omstændighederne hidtil havde forbudt mig at opfylde. Nu derimod kan jeg skjænke ham mit Navn, og ved min Død efter-

lade ham den Arv, jeg har modtaget efter min Fader. Jeg eier aldeles ingen Capitaler, men mit Gods ved Bordeaux er tilstrækkeligt til at forskaffe ham en anstændig Uafhængighed, om han formedelst Tidernes Omverlinger skulde ønske at trække sig tilbage fra de offentlige Anliggender." — „I Sandhed!" sagde Sophie: „De fortjener visselig at han skjænker Dem en Søns hele Kjærlighed." — „Ja min smukke Frue," svarede Greven: „jeg kunde vel beklage mig, og med Sandhed sige, at han ved dette Skridt tilintetgjorde mit Liv, men i denne Tanke vilde jeg — som en sand Fader — vide at finde mig, dersom jeg ikke var overbeviist om, at han tillige fordærvede sit eget Liv. Han selv har saa klar Forstand, at han umulig kan være uvidende derom, men .... jeg indbilder mig .... thi naturligviis er en gammel Fader ikke en ung Elskers Fortrolige, ... men jeg forestiller mig at en Elskovshandel, en hæftig Lidenskab maa overveie al Fornuft og Pligt hos ham i dette Øieblik. Jeg siger: i dette Øieblik; thi ingen Lidenskab varer Livet ud, hvor kort det end er. Ethvert Menneske vaagner seent eller tidlig til Fornuft, og saameget tidligere, som de Offere ere betydelige, der bragtes i det beruscde Øieblik." — Sophie taug forlegen. Greven kom nu til Maalet for sin Tale. Han sagde: „Jeg dømmer ikke blot efter hvad Sardes har yttret om den høie Ær-

ɔdighed, han nærer for Deres Fortrin, men jeg
ɔmmer især fra mit eget Hjerte, naar jeg formoder,
t Deres Forestillinger ville virke mere end Alt hvad
:n øvrige Verden kan opdrive af Moral og Fornuft-
:unde. Min Begjæring er derfor, at De vil over-
:ie hvad jeg har taget mig den Frihed at sige Dem,
g tale med Sardes om denne Sag. Viisdommen fra
)eres Læber maa, synes mig, være aldeles uimod-
aaelig."

Denne hele Samtale blev naturligviis ført paa
'ransk, og dette Sprogs Fiinhed i Forhandlinger,
vor man ønsker at sige Mere eller Mindre end det,
ıan egenlig siger, begunstigede overordenlig den diplo-
ıatiske Kunst, som Greven ved denne Leilighed lagde
ɔr Dagen. Sophie forstod ham fuldkomment, uden
t han med mindste Yttring havde traadt hendes
)emmelighed for nær. Han gik endog et Skridt
idere. Ved at rose hendes huuslige Dyder, hendes
Fortræffelighed som Hustru og Moder, og ved at om-
ale hendes behagelige Huus, hendes Mands Fortje-
ıester, syntes han indirecte at paaminde hende om
ıendes egne Pligter. Ganske naturligt, som det syn-
es, kom han i Samtalens Gang til at fortælle hende
ıvad hun ikke vidste: at hendes Mands Omsorg for
ıende havde været Grunden til Klostergaardens om-
ıyggelige Istandsættelse, da dette lille Gods var bestemt

til hendes Enkesæde og private Eiendom. Efterretning gjorde et smerteligt Indtryk paa Hun kunde kun med Møie holde sine Taarer t Kun i ubestemte og intetsigende Udtryk havde hu maaet at svare Greven under den hele for piinlige Samtale. Hendes Bevægelse undgik il kloge Diplomat, som nu tog Afsked, og efterlod i en Stemning, som hun ikke kunde forklare si men hvis smertelige Uro drev hende fra det ene til det andet. Hun gik ud i Haven, og søgte flugt paa sit Yndlingssted, mellem de eensomme hvor Sardes første Gang havde overrasket Her satte hun sig, stræbte at samle sig, og at sine Tanker. Saa hurtig er Overgangen fra I ning til Handling, og dog saa stort er Spring den første til den sidste, saa stor den Forandring Ønsket undergaaer ved at træde ud i Virkeli og blive til Handling, at man ofte forfærde at see Nattens yndige Drømmebilled forvandle Dagens Lys til et blegt, falmet Ansigt. Denn faring gjorde nu ogsaa Sophie. Den slette Stem hvori hun for Øieblikket befandt sig, søgte h overvinde ved Tanken om den Glæde, hun beredet den Ven, som med ængstelig Utaalmo ventede hendes Svar. Hun fremmanede hans værdige Billed, hun forestilte sig, med hvilken H

kelse han endnu idag vilde ile til hende og kaste sig for hendes Fødder. Men netop i disse Phantasier, i hvilke hun søgte Trøst, vendte Gorgonen sit Ansigt imod hende. Ved en naturlig Ideeforbindelse saae hun i Aanden det Udtryk, hvormed Sardes havde viist sig for hende i deres før omtalte uenige Øieblikke; hun saae, hvorledes hans ellers sværmerisk blide, sjælfulde Træk forvandlede sig, og antoge Præget af Lidenskabens Vanvid; med hvilke Øine, brændende af vanhellig Ild, han ligesom slugte hendes Yndigheder. Ved denne Forestilling syntes det hende, som om Dødens iisnende Haand berørte hende ved Tanken om de Forpligtelser, hun havde indgaaet. Umuligt, det følte hun, umuligt var det hende at taale hans Kjærtegn, selv om de vare nok saa uskyldige. Og med dobbelt Kraft vaagnede nu det store Spørgsmaal: „Ere de uskyldige?“ — Lindals Billede stod i dette Øieblik for hende med en veemodig Mine, og den gamle Kjærlighed nærmede sig hendes Hjerte. Fremmed forekom dog Sardes hende, tiltrods for den Følelse, hun nærede for ham. Skræk og Skamfuldhed grebe hendes Sjæl, og det syntes hende, at hun ikke kunde see enten Mand eller Barn i Øinene.

Hun fik ikke Tid til, videre at forfølge disse Tanker. De Fremmede fra forrige Aften kom for at søge hende. Ogsaa Lindal var kommen, og man gik

til Middagsbordet. Medens man endnu sad omkring dette, bragte Tjeneren Majoren et Brev, som han læste med spændt Opmærksomhed. Tjeneren sagde, at Budet, der havde bragt det, ventede paa Svar. „Siig ham," sagde Lindal, „at jeg i Eftermiddag skal indfinde mig." Han læste Brevet nok engang, og stak det til sig. Sophie fulgte med Ængstelighed hans Bevægelser. Det fremmede Selskab, som bestod af tre Herrer, toge bort strax efter Bordet. Da Lindal og Sophie bleve ene, fremtog Majoren det omtalte Brev, og leverede det til Sophie, idet han sagde: „Læs dette Brev! det er baade til Dig og mig." — Brevet var fra den tilforn omtalte Søster af Lindal, Caroline, som i nogle faa Linier underrettede sin Broder og Svigerinde om, at hun havde forladt sin Mand, taget sine Børn med sig, og opholdt sig i Nærheden. Hun skrev endvidere, at dersom Rygtet om de Scener, der havde foranlediget dette Skridt, havde været hurtigere end hun, og naaet hendes Nærmeste, saa vidste hun vel selv, at hun ikke kunde haabe at modtages af dem med den gamle Agtelse og Kjærlighed. Af en billig Ydmyghed havde hun derfor undveget at nærme sig Havslunde, skjøndt hun rigtignok havde vovet at søge Tilflugt paa sin Broders Grund, idet hun opholdt sig hos Præsten, hvis Kone i yngre Dage havde været hendes Veninde.

Taus og beængstet gav Sophie Brevet tilbage. Lindal sagde: „Sagtens fortjener Caroline ikke min Agtelse og Kjærlighed, som hun ogsaa selv siger. Imidlertid vil jeg dog see hende, og høre hvad hun har isinde for Fremtiden. Dersom Du vil, saa kunne vi Begge gaae til hende. Veien til Præstegaarden er ikke lang."

De gik sammen ganske tause. Sophie tænkte med et tungt Hjerte paa at see den fordum saa frimodige og livlige Veninde nedslagen og fortæret af Anger. Med Forundring saae hun derfor Caroline komme dem imøde med en stille Beskedenhed, men ikke uden en vis Værdighed. Hun fremstillede sine Børn for dem. Den Yngste, en smuk Dreng paa Antons Alder, var ubekymret, men de to Ældre, to nydelige Piger, syntes med smertelig Undseelse at føle deres Moders Stilling og deres egen. Den Ældste især, en indtagende, tretten Aars Pige, nærmede sig med nedslagne Øine, og da Sophie med Kjærlighed løftede hendes Hoved iveiret, og kyssede hende, kastede hun sig om hendes Hals, og brast i Graad. Caroline blev bleg ved dette Syn. Hun stræbte at fatte sig, og lod Børnene gaae ud af Værelset, hvorpaa hun sagde: „Kjære Broder! jeg staaer for Dig som en Synderinde. Og Du, min Sophie! for Dine rene Øine burde jeg vel især med Skamfuldhed nedslaae mine. Verden har brudt Staven over mig, men hos

den Alvidende, som veed hvad jeg i fjorten Aar har lidt, hos ham haaber jeg at finde Naade. Derfor trykkes jeg ikke til Jorden af min Uret, skjøndt jeg selv bedst erkjender den. Mine stakkels Børn, som rødme paa mine Vegne, ere mine værste Bebreidelser, men jeg har Mod til at oprette min Synd imod dem. Det har jeg allerede bestræbt mig for. Det er fire Aar siden jeg sidste Gang saae den eneste Mand jeg nogensinde har elsket. Som Elskende ere vi for stedse adskilte. Jeg har havt Tid til at besinde mig og overveie min Uret og hvad der kan undskylde den.' — Lindal taug, men Sophie svarede hende med skaansom Ømhed.

Da nu Lindal bad hende om fortroligen at underrette dem om de Begivenheder, de ikke kjendte, tog Caroline Ordet, og sagde: „Du veed, kjære Frands, hvorledes jeg blev tvungen til en Mand, jeg afskyede. Jeg var kun sexten Aar; det maa undskylde, at jeg lod mig tvinge og ikke greb de Midler, som stode til min Tjeneste, og hvorved jeg kunde reddet mig, men som jeg dengang ikke kjendte. At jeg indgik dette Ægteskab, var min første og værste Synd, thi fra denne udsprang den efter min Mening tilgiveligere, hvis Følger have ført mig til dette Sted. Jeg vil ikke omtale min Mands Lyder og min Ulykke ved hans Side. Jeg væmmes ved Erindringen om hans

Laster og min Fornedrelse. Min Historie er iøvrigt fortalt i faa Ord." Hun berettede nu, hvad Ferdinand tilforn havde fortalt om den Kammerpige, der ved Huusherrens Gunst havde indtaget sin Frues Plads i Huset, og hvis Uforskammenhed steg til en utrolig Grad. Endelig da dette foragtelige Fruentimmer en Dag havde bogstaveligen mishandlet den yngste Datter, vovede den medrette opbragte Moder at bruge sin Myndighed, og vise Tjenestepigen Døren. Denne løb ind til sin Herre, og forraadte den hende fordum betroede Hemmelighed om hendes Frues Forbindelse med en nu i flere Aar fraværende Herre, og forsømte ikke at udsmykke sin Angivelse med mange egne Tilsætninger. Faa Timer derefter kom Baronen med den omtalte Tjenestepige og en Øvrighedsperson ind til sin Frue, og forlangte, at Angiverskeen i dennes og Børnenes Nærværelse skulde gjentage sit Udsagn, hvilket hun gjorde med største Frækhed. Forbittrelse over en saa uværdig Behandling, og tilladelig Stolthed bevægede Caroline til strax at tilstaae Alt, og den saalænge tilbageholdte Klage over den forhadte Ægtemand udbrød nu med al den Bitterhed, al den Afsky og al den Foragt, som opfyldte hendes Sjæl. Alvorlig forlangte hun at skilles fra ham, og strax at maatte forlade hans Huus. Hendes smaa Døttre klyngede sig grædende til hende, og bade hende tie. En Præst,

som Baronen ogsaa havde kaldt, kom midt i denne oprørende Scene. Han bestræbte sig forgjæves for at dæmpe Uveiret. Baronen var som et vildt Dyr. Han forlangte en skriftlig Tilstaaelse af Carolines Forseelse, hvori hun skulde erklære, at hendes yngste Barn ikke var hendes Ægtemands Søn; i modsat Tilfælde vilde han beholde Barnet; og idet han sagde Dette, greb han det, og slog det i sit Raseri. Den ulykkelige Moder, som saae sin Yndling mishandles, var nær ved at give den forlangte Erklæring, da Præsten i det Samme traadte imellem, og med et saadant Alvor vidste at imponere Baronen, at han, hylende af Arrighed, som et uartigt Barn, slap den den lille Dreng, og kastede sig i en Lænestol. Den hidtil tause Øvrighedsperson forenede sig nu med Præsten, og benyttende dem af dette Øieblikš Rolighed, toge de Caroline og hendes af Angst skjælvende Børn mellem sig, og førte dem Alle til Præstens Huus. Denne retskafne Mands Bestræbelser lykkedes det næste Dag at forskaffe Baronens skriftlige Samtykke til en Skilsmisse, der under disse Omstændigheder syntes en moralsk Pligt. Ogsaa bragte han et Slags Overeenskomst tilveie angaaende Sønnen, som de paa begge Sider maatte afstaae, og Moderen forpligtede sig til at sætte Drengen i Huset hos en, af begge Parter for agtværdig erkjendt Familie. Døttrene bleve uden

ıdvending overladte til Moderen, og saaledes reiste
:n til Havslunde med alle sine Børn.

Lindal havde reist sig, og gik op og ned af Gul-
t. Da hans Søster havde endt sin Fortælling, ud-
ød han heftig: „Hvilket rædsomt Optrin! hvilke
skyelige Forhold! Og det er Dig, Caroline, Dig,
m jeg har æret saa høit, Dig er det, som giver
ine Børn og Verden en saadan Forargelse! Burde
'e et Fruentimmer med Din Forstand finde Midler
at modstaae Fristelsen? Bør en Hustru, en Moder
'e have Kraft til at bekæmpe det første Indtryk,
itide at udrive et utilladeligt Ønske af sit Hjerte,
den det slaaer Rod deri?" — Taalmodig svarede
aroline: „Den, som kan Dette, uden at hun, som
te skeer, maa betale denne Seir med Sløvhed eller
ntærende Kummer, hende vil jeg ære som en Mar-
r, thi det er hun. Men I Ægtemænd! I, som
:v paa tusind forskjellige Maader føre os til For-
ervelsens Afgrund, og bryde Staven over os, hvis
svimle paa Randen, I, som ikke formaae at opoffre
; den usleste Lyst, I have ikke Ret til at fordre
os det tungeste af alle Offre." — „Jo," raabte
ndal, „jo! fuld Ret have vi til at fordre et saadant
ffer, thi det er ikke os, men Æren, som I skylde
t, og den maa vi selv offre vore kjæreste Ønsker,
ır Velfærd, vort Liv og Blod, om det gjælder.

Det være langt fra mig at forsvare denne Baron, som jeg altid har dybt foragtet; hverken ham eller andre, selv mindre strafværdige Ægtemænd vil jeg undskylde; men endogsaa den Sletteste af os giver sin Ære i et Fruentimmers Haand, i det Øieblik han ægter hende. En Kones Utroskab gjør hendes Mand til Spot og Latter for den skadefro Verden, den fordærver hans hele Tilværelse. Vore Udsvævelser, saa nedrige de end kunne være, de bedække ikke vore Hustruer med Vanære, de gribe ikke ind i deres inderste Væsens Helligdom, ved at give dem Børn at opdrage, at elske, at efterlade deres jordiske Eiendom og deres Navn, med Mistanken om at i disse Børns Aarer flyder et fremmed, et forhadt Blod. Og vi skulde give Afkald paa saa nødvendige Fordringer? I kalde Dette Tyrannie, og føle ikke, hvor høit vi ære Eder ved at ansee Eder som hellige Personer, ved at ansee den mindste Skygge paa Eders Reenhed som en Plet paa vor Ære, og saaledes binde dette vort høieste Klenodie til vor Forbindelse med Jer?.... Men ak Gud! Alt Dette var det ikke min Hensigt at sige. Hvad Dig angaaer, kjære Caroline, saa veed jeg vel, hvor Meget der maa og bør tale for Dig. Derfor tilgiv mig! jeg veed ikke selv, hvorledes alt Dette slap mig af Munden. Tilgiv mig, og glem hvad jeg har sagt. Men siig mig endnu, hvad er

Din Plan for Fremtiden?" — „Jeg har isinde," sagde Caroline, „at reise til Hamborg til min Tante. Efter sin Mands Død gjorde hun mig et Besøg, og Synet af min huuslige Stilling indgav hende den oprigtigste Anger over den Deel, hun, forledet af min Onkels Myndighed, havde havt i min Skjæbne. Siden den Tid har hun uophørlig i sine Breve tilskyndet mig at bryde mit ulykkelige Ægteskab, og tage med mine Børn tilbage i hendes Huus, som hendes Datter og eneste Arving." — „Naa Gud være lovet!" sagde Lindal: „saa er Du jo i Havn. Men jeg gaaer, jeg har ikke Tid at blive længere. Aftal med Sophie, hvad der kan gjøres for at lette Din Skjæbne og berolige Gemytterne. Hvad Sophie og Du selv i Forening bestemme.... det.... dermed er jeg tilfreds." Han omfavnede sin Søster med hjertelig Varme, og forlod Værelset.

Da de to Veninder nu vare ene, mødtes deres Øine, og uden at tale et Ord kastede de sig i hinandens Arme. Da de havde fattet sig, tilbød Sophie, efter den hende givne Fuldmagt, at modtage Carolines Søn i sit Huus, og med moderlig Ømhed opdrage ham tilligemed sin egen. Dette Tilbud satte den bekymrede Moder i den lykkeligste Stemning; hun takkede sin Veninde med Glædens og Erkjendtlighedens Taarer. De aftalte desuden, at Sophie den næste Dag skulde

afhente sin Svigerinde og hendes Børn til Havslunde, hvor de skulde opholde dem til deres Afreise. Sophie vilde nu tage Afsked, men Caroline holdt hende tilbage, og sagde: „Endnu Eet, Sophie! Jeg kan ikke lade Dig gaae, uden først at gjøre Dig et Samvittigheds-spørgsmaal. Vi vare fra din tidligste Ungdom fortrolige Veninder. Jeg vil hellere taale Bebreidelser af Din Mund, end martre mig med den Tanke, at Du af Skaansel fortier mig din Foragt. Derfor siig mig med Venskabets Oprigtighed, hvad Du dømmer om mig?" — „Ak, kjære Caroline!" sagde Sophie undseelig: „Jeg er langt fra at fordømme en saa naturlig Følelse, som Kjærlighed til en ædel Gjenstand; jeg synes, at Sjælen maa være fri, og ikke afhængig af menneskelige, indskrænkede Forhold; men — da Du vil, jeg skal være oprigtig, saa synes mig, at man vel kunde have Lov til at nære saadanne Følelser, til at lade dem forskjønne sit Liv, uden derfor at gjøre sig skyldig i Utroskab." — „Men," svarede Caroline, „dersom nu disse Følelser ikke ere en blot Phantasie-Kjærlighed, en Drøm, som en anden; dersom Gjenstanden for denne Tilbøielighed deler dem, ja meer end deler dem, hvorledes troer Du da, at man for bestandig kan skjule dem for ham, vogte sig for at lade ham ane, hvad han hvert Øieblik er opmærksom paa at opdage?" — „Nei," svarede Sophie,

„det troer jeg vel, er vanskeligt, maaskee umuligt.“— „Ak kjære Veninde!“ raabte Caroline: „Har man bortgivet sit Hjerte, saa er det første Skridt gjort, og de andre følge alt for let efter.“ — „Nei“ udbrød Sophie med Hæftighed: „Umuligt! En Mand, der virkelig elsker, kan ikke ville fornedre Gjenstanden for sin Kjærlighed. Den Lykke, at vide sig elsket, maa tilfredsstille ethvert elskende Hjerte.“ — „Ja vist,“ sagde Caroline smilende: „noget Saadant sige de Alle. Jeg vil ikke anvende det Ordsprog: Saa tale de Ræve for de Gjæs; men jeg vil virkelig troe, at en Elsker mener noget Saadant, saalænge han ikke er sikker paa vor Kjærlighed, men tro mig, at naar han først har hørt denne Tilstaaelse af vor egen Mund, saa bliver den hidtil tilbedte Gudinde hverken meer eller mindre end et Fruentimmer, — et elsket Fruentimmer, det tilstaaer jeg, og det er ogsaa nok; — men en elsket Elsker gjør Fordring paa Rettigheder, og de smaa Tilnærmelser blive daglig større. Skinsyge, Lidenskabelighed, Uro forvolde Trætter og hæftige Optrin med Klager og Trudsler; disse igjen Forsoningsscener. Man ynker hinanden, man blander sine Taarer, og engang i et ulykkeligt Øieblik“ .... „O nei! nei!“ raabte Sophie: „Et saadant Øieblik maa aldrig komme.“ — „Ak, bedste Sophie!“ sagde Caroline: “Tro mig! Den, som vil være sikker paa Seiren, maa aldrig give sig i Stri-

den. Nei, min Broder har Ret! Det første Indtryk er det, man maa bekæmpe. Er Sjælen virkelig fri, saa er her Leilighed til at haandhæve dens Frihed mod Lidenskaberne, Frihedens værste Fiender. Men i Sandhed, det er uendelig svært, og idetmindste maa denne Kamp kæmpes ene. Skal man overvinde sig selv, og en Anden tillige, det er meer end dobbelt vanskeligt." — "Men," sagde Sophie: „den Troskab, man har lovet sin Ægtemand, maa det jo dog være muligt at bevare." — „Maaskee er det muligt," svarede Caroline: „Jeg troer det næsten selv, men oprigtig talt: Hvad derved var vundet, var dog kun den grovere Deel af Troskaben. Den ægte, bedste Deel var dog borte. En Mand, der fortjente sin Hustrues Troskab, kunde aldrig føle sig beroliget ved at beholde den saaledes. Han havde dog mistet sin Kone, thi det egenlige Ægteskab var brudt, da Det, som udgjør Aanden i denne Forbindelse, jo var tabt. See, min Sophie! Denne Betragtning maa trøste mig, thi mit Ægteskab var uden Foreningens Aand, var en død, en tvungen, en vanhellig Forbindelse. O havde jeg blot kunnet agte min Mand, havde jeg blot eengang elsket ham, jeg stod ikke, som jeg nu staaer for Eders Øine!" — Sophie omfavnede hende med de inderligste Forsikkringer om sit Venskab, om sin Agtelse. „Du har været saa ulykkelig," sagde hun, „og

dine Ord ere sande og overbevisende, det føler jeg. Gud være lovet, Du er fri!" — „Ja, dertil glæder jeg mig ogsaa meer end jeg kan udsige," svarede Caroline: „I Hamborg er jeg ubekjendt, Tantes Huus er stille, der vil jeg leve i Fred, for at opfylde en Datters og en Moders Pligter." — „Siig mig i Fortrolighed," sagde Sophie: „Vil intet Savn forstyrre Din Lykke? Hvor er den Mand Du elskede? Kan Du være tilfreds uden ham?" — „Ja jeg kan," svarede Caroline: „See det er ogsaa en Viisdom, som jeg har lært af Ulykken. Den Elsker, som faaer en Ægtemands Rettigheder, bliver selv Ægtemand, og Elskeren er forsvunden, uden at den Omsorg i det daglige Liv, den Beskyttelse, som vi ikke kunne finde, uden hos en god Ægtemand, kan trøste os over Tabet. Det Forkeerte i vore Forhold træder nu fiendtligt imellem os. Hvad der er vort, er ikke hans; hvad der er hans, er ikke vort. Ingen Sikkerhed beroliger os. Det Piquante i Forbindelsen er borte, og Intet kommer i Stedet. Kjedsomheden, Kjærlighedens værste Fiende, indsniger sig, og denne flygter for hiins dødelige Aande. Dersom jeg derimod kunde have ægtet denne Elsker, saa veed jeg vist, at vi bestandig skulde have elsket hinanden. Ved en fornuftig huuslig Indretning vilde vi have udelukket Kjedsomheden; de daglige smaa Glæder og Sorger havde

forenet os, og om ogsaa den første Forelskelse var gaaet tabt, saa var der dog blevet Noget tilbage, som var sødere end Venskab, ømmere end Slægtskabs-kjærlighed, og meer end nok til at opfylde Hjertet. Denne Følelse vilde fulgt os til Graven, thi at en saadan Kjærlighed kan ledsage Ægtefolk til de sildigste Aar, saaledes som Fabelen fortæller om Philemon og Baucis, det har jeg seet Exempler paa. Men en lovlig Forening med den Mand, jeg elskede, var af mange Grunde umulig, ogsaa for mine Børns Skyld, og for deres Skyld har jeg taalt alle mine Ulykker i disse fjorten lange Aar. Ak! lad ikke al min moralske Tale forundre dig! den klinger vel underligt i min Mund; men jeg har i de senere Aar levet stille, og i min Eensomhed ret bearbeidet disse Betragtninger i mit Sind .... Men min Sophie! Hvorledes! Du græder?" — Sophie omfavnede hende, og sagde: „Dine Ord bevæge mig. Jeg takker Dig, og ærer Dig. Vær vis paa, at Din Undskyldning er i mit Hjerte."

Denne Samtale havde gjort et dybt Indtryk paa Sophie; og uden at vide, hvorledes det endnu skulde blive hende muligt at trække sig ud af sit Forhold til Sardes, havde hun besluttet at gjøre det. Hun forlod nu sin Veninde, for at gaae hjem, men gik dog først ind til Præsten, for at hente sin Anton, der som sædvanligt var gaaet derhen strax efter Bordet. Til sin

Forundring hørte hun, at han kun havde været udenfor Huset, hvor han havde truffet en af Præstens Sønner, til hvem han havde leveret sine Bøger, og bedt ham sige Faderen, at han blot vilde gaae et Øieblik ind til Nogen i Nærheden, men strax vilde komme igjen. Han var derpaa ilet afsted i stærkeste Løb, uden at komme tilbage. Sophie søgte ham nu hos et Par Haandværksfolk i Landsbyen, hvor han undertiden pleiede at komme, men heller ikke der havde han været. Hun haabede nu at træffe ham hjemme, men allerede ved Indgangen til Haven mødte Lindal hende, og spurgte efter Drengen. Ængstelig løb Sophie Haven rundt, og raabte paa hans Navn, som Echo gjentog; Lindal gjorde det Samme. Flere af Tjenestefolkene, som kom til, løb til Skoven, Nogle hist, Andre her. Endelig traf de bekymrede Forældre en Gartnersvend, som berettede, at han havde seet den lille Anton løbe lige paa Randen af Strandbredden, paa hiin Side Bugten; at han havde raabt til Barnet at vogte sig for at falde i Vandet; men da hans Husbond i samme Øieblik havde kaldt paa ham, havde han ikke seet videre til Drengen. Ved denne Fortælling blev Sophie greben af den dødeligste Skræk. Hendes Anton, tænkte hun, havde fundet sin Død i Bølgerne. Lindal stod bleg som et Lig. Han greb den afmægtige Sophie i sine Arme, og bar hende

ind i Havesalen. Han kaldte hende med de kjærligste Navne, og stræbte, selv næsten modløs, at indgive hende Mod. Han overlod hende til hendes Piges Omsorg, og iilte paa en ny Undersøgelsesreise. Han løb ned mod Søen, uden selv at vide, i hvad Hensigt, da han, allerede ved at bøie om ad den Gang, som førte til Vandet, saae den gamle Fisker i sin Baad, med Anton, som han satte iland, hvorpaa han strax vendte om for at roe hjem. Den henrykte Fader løb sit Barn imøde, men dette, som frygtede for Straf, ilede hen bag Mariastøtten, og kom, først efter flere Gange at være kaldet, ydmyg krybende frem. Lindal løftede ham op i sine Arme, og løb, uden at sige et Ord, ind til Sophie, der, idet hun saae sin Søn, rakte med et Glædesudraab Armene imod ham. Lindal bragte Drengen til hende. De lykkelige Forældre omslyngede paa eengang deres Barn og hinanden. Sophie græd hæftigt, og trykte sit Ansigt mod Lindals Kind. Majoren reiste sig, og sagde med bevæget Stemme: „Jeg maa afsted! Min Hest har længe staaet sadlet, den bliver urolig, og et Uveir er i Luften, det er ikke langt borte. God Nat, Sophie! God Nat, min Dreng!" Han gik mod Døren, men vendte om, omfavnede endnu engang sin Hustru og sin Søn, trykkede Drengen fast ind til Sophies Bryst, og brast i Graad. Lindal!" raabte Sophie: „Bliv dog! jeg beder

ig!" — „Jeg kan ikke," svarede han, rev sig løs,
ilede ud af Værelset, kastede sig paa sin Hest, og
g afsted i stærkeste Trav.

Den lille Anton var udmattet og i en synlig
indsbevægelse. Paa sin Moders Spørgsmaal beret-
de han, at han havde forvildet sig i Skoven, og
er megen udstanden Angst endelig var kommen ud
Nærheden af Fiskerhytten, hvorfra den gamle Fisker
lvilligen havde roet ham over til Haven. En nær-
re Forklaring over hvad han vilde i Skoven, kunde
ophie ikke erholde af ham. Hun førte ham op i
res fælleds Sovekammer, og bragte ham selv tilsengs,
orpaa hun forlod ham, og gik ind i det tilstødende
binet og ud paa Balconen. Det havde hele Dagen
ret trykkende hedt, et Tordenveir havde drevet
fring ved Horizonten. Det lynede langt borte, og
Blæst, som bebuder et sig nærmende Uveir, ry-
de de høie Træer, der syntes at sukke under dens
de Haand. Solen var allerede gaaet ned; men
fulde Maane stod høit paa Himlen, og syntes at
de med de sorte Skyer, der uophørlig droge den
bi. Sophie bemærkede Lidet eller Intet til Natu-
s Urolighed. Alle hendes Tanker vare vendte mod
des eget Indre. Hun aandede dybt, som et Men-
ke, der aandeløs staaer stille efter et altfor stærkt
. En stor Forandring, det følte hun, var fore-

gaaet med hende siden denne Morgen. Den Beslu
ning, hun havde taget, at bryde med Sardes, g
hende allerede en større Rolighed. Hun takkede G
for de Advarsler, som havde aabnet hendes Øi
Den sidste Scene med Lindal havde fuldkommen b
fæstet hendes Beslutning. „Ak!“ sagde hun ved s
selv: „I hans Arme, ved hans kjærlige Ord følte j
mig saa tryg, saa tilfreds. Ja, Caroline har R
Kun i en god Ægtemands Arme er Lyksalighed
Ro. Alt Andet, det være nok saa elskværdigt og t
lokkende, det er og bliver dog fremmed. Og je
hvem Gud har givet saa Meget af Livets Lykke,
saa rolig huuslig Tilværelse, en saa skjøn Virkekre
et saa elsket Barn, jeg var saa nær ved at forspil
alt Dette! Hvor ulykkelig har jeg dog været i s
lang Tid! hvor fordærvet har dog den skjønne Somm
været for mig! Gud være lovet, jeg er endnu i
strafværdig! Men .... o Gud! hvad siger jeg? H
jeg ikke sendt det ulykkelige Tegn paa mit Samtyk
Er det ikke allerede i hans Hænder? Har jeg i
derved tilstaaet ham min Kjærlighed? Jeg Ulyksali
Det første Skridt er gjort, som Caroline sagde..
Men jeg vil standse ved dette Skridt. Jeg vil s
Sardes Alt. Han maa give mig mit ubesind
Ord tilbage, han maa reise. Men naar han
kommer, henrykt over mit Svar, naar jeg seer di

Træk, der havde saa stor Magt over mig, seer dem med Glædens høieste Udtryk, seer dem ved mine Ord at ombytte dette Udtryk for den dybeste Smerte; naar jeg maa høre hans Bebreidelser, hans Klager, sige ham det sidste Farvel?..... Gud i Himlen! Hvad har jeg gjort!" — Hun kastede sig paa Knæe, løftede sine foldede Hænder mod Himlen, og bad sagte: „O Du, som saa kjærlig antog dig de svage Qvinder, du som ikke forskjød den angrende Maria Magdalena! I Tanken omfavner jeg dine Fødder, som hun, med Tro og Anger. Vær mig naadig og red mig af denne Nød."

En Bevægelse i Værelset fik Sophie til at vende Hovedet. Den lille Anton kastede sig paa Knæ ved hendes Side, og bad hende hulkende tilgive ham en svær Synd, der trykkede hans Samvittighed, saa at han ikke kunde sove. Han bekjendte nu for sin Moder, at han imorges, saasnart hun forlod Værelset, havde byttet Bøgerne, lagt Reisebeskrivelsen i Pakken, og skjult den kjære Ovid i sin Seng. Formatet af Bøgerne vare omtrent eens, og den Hurtighed, hvormed Sophie havde afleveret Pakken, havde desuden hindret hende fra al videre Undersøgelse. Antons Samvittighed var imidlertid opvaagnet, og da han gik hen at læse hos Præsten, havde han hemmelig taget Bogen med, i det barnagtige Haab, at han i Skovriderhuset,

hvor han havde hørt den af Sarbes sendte Tjener sige, at han havde Ærinde, endnu kunde træffe Denne og ombytte Bøgerne, da Pakken ikke var forseglet. Han var derfor ilet til Skoven, men havde forvildet sig, og ikke fundet det omtalte Huus, som Tjeneren desuden for længe siden havde forladt. Han tilføiede, at da han mødte sin Fader, havde han skjult den mærkværdige Bog bag Mariastøtten, hvorfra han bad sin Moder tillade at han hentede den, da han ellers frygtede, den kunde blive fordærvet af Regn i den tilstundende Nat. Sophie omfavnede sin Søn med en Taknemmelighed, som hun havde ondt for at skjule. Hun befalede ham strax at gaae tilsengs igjen, gav ham Aflad for hans Synder, og lovede, at Bogen skulde blive hentet. Af en Følelse, som forbød hende at blande Andre i denne Sag, vilde hun ikke lade Nogen af Folkene hente Bogen, men besluttede selv at gaae ned i Haven efter den. Hun sagde til sin Pige, at hun vilde tage lidt frisk Luft, ilede ned til Mariastøtten, og fandt strax Bogen. Med hvilken Følelse holdt hun denne i sine Hænder! Hun var reddet! reddet ved sit Barn! „Nei!" sagde hun, og fæstede sine Øine mod Himlen: „Nei! ved Dig, til hvem jeg bedende hævede min Sjæl! Du har reddet mig, og givet mig et Tegn, der skal bevare mig for mit øvrige Liv!"

Det lynede, og et fjernt Tordenslag lod sig høre. ;ophie vilde med lettet Hjerte løbe til Huset; da stod [hendes Forfærdelse Sardes lige for hende, og ærrede hende Veien. Med en forunderlig Stemme igde han: „Bliv ikke forskrækket ved Synet af en berøvet Ven, som De selv har gjort ulykkelig, og taal ıdnu en eneste Gang, at den Forskudte nærmer sig [Dem." Maanen, som kom frem bag de tykke ;kyer, oplyste hans Ansigt, der saae besynderlig for:rret ud. Sophie stod taus og ubevægelig. Sardes emærkede Bogen, som hun holdt i Haanden. Han ig den fra hende, aabnede og gjenkjendte den. „Forœffeligt!" udbrød han: „De bærer Seiers-Trophæen Haanden! Afskyelige Bog, som jeg tænkte at hilse m min Lykkestjerne! ned med dig paa Havets Bund!" Ked disse Ord kastede han Bogen langt ud i Bol:rne. Den vuggedes paa deres Ryg, og Maanens Straaler syntes endnu engang at kysse den gamle Digter.

Sophie fattede sig endelig, og sagde: „Hør mig, Sardes! For to Dage siden bad De mig at høre Dem rolig, og uden at afbryde Dem. Det gjorde g. Og nu fordrer jeg det Samme af Dem. Skal g ansee Dem for en Ven eller Fiende? Hvad beyder den Vildhed, som udlyser af Deres Ord og ldfærd? De bod mig randsage mit eget Indre.

Det har jeg giort. Jeg kan ikke indlade mig i den Forbindelse, De har foreslaaet mig. Jeg bør det ikke, og jeg kan det ikke. Jeg har ægtet Lindal af Kjærlighed; jeg føler, at mit Hjerte endnu hænger ved ham; selv om han ikke elsker mig længere, vil jeg dog kunne see ham frit i Øinene. Mangen Advarsel har Forsynet sendt mig. I denne Aften have Lindal og jeg deelt Skræk og Smerte for vort Barn, som vi frygtede for at have tabt, og vi have blandet vore Glædestaarer ved dets Redning. Vi kunne aldrig forlade hinanden. Tro mig! Der gives Baand, som Intet i Verden kan løse!" — En hæftig Bevægelse af Sardes afbrød Sophies Tale. „Forskræk mig ikke," sagde hun, „med denne vilde Fortvivlelse! O Sardes! lad mine Ord naae Deres Hjerte; jeg veed, det er ædelt. Tilgiv mig, om jeg forvolder Dem Sorg. Jeg skal aldrig tilgive mig det selv. Jeg takker Dem for Deres Kjærlighed; jeg skal aldrig glemme den eller Dem." — „O Sophie!" raabte Sardes og kastede sig paa Knæ for hende: „O søde Stemme! O fortryllende Væsen! forskyd mig ikke! I min første Fortvivlelse har jeg givet Grev Adalbert mit Ord paa at reise med ham, men paa et Vink af Dem bryder jeg denne og enhver Forpligtelse, som jeg ikke har indgaaet med Dem." — „Nei! nei!" udbrød Sophie: „Ogsaa hans Navn erindrer os Begge om vore

igter. Reis med en Fader, som ikke kan leve uden
:m. Og nu ... lad mig gaae, og siig mig til min
øst, at De med Rolighed vender hjem!" — Sardes
r op: „Og med saadanne trivielle Prækener tænker
: at berolige en Mands Lidenskab? Saa let løser
: ikke det Baand, der binder Dem til mig, thi ogsaa
mig er De bunden, da De elsker mig; thi det
:d jeg, at De gjør!" — „Nei," sagde Sophie fortør-
: „Jeg elsker Dem ikke. Var nogensinde en saadan
lelse opstaaet i mit svage Hjerte — i dette Øieblik
de De selv helbrede mig for den." — „De bedrager
m," raabte Sardes ude af sig selv: „eller De troer
kunne bedrage mig. Men jeg veed det bedre.
: vil opoffre Dem selv og mig for en ussel For-
n. En Mand, som De ikke elsker, vil De skjænke
Kjærtegn, som han ikke bryder sig om, og som De
øver Kjærligheden, der ene har Ret til dem."
phie vilde gaae, han spærrede hende Veien, greb
ides Haand, og sagde: „Nei, saaledes skal det ikke
re. Jeg skal reise, De skal i denne Time see mig
sidste Gang, men denne Gang vil jeg nyde den
kke, jeg udbad mig af Dem. Bliv ikke bange!
in daarlige Kjærlighed skal ære Dem i alt sit Ra-
i; men denne yndige Skikkelse vil jeg føle i mine
me, vugge paa mine Knæe. Deres Aande vil jeg
suge, mine Læber maae føle Deres Hjerte slaae.

Naar den lykkelige Ægtemand slutter Dem i sine Arme, skal han møde mine brændende Kysse." Med blussende Kinder, med et af Raseri fortrukket Ansigt holdt han fast paa den ulykkelige Sophie, der med Afsky stødte ham tilbage, og med en forunderlig Kraft rev sig løs, idet hun sprang op paa det øverste Trin af den til Mariastøtten førende Trappe. Hun slyngede sine Arme om den kolde Marmor, og raabte: „Bort, Afsindige! kom mig ikke nær! Den Døde, som omsvæver dette Sted, skal beskytte mig og sit fordums Huus." — Sardes veg uvilkaarligt nogle Skridt tilbage. „Nei," skreg han: „hverken Levende eller Døde .... Sophie benyttede det Øieblik, da han var disse faa Skridt borte, til som en Slange at smutte bag Mariastøtten, og snige sig gjennem Grenene om paa Støttens anden Side. Det tætte Buskværk som omgav den bageste Deel af denne, forhindrede Sardes fra at følge saa hurtig, at han kunde afholde hende fra med eet Spring at fare ned i Baaden, som laae ved Støttens Fod. Hun rev Ringen af Krogen, greb en Aare, og stødte fra Land i en saadan Hast og med en saadan Kraft, at det ikke var muligt for Sardes at holde hende tilbage. Baaden foer langt ud mellem Bølgerne, Strømmen gik stærkt og førte ned ad Bugten og ud ad Havet til. Det Uveir, som hængte i Luften, var under den foregaaende

Scene kommet nærmere. Det stormede, og det lynede stærkt, Tordenen lød med hvert Slag frygteligere. Den første Tanke hos Sardes var at ville styrte sig ud efter Sophie; men hans Aandsnærværelse, som i dette Øieblik pludselig afløste hans lidenskabelige Raseri, sagde ham, at da han ikke kunde svømme, vilde han, langt fra at komme Sophie til Hjelp, forøge hendes Fare ved den Skræk, han maatte forvolde hende. Han tog derfor det klogere Parti at løbe gjennem Haven rundt om Bugten for at naae Fiskerens Baad paa hiin Strandbred. Som en forfulgt Misdæder løb han til Høien for Enden af Bugten. Herfra saae han, hvorledes Sophie roede, og stred af al Magt med Bølgerne, hvilke, spottende hendes svage Kræfter, dreve hende meer og meer ud mod Havet. Ofte blev Baaden næsten skjult for hans Øine ved de høie Bølger som vuggede den op og ned. Hans Skræk og Fortvivlelse steg til Dødsangst. Han raabte paa Hjelp, han skreg paa den gamle Fisker, Ingen svarede uden et fjernt Echo, som løb gjennem Stormen. Den ulykkelige Elsker løb uophørlig, med Øinene vendte mod Søen. Med Eet hørte han langt borte Trampen af en Hest, og skimtede til sin usigelige Glæde Ferdinand, som paa sin hvide Hingst allerede red ind ad Veien langs med Bugten. Sardes raabte til ham, som en Fortvivlet, og vinkede ad

ham med sit Lommetørklæde. Maanens Glimten og Lynilden oplyste af og til den rædsomme Scene, Ferdinand maatte have forstaaet ham, thi med Eet saae han denne Ven i flyvende Fart at ile til Fiskerhytten, springe af Hesten, og et Øieblik efter at støde fra Land i Fiskerens Baad. Strømmen begunstigede hans Fart. Det var ham let at naae Sophie et Øieblik forend hendes lette Fartøi var lige ved Udløbet til Havet. Han kastede et Toug til hende, fik hende løftet ind i sin Baad, tog den anden paa Slæbetouget, og med forenede Kræfter roede de til Land, og stege op paa den velkomne Strandbred ved Fiskerhytten, som var det nærmeste Landingsted. Et frygteligt Tordenskrald, som havde ladet sig høre, ligesom Ferdinand naaede Sophies Baad, havde gjort hende bange for at forlænge Touren ved at roe over til Haven. Sardes stod allerede ved Strandkanten. Han skjælvede og kunde neppe tale; han bøiede sig til Jorden for Sophie, og sagde: O tilgiv mig! jeg har bødet for min Brøde med en Angst uden Lige. O ræk mig Haanden til Forsoning!" Sophie rakte ham den. „Og til Farvel!" tilføiede han, idet han trykkede den til sine Læber og til sit Bryst. „Farvel!" gjentog han endnu engang, og ilede mod Gartnerhuset, hvor hans Hest stod.

Uveiret var aftaget, men Regnen skyllede strømme-

ned. Ferdinand vilde følge Sophie hjem, men afslog det. „Nei,“ sagde hun, „forlad ikke Sardes. :n gjennem Haven er mig vel bekjendt, den løber snart.“ Med Varme takkede hun ham for hans lp, og ilede gjennem Gitterporten. De to Venbestege deres Heste. Sardes holdt stille, og)te sin Hest. Ferdinand saae forundret paa ham, gjorde taus det Samme. Efter et lidet)old kunde man skimte Sophie, som løb over en. Med et dybt Suk rakte Sardes Armene imod)e, vendte derpaa sin Hest, og fulgt af Ferdinand, han afsted i fuld Galop. Den stærke Regn, Blæsten kastede dem lige i Ansigtet, forhindrede Ridende fra at tale et Ord sammen, førend de ede en lang Allee, som førte til Flintenborgs)edbygning. Her vare de i Læ, og red nu langmere. Ferdinand brød Tausheden, og sagde: Sandhed, jeg troer paa Anelser. Jeg kunde ikke inat. Min Broders Stemning iaftes forøgede Uro, og da jeg imiddags fandt Dig saa reent :yrret, og saae Dig strax efter Bordet at ride , var det, ligesom en usynlig Magt drev mig til)slunde, skjøndt min Broder, som red ind paa tenborg, ligesom jeg red derfra, sagde mig, at Du var der. Gud være lovet, at jeg dog ikke lod afholde fra at tage Veien derhen! Det synes, at

jeg kom tilpas." — „Ja tilvisse!" raabte Sar
„Som En af Dioscurerne kom Du paa Din
Hest, til Redning i største Nød. O Gud! hv
Udfald kunde dog alt Dette have faaet!"

Paa Ferdinands Anmodning fortalte nu
Ven den hele Sammenhæng med største Oprigti
Hans Angst over Sophies Fare, hans Anger
den Yderlighed, hvortil han havde drevet denne
Sjæl, havde med Eet bragt ham til Erkjendels
hans Uret. „Tilgiv mig," sagde Ferdinand, „men
kan ikke lade være at glæde mig over Det, Du k
Din Ulykke, thi dersom jeg havde tabt mine
Tanker om Sophie, saa vilde dette Tab næsten v
mig endnu smerteligere end Tabet af min Forlov
Men kjære Carl, jeg fordrer endnu et Offer af
Tillad mig at fortælle min Broder denne Aftens
dragelser og hvad Du nys betroede mig." — „
Broder!" raabte Sardes: „Nævn mig ikke hans Na
Ferdinand svarede: „Jeg maatte meget bedrage
om han ikke havde Mistanke til sin Kone. Han
iaftes ganske forandret og urolig, og da jeg nu ia
mødte ham, spurgte han efter Dig, og om man k
vente Dig hjem, og hans Ord lød med en T
som uagtet al hans Forstillelse var paafaldende
mig, der kjender ham saa godt. Udfaldet af de
Historie kunde endnu blive skrækkeligt." — „Hvad

Du?" raabte Sardes: „Troer Du, han vil udfordre mig? Gud give det! jeg forlanger ikke bedre!" — „Er det muligt?" sagde Ferdinand: „Saaledes vilde Du tilintetgjøre Sophies hele Tilværelse, hendes Sjælero? Saaledes vilde Du lønne den Hengivenhed, hun har baaret for Dig? Har hun nogen Uret, er det blot at have næret denne Følelse; men det tilkommer ikke Dig at straffe hende derfor." — Sardes var bevæget. „For Sophie," sagde han, „gaaer jeg i Døden." — „Og min Broder," vedblev Ferdinand, „hvad har han gjort Dig? Gjæstfri har han modtaget Dig i sit Huus, han har aldrig fornærmet Dig, men Du" .... „O ti!" raabte Sardes: „jeg samtykker i Alt."

De red nu ind ad Flintenborgs Port. Sardes vilde ikke gaae ind til det forsamlede Selskab. Han bad sin Ven undskylde sig hos Huusherren og hans Familie. Han gik strax op paa sit Værelse, og lukkede sig inde der. Efter Aftenbordet bad Ferdinand Majoren følge ind med sig paa sit Kammer, hvor de to Brødre i fortrolig Samtale tilbragte en stor Deel af Natten.

Paa Havslunde var imidlertid Sophie under Regn og Storm ilet gjennem Haven. Uveiret og Nattens dunkle Skygger, som under andre Omstændigheder vilde have opvakt hendes naturlige Frygtsomhed, bemærkede hun neppe. Glad og let som en

Fugl ilede hun afsted. Paa hiin Side Høien mø hun Lindals gamle Tjener, der med en Lygte og Kappe var gaaet for at søge hende. I Forsa ventede hendes Pige med Ængstelse, og modtog ju lende sin Frue, der, udmattet og giennemblødt Regnen, smilende takkede sine Folk for al den Omsi og Iver, som de nu anvendte paa hendes Opvartn og Pleie. Efter at have nærmet sig Antons l Seng, og seet ham med rosenrøde Kinder og bl Lokker at hvile i Søvnens Arme, gik hun selv til 9 og hviilte sødt som han. Dog kunde hun ikke so den forrige Dags Begivenheder droge med altfor vende Farver forbi hendes Indbildningskraft. Da begyndte at dages, stod hun op, og gik ud paa B conen. Uveiret var forbi, Luften var renset ganske stille, Fuglene samlede sig i Træernes Top og syntes med deres Qviddren at tale med hinanl om den afvigte Nats Oprør. En let Taage svæv over Engene, Blomsterne nede i Haven duftede sta efter Regnen. Sophie syntes at sympathisere n Naturen. Ligesom den, havde hendes Sjæl og overstaaet et Uveir, og var nu ligeledes rolig. Henl Kjærlighed til Sardes var som bortblæst i Storm som nedsunken til Havets Bund med den Bog, l var bestemt til dens Sendebud. „Gud være love sagde hun ved sig selv: „Nu kan jeg atter see d

t skjønne Havslunde, jeg var længe blind for din
:rlighed; nu seer jeg dine Træer, dine Blomster, nu
rer jeg Morgenklokken hist fra Kirketaarnet, og min
ɔn hæver sig med dens Toner til Himlen, som har
ɔdet mig af saa megen Fare. Hvor jeg er lykkelig!
ı kan jeg igjen længes efter Lindal og glæde mig
hans Komme."

Hun sad endnu i stille Nydelse af sin gjenvundne
iælefred, da Lindal pludselig kom ind, og løb ud
a Balconen til hende. Han knælede for hende,
ıslyngede hende med sine Arme, og kunde neppe
:e. „O min Sophie!" raabte han endelig: „Jeg
ed Alt. Jeg takker Dig! Jeg kunde ikke oppebie
agen, for at ile til Dig og kaste mig for Dine
ɔdder. Kan Du tilgive mig al min Uret, al min
syneladende Kulde? Ak! Himlen veed, jeg er straffet
r den, thi i lang Tid har jeg tilbedet Dig, uden
turde nærme mig til Dig. Stød mig ikke fra Dig!
ɔrtryd ikke at have forenet Dig med mig! Sørg ikke
rover! Jeg veed nok, at jeg er ikke elskværdig som
ardes, men jeg er ligesaa forelsket og langt mere
ennemtrængt af Følelsen af Dit høie Værd, end
:n eller nogen Anden kan være." — Sophie omfav-
:de sin Mand, vædede ham med sine Taarer, og
gte at berolige ham med de kjærligste Ord. De be-
oede hinanden paa begge Sider Alt hvad der var

foregaaet, saavel i dem selv, som omkring dem. De udøste alle deres Tanker for hinanden, og gyste Begge ved at erfare, i hvilket Haar Skjæbnens Sværd havde hængt over deres Hoveder. „Min Sophie!“ sagde Lindal: „Du har hævet mig til en Lyksalighed, jeg aldrig tilforn har kiendt. Hvad skal jeg dog giøre, for at glæde og behage Dig? Paa Veien hertil tænkte jeg paa at en lille Reise maaskee kunde adsprede og opmuntre Dig. Lad os selv følge Caroline og hendes Børn til Hamborg, og tage vor lille Anton med, det forstaaer sig; ellers veed jeg nok, Du kan ikke være tilfreds.“ — Sophie takkede ham, og fortalte det Løfte, hun havde giort Caroline i Henseende til Dennes Søn. Derpaa sagde hun: „Da Du er saa god imod mig, saa har jeg endnu Noget at bede om. Ferdinand er tungsindig, det troer jeg vist; han sørger sikkert over Annettes Tab. Tilbyd ham Penge til en Udenlandsreise paa nogle Maaneder. Du har jo halvveis været ham i Faders Sted; af Dig kan han medtage en saadan Tjeneste. Lad ham følge Sardes til England og Frankrig. Lad de to Venner reise sammen! — Og endnu Eet: Jeg veed Din ædelmodige Hensigt med Klostergaarden, men jeg kommer til at hade og afskye dette skjønne Sted, dersom jeg skal see det med den Tanke, at jeg muligviis engang med bittre Taarer og sønderrevet Hjerte skal drage derind. Lad

ig forsone mig med det, ved at see vor Broder beboe t. Giv ham dette Gods i Forpagtning, som jeg igang bad Dig om, og som Du afslog mig, uden jeg anede Grunden til Din kjærlige Villie." — ia min Sophie!" sagde Lindal: „som Du vil, skal t være. Hvorledes skulde jeg kunne afslaae Dig iad Du begjærer med saadanne Ord, med saadan Stemme, og med saadanne Øine?"

Solen stod op, og kastede smilende sine Straaler ia det lykkelige Par. Folkene i Huset lode sig see, Lindal befalede sin Tjener at dække Kaffebordet r de aabne Balcondøre. „Kan Du erindre, kjære ophie!" sagde han, „at netop her paa dette Sted d vi sammen ved Kaffebordet, Morgenen efter vort ryllup? Da vare vi ogsaa lykkelige." — „Ikke saa kkelige som i Dag," svarede Sophie: „Nei langt a." — „Du har Ret!" udbrød Lindal: „thi hiin lorgen var det første, men denne det gjenvundne aradiis."

Endnu samme Formiddag hentede man Caroline, sendte Bud efter Ferdinand. De taknemmelige øskende følte sig lettere tilmode, og Ferdinand ierøste Sophie med Taksigelser, og tilstod, at hun ode gjættet hans tause Ønske.

Tilberedelserne til den hamborgske Reise vare art gjorte, og efter et Par Dages Forløb tiltraadte

Familien den. Aftenen før Afreisen red Lindal til Flintenborg, for at tage Afsked med Grev Adalbert. Med en hos denne Mand usædvanlig Hjertelighed, med Øinene fulde af Taarer, sagde han til Lindal, at efter mangen søvnløs Nat og kummerfuld Dag, som han havde maattet offre sin Pleiesøns Indfald, at forlade ham, reiste han nu derimod bort med et lettet Hjerte: „Og veed De," tilføiede han, „hvem jeg skylder denne Velgjerning? Ingen Anden end den englelige Hustru, som Deres gode Skjæbne har tilført Dem: hun har talt min Sag. O min Ven! hold hende høit i Ære, og hils fra en gammel Mand, der ærer og elsker hende med Ungdoms Varme. Bed hende modtage til Erindring om den Velgjerning, hun har viist mig, dette Halsbaand af de reneste Perler, de ere et Billed paa hendes eget Væsen, og have været mit kjæreste Klenodie, som et Minde om et Fruentimmer, jeg i min Ungdom har elsket." Med disse Ord leverede han Majoren et Etui med et Perlebaand af sielden Værd og Skjønhed. Da Lindal vilde tage hjem igjen, traadte Sardes ind i Værelset. Majoren gik ham imøde, tog hans Haand og sagde: „Lad mig ogsaa sige Dem Farvel, og hilse Dem fra Havslunde. Vær vis paa, at De der efterlader en Ven og en Veninde."

Kort Tid efter saaes en letseilende Brig med

gunstig Vind at nærme sig den engelske Kyst, som allerede kunde øines. Paa Dækket sad Grev Adalbert tankefuld, med Hovedet hvilende paa begge Hænder, og Albuerne støttede paa Knæerne. Han var indsvøbt i sin lysegraae Kappe, og Vinden legede med hans hvide Lokker, der stak frem under Reisehuen. Ligeover for ham, men i en Afstand, stod Sardes, lænet mod en Mast, og betragtede sin Pleiefader. Ferdinand nærmede sig til ham, slog ham paa Skulderen, og sagde „Hvor gaaer det, kjære Carl?" — „Bedre", svarede Denne: „Jeg synes, den nye Kyst tilvinker mig Mod og Haab." — „See!" tilføiede han, og viste hen paa Greven: „See den gamle Mand derhenne, hvorledes han sidder ligesom en Skygge! Min Gud! om jeg havde forladt denne min Fader, saa vilde denne Skikkelse have foresvævet mig Dag og Nat, og aldrig undt mig Ro. Ja Sophie havde Ret: Der gives Baand, som Intet i Verden kan løse."

Min elskværdige, unge Læserinde! Du, som maaskee har taget denne Bog i Haanden, for at adsprede Dig fra Tanker, som Du neppe tør tilstaae Dig selv: Dig især være denne simple Fortælling helliget, med en ukjendt Vens varme Ønsker for Din Seir!

En Episode.

Novelle.

Jeg har læst etsteds, at vore Fødselsdage kunne nmenlignes med Milepæle, ved hvilke selv den flyg- ste Vandrer pleier at standse, og kaste et Blik baade m og tilbage ad Veien. Sandheden af denne Be- erkning følte jeg ret levende Dagen førend jeg fyldte t tyvende Aar. Jeg sad i Aftenskumringen i en og af vor Dagligstue, og lod det forbigangne Aar sfere Revue i mine Tanker. Jeg sagde ved mig o: Naar jeg tænker paa, at jeg har endt dette ir med lykkelig at overstaae min juridiske Attestats; ar jeg overveier, hvilken Sjeldenhed det er i saa g en Alder allerede at være kommen saa vidt, saa ia jeg vel prise mig lykkelig; men naar jeg paa den den Side betænker, hvorledes mit Liv er hengaaet d saa stor Anstrengelse, saa umaneerlig Læsen, saa dsommelige Studeringer, saa maa jeg give min Fader t, naar han siger, at jeg af mine Lærere og Fore- te i Skolen og siden af min Manuducteur er bleven jet ivelret som en Drivhuusplante. Ved ferten Aars der blev jeg Student, i mit syttende tog jeg anden

Jeg har læst etsteds, at vore Fødselsdage kunne
nmenlignes med Milepæle, ved hvilke selv den flyg-
ste Vandrer pleier at standse, og kaste et Blik baade
m og tilbage ad Veien. Sandheden af denne Be-
erkning følte jeg ret levende Dagen førend jeg fyldte
t tyvende Aar. Jeg sad i Aftenskumringen i en
og af vor Dagligstue, og lod det forbigangne Aar
øsfere Revue i mine Tanker. Jeg sagde ved mig
o: Naar jeg tænker paa, at jeg har endt dette
ır med lykkelig at overstaae min juridiske Attestats;
ar jeg overveier, hvilken Sjeldenhed det er i saa
g en Alder allerede at være kommen saa vidt, saa
ıa jeg vel prise mig lykkelig; men naar jeg paa den
den Side betænker, hvorledes mit Liv er hengaaet
d saa stor Anstrengelse, saa umaneerlig Læsen, saa
dsommelige Studeringer, saa maa jeg give min Fader
t, naar han siger, at jeg af mine Lærere og Fore-
te i Skolen og siden af min Manuducteur er bleven
et iveiret som en Drivhuusplante. Ved serten Aars
der blev jeg Student, i mit syttende tog jeg anden

Examen, og i tre Aar har jeg læst flittigt, det veed Gud, til juridisk Attestats. Min gamle Lærer sagde altid, jeg maatte see at være færdig til jeg blev tyve Aar, saa kunde jeg siden glæde mig over min Ungdom. Naa Gud skee Lov! Nu skal jeg da ogsaa ret begynde at leve, thi jeg haaber dog vist, at min Fader strax føier mit Ønske, og lader mig reise udenlands et Par Aars Tid. Imorgen paa min Fødselsdag vil jeg tage Mod til mig, og tale til ham derom. O hvor jeg længes efter at reise ud i Verden! hvor jeg er kjed af Alting her hjemme! Siden min Moders Død er dette Huus da ogsaa blevet som et Kloster, saa trist og stille! Fader lever kun i sine Forretninger. En Advocat, siger han, har ikke Tid til at kjede sig. De gamle Herrer, som undertiden komme her om Aftenen, spille Kort med ham, og lade mig sidde og more mig med mig selv. At læse Romaner, var hidtil min bedste Adspredelse og mit kjæreste Studium; men nu længes jeg efter selv at opleve noget Lignende af Det jeg har læst; jeg længes efter at komme omkring i Verden. Jeg kan gaae ud, det forstaaer sig, Fader generer mig ingenlunde; men naar jeg just vil gaae ud for at more mig, saa kjeder jeg mig mangengang allermeest. Jeg veed ikke selv, hvad det er for en Tomhed, som martrer mig. Her er dødt i denne By. Nei, til Syden! til Italien! til Neapel! Hvilke søde

Anelser gribe min Sjæl, naar jeg blot tænker mig derhen! Jeg vandrer der en paradisisk Sommeraften ved Bredden af Havet. Maanen staaer klar paa Himlen. Vesuv har begyndt at sprude, og dens røde Flammer speile sig i Bølgerne. Et deiligt Landslot ligger ved Siden af Veien. En qvindelig Figur lister sig ud af en Bagdør, hun nærmer sig til mig, en lille, varm, blød Haand griber min, en sød Stemme hvisker mig i Øret: „Fremmede Cavaleer! min skjønne Frue elsker eder, og venter jer i sit inderste Gemak. Men mange skinsyge Øine speide efter os, mange Farer true; har I Mod?" — „Mod! mit smukke Barn? Ja til at møde hele Helvede?" — „Nu saa følg mig, men lad mig først sige" ....

Pludselig vaktes jeg af min henrivende Drøm ved en Stemme der sagde: „Naa kjære Adolph! hvilke Retter ønsker De imorgen til Middag?" Denne i mange andre Tilfælde ganske behagelige, men i dette Øieblik meget uvelkomne Tiltale kom fra vor Huusholderske, den gamle Jomfru Susanne. Jeg foer op, uden at svare. „Hvordan har De det?" vedblev hun: „Har De glemt, at det idag er den 11te April og følgelig den 12te imorgen? Det er jo Deres Fødselsdag, og saa maa De jo efter gammel Skik vælge hvad Middagsmad De ønsker." Denne gode, gamle Skik, der for ti Aar siden var en af mine dyrebareste Rettigheder, var mig

Dag en sand Byrde. Jeg valgte hvad der først faldt mig ind, og gik ud at spadsere, for at kunne fuldføre min begyndte Drøm.

Den næste Morgen kom min Fader op paa mit Kammer, bevidnede mig sin Tilfredshed med min Opførsel, og lykønskede mig kjærlig til det nye Aar, der i Kraft af at være det tyvende, ogsaa begyndte en ny Periode i et Menneskes Liv. Jeg vovede nu at betroe ham mit Ønske om at reise udenlands, men til min store Sorg afslog han det aldeles, men forklarede mig meget kjærligen sine Grunde. Jeg var for ung, sagde han, til at have virkelig Nytte af at reise; han forelagde mig en Plan for mine fortsatte Studeringer og Beskjæftigelser endnu i et Par Aar. Efter den Tid, sagde han, vilde han lade mig reise i tre Aar paa sin egen Bekostning; han havde allerede deponeret en Sum dertil. Han tilføiede: „Folk troe, at jeg er meget rig, men det er ikke saa. Du og Dine to Søstre ville ikke svømme i Guld efter min Død; men medens jeg lever, haaber jeg at kunne gjøre eders Liv behageligt. Jeg ønsker ogsaa, at Du i Sommer skal opmuntre og more Dig; hvilket Du vel kan have nødig efter saamegen Anstrengelse; og herved rækker jeg Dig et lille Bidrag til Dine Fornøielser." Med disse Ord leverede han mig to Hundreddalersedler. Denne uventede Rigdom gjorde mig

rigtignok en stor Glæde, imidlertid trøstede den mig kun lidt for mit feilslagne Haab om Udenlandsreisen, og i et temmelig ondt Lune gik jeg ud for at besøge mine Søstre, der vare i Huset hos vor Bedstemoder, til hvis Opdragelse de vare overladte, siden hendes Datters, vor Moders Død. De vare nu vorne Piger paa atten og sexten Aar, Begge muntre og godmodige. De modtoge mig paa denne Dag med endnu større Kjærlighed end sædvanligt, bragte mig deres smaa Gaver til min Fødselsdag, og vare uudtømmelige i at give Raad, hvorledes jeg skulde tilbringe Dagen paa den fornøieligste Maade. Mine Søstre skulde spise til Middag hjemme hos os. Efter lang Raadslagning bleve vi endelig enige om at gaae om Formiddagen op paa Charlottenborg, paa Maleri-Udstillingen, som i de samme Dage var aabnet, og om Aftenen at gaae paa Comedie. Som sagt saa gjort.

Vi havde ikke længe forlystet os ved Beskuelsen af vore Landsmænds Frembringelser i Kunsten, førend vi bleve opmærksomme paa et Malerie af En af vore yngre Kunstnere. Det forestillede et ungt Fruentimmer siddende ved et Bord, og beskjæftiget med at made en Fugl, som tog sin Næring af hendes Haand. Den lyksalige Fange, en nydelig Dompap, stak Hovedet ud af sit forgyldte Fængsel, og med udspilede Vinger rakte den sit aabne Næb mod de hvide Fingre, der

bød den nogle smaa gule Foraarsblomster. Den fortryllende Figur, som rakte den disse, var en meget ung Pige, hvis Træk endnu havde Barndommens friske Yndighed, forbunden med noget saa Klogt, saa Alvorligt, og tillige Sværmerisk, at det dannede en usigelig elskværdig Forening. Det blanke, brune Haar, den simple huuslige Dragt gav den indtagende Skabning en vis beskeden Yndighed. De Smaating, som vare anbragte paa Bordet, saasom en Bog, et aabent Syskriin o. s. v., bidroge til at give det hele Maleri et særeget Præg af noget paa eengang Hyggeligt og Idealsk, Noget, som man kunde kalde en poetisk Sandhed. Jeg var som fasttryllet til dette Syn. Jeg glemte min Udenlandsreise, min Fødselsdag, mig selv, ja hvad som var værre, mine Søstre, der imellem saamange Tilskuere reent bleve adskilte fra mig, og efter lang Søgen endelig fandt mig endnu paa samme Plet, stirrende paa Maleriet. De loe mig ud, fordi jeg ikke var kommen videre, og paa mine enthusiastiske Udbrud svarede de med en mig stærkt saarende Koldsindighed: „Aa ja! det er meget kjønt! men Du skulde see nogle Stykker i de andre Værelser!“ .... Jeg brød mig slet ikke om de andre Værelser, og da Klokken var bleven saa mange, at vi maatte skynde os hjem, fik jeg ikke engang Tid til at see mig om efter en eller anden Bekjendt, der kunde give mig

nogen Oplysning om Originalen til dette Stykke, hvilket i Fortegnelsen blot var benævnet: „Et Dame-Portrait." Men da jeg om Aftenen, efter Aftale, fulgte mine Søstre paa Comedie, og ærbar og tankefuld tog Plads imellem dem i Parquettet, stødte den yngste mig paa Armen og hviskede: „Opløft Dine Øine, lyksalige Sværmer! Din Stjerne skinner lige over Dit Hoved. See, i Logen her til høire sidder den lyslevende Original til det berømte Portrait paa Udstillingen." — Jeg saae op, og i Sandhed! der sad hun ganske som paa Maleriet, med det samme rige, blanke Haar, med den samme stille, sværmeriske Mine. Hun syntes ikke at tage synderlig Deel i sine snaksomme Naboerskers Samtale; derimod forekom det mig, som om hun med speidende, hemmelighedsfulde Øiekast søgte efter Nogen i Parquettet og i Parterret. Jeg følte et uforklarligt Mishag herover. Jeg fulgte hendes Blikke, og saae endelig, at hun med yndig smilende Læber og Øine hilsede Nogen bag ved os, og at en høi Rødme i det Samme farvede hendes Kinder. Hurtig vendte jeg mig om, for at opdage den Lykkelige, men jeg saae Ingen, hvis Øiekast røbede ham. En Dame derimod saae op til Logen. Jeg fornam en sød Beroligelse ved at tænke, at det var hende, denne Hilsen gjaldt. Hvad jeg følte denne hele Aften, kan jeg ikke beskrive; jeg har aldrig, enten til-

forn eller siden, følt noget Lignende. Jeg var som forheret. Kun med et halvt Øie saae jeg Skuespillet; bestandig skottede jeg op til min Ubekjendte; desuagtet var jeg saa rørt over en Vaudeville som udgjorde den væsenligste Deel af denne Forestilling, at den ene Taare efter den anden trillede mig ned ad Kinderne, til største Forundring for mine Søstre og alle Omkringsiddende. Blandt Disse traf jeg imidlertid en gammel Ven, af hvem jeg erholdt de attraaede Oplysninger om min ubekjendte Skjønne. Hun var, sagde han, en Datter af den rige Grosserer, Etatsraad D. Han tilføiede: „Hendes Portrait er i denne Tid at see paa Udstillingen. Det er en smuk Pige.“ — Det har noget Latterligt at høre saaledes af Andre, hvad man allerbedst veed selv. Men til Gjengjæld vedblev han at underrette mig om Adskilligt, som jeg ikke vidste. „Det er ogsaa en rar lille Pige,“ sagde han, „huuslig og fornuftig. Hun er kun sytten Aar, og har dog allerede i to Aar bestyret Faderens Huus. Man seer hende næsten aldrig paa Baller eller andre saadanne Steder, hvor vore unge Damer ere til Skue.“ — „Hun seer ogsaa stille og alvorlig ud,“ svarede jeg. „Ja!“ sagde han, „hun har ogsaa, saa ung hun er, prøvet Modgang,“ thi hun har havt en streng og vanskelig Stedmoder, hos hvem hun og hendes Broder ikke havde gode Dage,

men for to Aar siden var Vorherre saa god at tage den salig Jesabel, saa nu ere Børnene lykkelige, og Faderen med, troer jeg. Det Værste er, at man forsikkrer, hun er eller skal blive forlovet med sin Fætter, Kammerjunker S., som er en stor Nar." — „Elsker hun ham da?" spurgte jeg, medens alt mit Blod foer mig til Hjertet. „Nei, det troer jeg ikke," svarede han: „Jeg var i Selskab med dem forleden, netop Dagen efter at Kammerjunkeren var kommen hjem fra en Udenlandsreise, og jeg kunde tydelig see paa den stakkels Pige, at hun ønskede, den gode Fætter sad endnu i Rom eller Paris. Naar han talede til hende, var det med Overvindelse, at hun svarede ham, og hun fæstede aldrig Øinene paa ham; og det har jeg altid fundet at være et sikkert Tegn paa et Fruentimmers Mishag, naar hun saaledes undgaaer at see paa et Menneske." — „Men," udbrød jeg: „naar hun ikke kan lide ham, hvorfor skulde hun da ægte ham?" — „Hvorfor?" gjentog min Ven: „Ja, spørg Etatsraad D. derom, saa vil han svare: Fordi min Søstersøn har nogen Formue, og er i en god Vei. Dette er Alpha og Omega for Etatsraaden." — Hvor disse Efterretninger bevægede mig! Hvilke Følelser af Venskab og inderlig Medlidenhed med denne Elskværdige forenede sig i mit Hjerte med dem, som hendes Skjønhed allerede havde indgivet mig!

Da mine Søstre og jeg kom hjem efter Skuespillet, dreiede Samtalen ved Aftenbordet sig om denne Pige, som ogsaa havde interesseret mine Søstre. Jeg sagde til min Fader: „Du har jo en Sag at føre for Etatsraad D., ikke sandt?" — „Jo desværre!" svarede han: „jeg siger desværre, uagtet han har tilbudet mig et urimelig stort Honorar, naar jeg vinder den; thi imidlertid gjør han mig Livet suurt, med at komme til mig hver anden Dag og vrøvle for mig." — „Er Sagen da saa farlig?" spurgte jeg. „Nei, ikke nær saa farlig, som han indbilder sig," svarede min Fader: „Men det saae jo sagtens ilde ud for ham, hvis han tabte den, men det mener jeg ikke, kan skee." Min ældste Søster sagde: „Men kjære Fader, jeg har hørt, at Etatsraad D. er ingen god Mand. Er da den Sag, Du fører for ham, ikke retfærdig?" — „Jo, min Pige!" svarede min Fader leende: „I den Henseende kan Du berolige Din Samvittighed paa mine Vegne. I denne Sag har Manden Ret, hvordan han saa er for Resten."

Fra denne Dag af gav jeg trolig min ringe Skjærv til Academiet for de skjønne Kunster, thi hver evige Dag gik jeg idetmindste to Gange op paa Udstillingen og fordybede mig i Beskuelsen af det omtalte Portrait, og var jeg engang saa lykkelig at træffe en Time, da der var nogenlunde tomt, blev jeg staaende for dette Billede, som

reent forstenet, indtil jeg endelig blev vaer, at Nogen lagde Mærke til mig; saa drev jeg af, heel forlegen.

En Eftermiddag, da jeg ved mit tredie Besøg med Glæde bemærkede, at den Trængsel, som havde fundet Sted den øvrige Deel af Dagen, nu havde adspredt sig, saae jeg derimod ved min Indtrædelse i det mig ene interessante Værelse, at Pladsen foran Portraitet var optagen af to Herrer, af hvilke den Ene især saae meget luftig ud. De talede temmelig høit, og den Sidstomtalte sagde: „Ja min Cousine Therese seer jo rigtignok ikke alle Dage saa godt ud. Hun er meget journaliere, som alle vore nordiske Fruentimmer. De ligne det kjedsommelige Clima, hvorunder de ere fødte." — Den anden Herre svarede: „Din Cousine, som hun er, er indtagende, og Maleriet er fortræffeligt." — „Pah!" udbrød den Første: „Min Cousine er ret passable, men Maleriet er gudsjammerligt, som det Meste af hvad her findes. Nei for Guds Skyld! lad os ikke indbilde os, at vi her i Norden kan præstere Noget i nogensomhelst Kunst, eller at Folk her vide, hvad Kunst eller hvad Skjønhed er. Dersom vi ikke havde seet Andet end vort Eget, saa kunde vi frit sige, at vi aldrig havde seet nogen af Delene." Denne sidste Replik blev mod Slutningen sagt paa Fransk, i den vise Forudsætning, at den paa denne Maade ikke kunde forstaaes af No-

gen af de Forbigaaende, og at de Talende vare i udelukkende Besiddelse af dette Sprog. Den anden Herre svarede ligeledes paa Fransk: „Det er underligt, at høre en Elsker sige, at vi ingen Skjønhed have seet hertillands, og det foran dette Portrait." — „En Elsker!" udbrød den Første: „Er jeg en Elsker? — Nei i Rom og i Venedig og i Paris har jeg været saameget Elsker, at jeg her i det Høieste kan blive en taalelig Ægtemand. Og hvad Originalen til dette Portrait angaaer, saa er min Forbindelse med hende Noget, som min salig Moder og min Onkel have aftalt inden min Udenlandsreise, og som jeg heller ikke tør have Noget imod, da min Cousine baade er rig og en god lille Pige. Desuden skal man jo engang blive en sat og fornuftig Huusfader. Det hører sig jo til. Jeg vilde blot ønske, at min Therese var lidt mindre romantisk. Det var godt for os Begge."

Jeg kan ikke beskrive den Forbittrelse, der kogte i alle mine Aarer, da jeg maatte være Vidne til denne Samtale. Jeg begreb lettelig, at den luftige Cavaleer, jeg havde for mig, var den hiin Aften omtalte Fætter, Kammerjunker S. Jeg kunde neppe modstaae min Lyst til at vise ham en eller anden lille Fornærmelse, saasom at rende ham paa Armen, træde ham paa de snævre Støvler, eller deslige. Mit Raseri formildedes lidt, da jeg hørte den anden Herre spørge ham, om

Forlovelsen var declareret, hvorpaa han svarede: „Nei! paa disse danske Pigers Viis gaaer Therese afveien for mig, og spiller den Knipske. Men det har Intet at betyde." Disse Ord lettede mit Sind. De forhadte Figurer forlode nu min Helligdom, jeg indtog deres Plads, og sukkede: „O elskede Therese! Dit Navn erfarede jeg dog af denne uværdige Mund. Hvorledes skal jeg redde Dig af den Fare, som truer dig? Uskyldige Helgen, mod hvem profane Hænder vove at udstrække sig, lær mig, hvorledes jeg skal nærme mig til Dig, hvorledes jeg skal befrie Dig!"

Jeg vil ikke gjentage de mange Hjerte-Udgydelser af denne Natur, hvormed jeg Dag og Nat i mine egne Tanker tiltalte mine Ønskers Gjenstand. Men jeg lod det snart ikke blive ved blot i Tankerne at omsvæve hende. Etatsraad D. boede i en af Byens Udkanter. Ved hans Gaard var en Have, der med Bagsiden stødte til et Slags Stræde eller Vei, hvor der kun var meget liden Færdsel. Denne Gaard gik jeg dagligt forbi paa alle Sider, uden nogen eneste Gang i noget Vindue at opdage et Glimt af Therese. Efter flere mislykkede Forsøg tog jeg min stadigste Post i det omtalte eensomme Stræde, vandrede frem og tilbage ved Plankeværket som omgav Haven, og tittede ind igjennem de Sprækker, som jeg hist og her opdagede paa dette. Inden for den største af disse var

et lille Lysthuus med et Bord og en Bænk. Det var endnu tidligt paa Foraaret, jeg vandrede her mangen Dag, uden i denne Have at see noget andet Menneske, end en Arbeidsmand, som gravede og plantede. Endelig, en mild, lyksalig Aftenstund, saae jeg min hulde Therese beskjæftiget med at bære nogle Urtepotter ud fra Haven, hvilke hun vel iforveien havde bragt derned, for at de skulde nyde Middagssolen. En Dreng, som saae ud til at være en fjorten til femten Aar gammel, var hende behjelpelig i dette Arbeide. Det var en smuk Dreng, han lignede hende, og jeg gjættede, at det maatte være hendes Broder. Da de vare færdige, toge de hinanden under Armen, og gik Haven rundt, de traadte ogsaa ind i Lysthuset, og vare mig ganske nær, dog lykkeligviis uden at ane, at en Fremmed belurede dem. De saae paa hinanden med kjærlige Øine. Jeg misundte den smukke Dreng. Denne lille Scene gjentog sig et Par Aftener efter hinanden; og at jeg var Vidne til den, eftersom jeg aldrig forsømte at indfinde mig kort før Solens Nedgang, vil Enhver let indsee. Engang hørte jeg Therese beklage, at Blomsterne endnu ikke sprang ud i denne Have. Næste Aften indfandt jeg mig lidt tidligere med en meget smuk Bouquet, som jeg havde vidst at forskaffe mig. Jeg havde kjøbt en nydelig Kurv og paa det Smagfuldeste udbredet Blomsterne i

den, og paa Bunden af den havde jeg endog fordristet mig til at lægge et lidet Digt, hvorpaa jeg hele Dagen havde arbeidet, og som jeg selv fandt meget deiligt, skjøndt jeg efter flere Aars Forløb godt indseer, at en umiskjendelig hjertelig og god Mening var dets største Fortjeneste. I Hanken af Kurven havde jeg meget net befæstet et Baand, ved Hjelp af hvilket jeg kunde hisse den ned over det ikke meget høie Plankeværk, og derpaa trække Baandet til mig. Kurven var ogsaa forsynet med en Adresse til Frøken Therese D. Paa eengang frygtsom og lykkelig, listede jeg mig hen til Sprækken, og da jeg intet levende Væsen blev vaer i Haven eller i Nærheden, besteg jeg en stor Steen, som jeg væltede hen til Stedet, lod forsigtig Kurven glide ned over Plankeværket, saa den kom til at staae midt paa Bordet, og lurede nu med bankende Hjerte paa hvad Udfald mit Forehavende vilde faae. Det varede ikke længe, før Therese og hendes unge Broder lode sig see, og, som sædvanlig, flyttede Blomsterpotterne. Inden de vare færdige hermed, opdagede Drengen Kurven i Lysthuset. Han ilede derhen, greb den og bragte den til sin Søster. Therese blev blodrød; hun tog Kurven, og forlod hurtig Haven. Broderen saae efter hende, men blev tilbage og fuldendte sit Arbeide. Derpaa gik ogsaa han, og lukkede Havedøren efter sig. Jeg

var meget glad. Min Gave var modtagen, og det med synlig Sindsbevægelse.

Jeg skyndte mig bort, og gik hen at besøge mine Søstre. De drillede mig, som sædvanlig, med min søde Tungsindighed, som de kaldte en Fødselsdagsforæring fra Kunst-Academiet. Min ældste Søster sad just og syede paa en Kappe. Da den var færdig, satte hun den paa mit Hoved, og sagde: „Bliv ikke vred, Adolph, for Det jeg nu vil sige: men Du er næsten smukkere, som Fruentimmer end som Mandfolk. Det er utroligt hvor den Kappe klæder Dig fortræffeligt." Min yngste Søster var af samme Mening; de forsikkrede Begge, at denne Hovedpynt forandrede mit Udseende i saa høi en Grad, at jeg blev ganske ukjendelig; og jeg erindrer ikke hvorledes det ene Ord tog det andet, men de lystige Piger fik det Indfald at klæde mig i Fruentimmerklæder og sende mig ned til vor Bedstemoder i Qvalitet af en Stuepige, der søgte Tjeneste, da Bedstemoder netop vilde fæste en ny Pige istedenfor hendes nuværende, der skulde giftes til Sanct-Hans-Dag. De vare saa glade over denne Plan, at jeg ikke kunde nænne at forstyrre den, men lod dem udstaffere mig deels med deres eget, og hvor dette var for smaat, med Stuepigens Tøi. De bandt mig forlorne Lokker paa Panden, gave mig Snørliv paa, og da jeg var færdig, holdt de et Speil for mig; og jeg

tilstaaer, at jeg selv fandt, at jeg var en overmaade net Pige, lidt vel høi og temmelig stærk af Lemmer, men dog ikke i nogen paafaldende Grad. De instruerede mig, hvorledes jeg skulde bære mig ad i alle Maader, fabriquerede et Skudsmaal fra en bortreist Dame, hvori jeg blev rost for alle mulige Dyder og Færdigheder, og hvori de tillagde mig Navn af Magdalene Reineke, med hvilket Tilnavn de behagede at opkalde mig efter Reineke Fur, som vi i de Dage havde læst sammen. De lukkede mig nu ud paa Trappen, og gik ind til Bedstemoder, hvor de ganske stille satte dem ned. Lidt efter ringede jeg paa Døren, og blev meldt som en lille Pige, der ønskede at tale med Fruen, hvorpaa jeg strax blev indladt. Jeg neiede ærbødig og sagde mit Ærinde. Bedstemoder tog sine Briller paa, betragtede mig, og læste mit Skudsmaal. Derpaa hørte jeg hende sige til mine Søstre: „Det er en meget-vakker Pige." — „Ja," svarede den Ældste ganske alvorlig: „saadan en Pige skal man lede længe efter." Bedstemoder spurgte nu om min Duelighed, om jeg ingen Kjæreste havde o. s. v., og da jeg havde besvaret alle disse Spørgsmaal til hendes Tilfredshed, gik hun hen til en Commode og hentede Fæstepenge, som hun leverede mig. Men nu kunde mine Søstre ikke længere tilbageholde deres skingrende Latter, og Comedien havde Ende. Den venlige,

gamle Kone fornøiede sig imidlertid saamege
den, at hun forlangte den gjentagen for min
som man ventede samme Aften. Man lod m
ringe og træde ind, Bedstemoder udbad sig min
Raad, han betragtede mig ligeledes, uden at
mig, og den hele Scene endte, ligesom forrige
med stor Latter og Lystighed. Siden sagde mi
Søster til min Fader: „Dersom Du vil
Adolph, fordi han har spillet sin Rolle saa y
til Alles Fornøielse, saa send ham imorgen i et
til Etatsraad D., thi han er dødelig forelsket i
Herres Datters Portrait.“ Min gode Søste
aldrig udtænkt en større Belønning for min Fø
Min Fader loe, men afslog aldeles hendes B
han tilføiede, at det kunde ikke hjelpe mig ti
end til at komme ind i Etatsraadens eget
og høre ham vidtløftig fortælle om sin Proces,
kunde være curiøst nok for en Libhaber, men
ste en Elsker. Til hans Familie vilde jeg ik
indført. „Desuden,“ vedblev han, „naar man
elsket i et Portrait, skal man meget vogte sig
see Originalen; thi det er ligesom at see et
ved Dagens Lys.“

Jeg var i den Henseende af anden Menin
tænkte Dag og Nat paa Midler til at nærme
Therese. Da min lille Gave var bleven saa v

tagen, brændte jeg af Iver efter at komme frem med en Dito. Hvor jeg gik, paa Gader og Stræder, saae jeg mig om efter Noget som kunde være passende til denne Hensigt. Endelig opdagede jeg et overmaade deiligt Pommeranstræ, paa eengang fuldt af Blomster og Frugter. Det havde netop den rette Størrelse til at staae i et Vindue. Jeg kjøbte det, og bragte det, ligeledes forsynet med et lille Digt, til samme Plads, som forrige Gang; og efter at jeg med langt større Møie end sidst havde faaet det lykkeligt ned paa Bordet, lurede jeg bag Plankeværket, og tittede gjennem Sprækken og gjennem mit Orangetræes Grene ind i Haven. Min Therese kom med sin Broder. Men de gave dem denne Aften ikke ifærd med Urtepotterne. De gik Arm i Arm, ganske langsomt. Therese holdt sit Lommtørklæde for Øinene, Broderen kjælede for hende, og da de kom saa nær, at jeg kunde høre hvad de talede, bemærkede jeg, at han med kjærlige Ord stræbte at trøste hende. De kom nu til Lysthuset, og opdagede min Foræring. „Ak Gud!" raabte Therese: „Der staaer da en ny Ærgrelse! Gid jeg turde for Fader, saa vilde jeg gribe det Ulykkens-Træ i Toppen, og kaste det over Plankeværket!" — „Nei," svarede Drengen, „det var dog Synd mod det fortræffelige Træ." — „Der er ingen Ting fortræffelig," svarede Therese, „naar den kommer fra Kammerjunkeren,

fra denne Fætter Otto. Jeg kan aldrig tilgive ham den Sorg han har gjort mig med den Blomsterkurv forleden. Den stod ogsaa her paa Bordet. Jeg greb den med Glæde, jeg tænkte" ... Hun standsede. Hvad tænkte Du?" spurgte Broderen. „Jeg tænkte ikke," vedblev hun, „at den var fra Otto." — „Maaskee," sagde Drengen, „er dette smukke Træ dog ikke fra ham; lad os see hvad dette Brev siger, som hænger i dets Grene!" — Han løste det af. De satte dem Begge ved Bordet, og Broderen rakte Therese Brevet. Hun stødte hans Haand tilbage. „Jeg gider ikke læst det," sagde hun. — „Saa vil jeg læse det for Dig," svarede han, idet han aabnede det sammenfoldede Papiir, og med virkelig Følelse oplæste mit lille Digt. Da det var endt, sagde han: „Nei veed Du hvad, Therese! Det troer jeg dog aldrig, at alt Dette kommer fra Fætter Otto. Han kan vist ikke gjøre saa smukke Vers." — „Det er en velsignet Dreng!" sagde jeg ved mig selv. „Aa hvad!" raabte Therese, „saa kan han jo have faaet en Anden til at gjøre dem for sig. Du seer jo af dette lille Digt, at det kommer fra samme Haand, som det forrige med Kurven. Det staaer der jo udtrykkelig. Det er ogsaa skrevet med samme Skrift." — „Ja!" sagde Broderen langtrukken, „men ...." — „Men kjære Fritz!" vedblev Therese: „Fætter Otto har jo selv tilstaaet at Blomsterkurven var fra ham, saa maa

Dette jo være ligesaa. Ak Herregud! jeg kan ikke taale at see hans Foræringer eller høre hans Artigheder." — „Nu," sagde Fritz: „har dette smukke Træ ikke gjort andet Godt, saa har det dog for nogle Øieblikke adspredt Din Sorg over Din Marianes Afsked." — „Nei langt fra!" udbrød Therese: „Det har kun ført mine Tanker fra hende til en endnu større Ulykke. O Gud forlade mig! men jeg kan ikke lade være at beklage mig over min Fader. Jeg gjør alt Muligt, for at føie og behage ham. Men han! Uden at tale om, at han vil gifte mig bort mod min Villie, saa berøver han mig desuden med en saadan Haardhed en god Pige, som jeg holdt af, og jager hende paa Døren, som hun var en Forbryderske. Blot for en Mistanke som ... om den var grundet, kun beviste hendes Hengivenhed for mig." — „Græd nu ikke meer, Therese!" sagde Fritz kjærlig: „Vi skal nok finde en anden flink Pige til Dig." — „Ak!" udbrød Therese, „en flink Pige, det er ikke Det jeg spørger efter. Det Arbeide, jeg forlanger af hende, er meget ringe, men Fader tilstod mig en dannet Pige til Hjelp i mine smaa Beskjæftigelser, til Selskab i min Eensomhed. Jeg lever jo saa stille, og kommer jo saa sjelden ud. Derfor er det mig behageligt at have et ungt Fruentimmer om mig, som jeg kan holde af. Min bedste Fritz!" tilføiede hun, idet hun slog sine Arme om Broderen

„Gud skee Lov, jeg har Dig! Naar Du kommer hjem fra Skolen, synes mig ret, at jeg bliver oplivet, og naar Fader skjænder paa Dig, saa maa jeg altid græde." — „Min bedste, kjære Therese!" raabte Fritz! „For min Skyld maa Du aldrig græde. Jeg er altid glad, og det maa Du ogsaa være. Fader er ikke streng imod mig. Nei, lad os skjønne paa, at vi nu har det godt. Tænk paa forrige Tider. Husker Du, hvorledes vi have stjaalet os her ned i Haven om Natten, for at tale sammen og græde sammen? Kan Du erindre, da vi laae syge af Skarlagensfeberen og bad til Gud om at døe med hinanden, som det Bedste der kunde hændes os? — Men den gode Gud vidste bedre hvad der tjente os, thi nu, da Du styrer Huset, saa ere Alle levet op, fra Fader af og ned til Kattene og Gaardhunden. Trøst Dig, kjære Pige! Lad os nu gaae op; jeg tager det smukke Træ med, og sætter det i Dit Vindue. See de deilige Blomster og Frugter! De see saa venlige ud, som om de vilde bede Dig om Forladelse, fordi de komme fra Fætter Otto." Med disse Ord tog den gode Fritz Urtepotten i den ene Arm, gav sin Søster den anden, og vandrede med hende ud af Haven.

Dersom denne Scene paa den ene Side betog mig al Lyst til at komme frem med flere anonyme Digte og Foræringer, saa forøgede den paa den anden i

høieste Grad min Interesse for min Elskede. De to Søskendes Kjærlighed og Modgang rørte mig usigelig, og en sand Hengivenhed forenede sig med min ungdommelige Elskovsruus, og indgav mig en saa brændende Længsel efter at nærme mig Therese, efter at tjene hende, og frelse hende fra den forhadte Beiler, at Intet syntes mig umuligt for at naae dette Maal. Jeg misundte den af hende omtalte Mariane, for hvis Skyld hendes Frøken var saa bedrøvet, og ved en Ideeforbindelse, som naturligen opstod ved Erindringen om min Forklædning og den Rolle, jeg for nogle Dage siden havde spillet, faldt jeg paa det heelt naragtige Indfald, i denne Forklædning at mælde mig hos Therese, og gjentage den saavel spilte Rolle, blot i den Hensigt at see hende Ansigt til Ansigt, nyde den Lykke selv at tale med hende, og for Resten overlade til den blinde Gud, hvad Salighed der maaskee kunde lade sig udspinde af denne Tête-à-tête. Langt ud paa Natten øvede jeg mig i hvad jeg vilde sige, i alleslags smaa Hentydninger paa min virkelige Stilling og mine Følelser; jeg foresatte mig at være dristig, og udmalede i Indbildningen, hvorledes Therese vilde ane Sammenhængen, vilde blive saaret af samme Piil som jeg, og kort sagt: det lille Eventyr opfyldte mig med Henrykkelse.

Næste Dag gik jeg til mine Søstre, og fortalte en

opdigtet Historie om en Spøg, jeg havde aftalt med en Ven, hvortil vi gjerne vilde bruge den pudseerlige Forklædning. De unge Piger forlangte ikke bedre, end at gjentage den forrige Maskerade, og da jeg henimod Aften kom tilbage til dem, udstafferede de mig endnu smukkere end første Gang. Skudsmaalet havde jeg beholdt, og med dette i Haanden begav jeg mig til Etatsraad D's Gaard, og betraadte nu det lykkelige Sted, hvor min Tilbedede levede. Den blotte Tanke om at aande samme Luft, som hun, satte mig i en sød Forvirring, der betog mig en stor Deel af mit friske Mod. Med bankende Hjerte fulgte jeg Tjeneren, der førte mig til hendes Værelse, efterat jeg først havde ventet en lille Stund i Kjøkkenet, hvor to Tjenestepiger, af hvilke den Ene var gammel og graa, havde mønstret mig med critiske Blikke. Endelig stod jeg for min Thereses milde Øine. Hvor hun var deilig! hun forekom mig, saaledes seet i Nærheden, endnu smukkere end jeg havde forestillet mig. Med sagte Stemme fremstammede jeg mit Ærinde: at jeg havde hørt, at Frøkenen søgte en Kammerpige. Min Undseelse, der var langt fra at være forstilt, skulde ikke have gjort nogen Jomfru Skam. Therese betragtede mig taus, tog mit Skudsmaal, og læste det opmærksomt. Derpaa leverede hun mig det tilbage, og sagde med yndig Stemme og med et Udtryk af Undseelse, der

satte lidt Mod i mig: „Det er jo et meget fortræffeligt Skudsmaal. I tre Aar har Du tjent hos den Dame, som har skrevet det. Hvor gammel er Du da?" — „Tyve Aar," stammede jeg. Hun vedblev: „Jeg behøver ikke at spørge, om Du forstaaer hvad der udfordres af en Kammerpige; dette Skudsmaal er jo Borgen for Din Duelighed. Det er heller ikke nogen egenlig Kammerpige, jeg søger. Jeg er ikke saa fornem at behøve en Kammerjomfru, og har virkelig langtfra ikke Arbeide til en saadan. Jeg forlanger en god lille Pige, der kan sye, og desuden tage Deel i de smaa Haandarbeider, hvormed jeg fordriver mine ledige Timer. Men især ønsker jeg en Pige af god Opdragelse, som jeg med Fornøielse kan see om mig og omgaaes med Agtelse. Hvilke ere Dine Forældre?" Det blev mig i samme Stund indgivet at svare, at jeg var en Præstedatter fra en af Provindserne, som af ulykkelige Familieomstændigheder var bleven fordreven fra det fædrene Huus. „Tal oprigtig med mig," sagde Therese: „hvilke ere disse Omstændigheder? Ere Dine Forældre endnu ilive?" — „Min Fader", svarede jeg, „lever endnu, men en haard Stedmoder har lukket hans Hjerte for mig." Gud veed, hvor jeg fik Mod til denne Løgn. Jeg blev ganske rød derover. Therese saae mildt paa mig. „Stakkels Pige!" sagde hun! „Din Maade at udtrykke Dig paa, viser at Du var bestemt til en bedre

opdigtet Historie om en Spøg, jeg havde aftalt med en Ven, hvortil vi gjerne vilde bruge den pudseerlige Forklædning. De unge Piger forlangte ikke bedre, end at gjentage den forrige Maskerade, og da jeg henimod Aften kom tilbage til dem, udstafferede de mig endnu smukkere end første Gang. Skudsmaalet havde jeg beholdt, og med dette i Haanden begav jeg mig til Etatsraad D's Gaard, og betraadte nu det lykkelige Sted, hvor min Tilbedede levede. Den blotte Tanke om at aande samme Luft, som hun, satte mig i en sød Forvirring, der betog mig en stor Deel af mit friske Mod. Med bankende Hjerte fulgte jeg Tjeneren, der førte mig til hendes Værelse, efterat jeg først havde ventet en lille Stund i Kjøkkenet, hvor to Tjenestepiger, af hvilke den Ene var gammel og graa, havde mønstret mig med critiske Blikke. Endelig stod jeg for min Thereses milde Øine. Hvor hun var deilig! hun forekom mig, saaledes seet i Nærheden, endnu smukkere end jeg havde forestillet mig. Med sagte Stemme fremstammede jeg mit Ærinde: at jeg havde hørt, at Frøkenen søgte en Kammerpige. Min Undseelse, der var langt fra at være forstilt, skulde ikke have gjort nogen Jomfru Skam. Therese betragtede mig taus, tog mit Skudsmaal, og læste det opmærksomt. Derpaa leverede hun mig det tilbage, og sagde med yndig Stemme og med et Udtryk af Undseelse, der

satte lidt Mod i mig: „Det er jo et meget fortræffeligt Skudsmaal. I tre Aar har Du tjent hos den Dame, som har skrevet det. Hvor gammel er Du da?" — „Tyve Aar," stammede jeg. Hun vedblev: „Jeg behøver ikke at spørge, om Du forstaaer hvad der udfordres af en Kammerpige; dette Skudsmaal er jo Borgen for Din Duelighed. Det er heller ikke nogen egenlig Kammerpige, jeg søger. Jeg er ikke saa fornem at behøve en Kammerjomfru, og har virkelig langtfra ikke Arbeide til en saadan. Jeg forlanger en god lille Pige, der kan sye, og desuden tage Deel i de smaa Haandarbeider, hvormed jeg fordriver mine ledige Timer. Men især ønsker jeg en Pige af god Opdragelse, som jeg med Fornøielse kan see om mig og omgaaes med Agtelse. Hvilke ere Dine Forældre?" Det blev mig i samme Stund indgivet at svare, at jeg var en Præstedatter fra en af Provindserne, som af ulykkelige Familieomstændigheder var bleven fordreven fra det fædrene Huus. „Tal oprigtig med mig," sagde Therese: „hvilke ere disse Omstændigheder? Ere Dine Forældre endnu ilive?" — „Min Fader", svarede jeg, „lever endnu, men en haard Stedmoder har lukket hans Hjerte for mig." Gud veed, hvor jeg fik Mod til denne Løgn. Jeg blev ganske rød derover. Therese saae mildt paa mig. „Stakkels Pige!" sagde hun! „Din Maade at udtrykke Dig paa, viser at Du var bestemt til en bedre

Skjæbne end at tjene." — „O Frøken!" raabte jeg: „Jeg forlanger ingen bedre Skjæbne end at tjene Dem." — „Om saa er," svarede Therese, „saa mener jeg, at vi ville prøve det med hinanden. I Sandhed, jeg troer, vi passe sammen; og at Du hos mig skal glemme Dine overstandne Sorger, er mig en behagelig Tanke." Hun underrettede mig nu kortelig om mine Pligter i hendes Tjeneste. Hendes lille Cabinet var det eneste Værelse, jeg skulde holde reent og i Orden. En gammel Stuepige, der syntes at høre til Husets Inventarium, og som ikke taalte, at nogen Anden blandede sig i hendes Forretninger, besørgede de øvrige Værelser og alle Sovekamre. Jeg skulde sye, brodere med min Frøken, vaske og stryge hendes Kraver og Kjoler og deslige fine Ting, og om Aftenen, naar der ikke var Selskab, skulde jeg skjænke Thee for Familien, og opvarte den ved Bordet. Saa ringe som dette Arbeide end kunde være i sig selv, saa var det jo dog meget Meer end jeg kunde præstere. Dette begreb jeg nok, men kun dunkelt, thi Thereses Nærværelse virkede saa magisk paa mit hele Væsen, at det ikke var mig muligt at rive mig løs, og finde en Undskyldning til at trække mig tilbage. At gaae bort, uden at vide hvorledes jeg kunde komme igjen, forekom mig umuligt. Therese vedblev imidlertid at tale, og sagde, at jeg skulde beboe et eget Værelse ovenover hendes

Sovekammer, fra hvilket der gik en Klokke op til mit, og at jeg aldeles ikke skulde være afhængig af noget andet Menneske, end hende. (Hvilken Elsker kunde dog modstaae en saadan Fristelse?) Endelig tilbød hun mig en aarlig Løn, og spurgte, om jeg var fornøiet med den? „Jeg er fornøiet med Alting," svarede jeg, „naar jeg blot maa være hos Dem." Hun hentede nu en Specie, og lagde den i min Haand med de Ord: „Saa fæster jeg Dig hermed." Ganske ude af mig selv greb jeg hendes Haand, og kyssede den med en saadan Hæftighed, at jeg selv blev forskrækket derover. Taarene stode mig i Øinene. Therese saae paa mig. „Stakkels Pige!" sagde hun nok engang: „Stakkels Lene! saaledes hedder Du jo? Nu vær ved frisk Mod! jeg haaber, vi skulle blive fornøiede med hinanden." — Og saaledes var nu den unge Mand fæstet til Kammerpige.

Da jeg igjen befandt mig ude paa Gaden, var det ligesom jeg vaagnede af en sød Drøm. Med et Slags Forfærdelse tænkte jeg paa, at jeg havde bedraget min Elskede, og paataget mig Forretninger, som jeg aldeles ikke forstod. Det var temmelig mørkt, jeg gik langsomt op og ned ad Gaden, og overlagde, hvad jeg skulde giøre. Gaae tilbage næste Aften, og under et eller andet Foregivende levere Fæstepengene fra mig, var det Simpleste. Jeg tog den Specie

frem, som jeg havde modtaget. „Give denne tilbage!“ sagde jeg til mig selv: „Denne, som jeg har modtaget af Thereses Haand! „Saa fæster jeg dig hermed!“ sagde hun. O søde Ord, som lyde i mit inderste Hjerte! Nei jeg kan ikke skille mig ved denne Skat. Denne ene Specie er for mig mere værd end en heel Tønde fuld af dens Brødre. Men jeg kan jo beholde denne, og give en anden i Stedet! Men naar jeg saa imorgen Aften gaaer fra dette Sted, saa kommer jeg ikke mere tilbage, saa kysser jeg aldrig mere hendes Haand, saa har hun ikke fæstet mig til sig selv, til sin egen Eiendom. En Anden skal da være hos hende, skal nyde den Lykke at være afhængig af intet andet Menneske end hende; en Anden skal hos hende glemme sine overstandne Sorger. Nei hendes søde Ord have fængslet mig! Nei jeg kan ikke afstaae fra denne skjønne Lod, som tilbydes mig, jeg maa gribe denne Lyksalighed, det maa gaae som det vil. Jeg bedrager hende ikke. Jeg vil vaage over hende, tjene hende, redde hende. En Ven, en Skytsaand vil jeg være hende.“ Jeg lagde nu min Plan efter Omstændighederne ganske fornuftigt. Jeg eftertænkte mine qvindlige Færdigheder. De reducerte sig egenlig til slet Intet. Strikke kunde jeg lidt. Det havde jeg i min Barndom lært for Spøg. Dette var Summa Summarum af Alt hvad jeg forstod, og

det endda maadeligt nok. Først om otte Dage skulde jeg tiltræde min Condition. I den korte Tid vilde jeg forsøge hvad Flid og god Villie kunde lære mig. Men desværre! Dette vilde dog sikkert blive utilstrækkeligt. I samme Øieblik fik jeg en Indskydelse, der syntes at komme lige fra Himlen: Jeg erindrede mig pludselig, at paa en af mine mange Vandringer omkring Thereses Bolig var jeg engang bleven anholdt af en Kone, der med sin Datter stod i den næste Huusdør. Disse Personer kaldte mig ved mit Navn, den Gang til min største Ærgrelse, og bade mig om endelig at gjøre dem den Ære at træde ind i deres Stue. Ved nærmere Øiesyn besindede jeg mig paa, at Datteren havde en kort Tid tjent i min Faders Huus, og da jeg ikke uden Uhøflighed kunde blive dem qvit, gik jeg ind med dem, og maatte nu udholde en lang Klagesang, som Moderen førte over vor gamle Jomfru Susannes Urimelighed, der havde skilt den unge Pige ved hendes Tjeneste. Nu, sagde Moderen, ernærede hun sig ved Syening, og var saa stærk i denne Kunst, at hun i Forening med en yngre Søster kunde sye den eleganteste Damekjole paa een Dag; og ligesaa dreven var hun i al anden Modepynt. Hun bad mig derfor recommandere hende til mine Søstre og andre Damer af mit Bekjendtskab. Denne Begivenhed, som, da den indtraf, var mig heel uvelkommen, syntes mig nu et

Nødanker, der raktes mig af en gunstig Skjæbne. Jeg gik strax hen til den omtalte Syepige, udgav mig for en Stuepige hos en i Nærheden boende Dame, og sagde at min Frøken havde Arbeide, hun gjerne vilde lade forfærdige hos hende, paa det Vilkaar, at det blev færdigt til bestemt Tid, der ofte var saa kort, at Natten maatte anvendes dertil, men at hun i dette Tilfælde ogsaa vilde betale den dobbelte Syeløn for det. Syepigen indgik med stor Fornøielse dette Vilkaar, og paatog sig ligeledes fiin Vask og Strygning. Noget beroliget herved, gik jeg til mine Søstre, hvor jeg hurtig omklædte mig, og ilede hjem for at overlade mig til mine Tanker. Det Første, jeg gjorde, var at bore et lille Hul i den kjære Specie, hvorigjennem jeg trak en Snor, og bandt den om min Hals, idet jeg kyssede den mange Gange, og gjentog for mig selv de søde Ord: „Saa fæster jeg dig hermed."

Den næste Morgen stod jeg meget tidlig op og gik ned til Jomfru Susanne, som efter min Beregning ganske rigtig lod en nylig ankommen Pige gjøre reent under sin Opsigt, imedens hun bestandig irettesatte hende, og viste hende, hvorledes det skulde gjøres, for at være, som hun pleiede at sige, perfect. Jeg stod og studerede denne Kunst, uagtet Jomfru Susanne flere Gange paamindede mig om at forføie mig bort. Da jeg kjendte den gode Susannes svage Side, saa roste jeg

hølligen hendes Orden og Duelighed, og, ligesom for at gjøre Pigen tilskamme, tog jeg ogsaa en Kost og bad Jomfruen see, om ikke jeg bar mig ret godt ad. Det morede den gamle Huusholderske, hun viste mig tilrette, lod mig siden tørre Støvet af Meublerne, og fandt saa stort Behag i det huuslige Talent, hun saaledes opdagede hos mig, at hun nogle Dage efter tillod mig at polere Vinduer tilligemed hende; og en anden Gang, da jeg saae mit Snit, underviste hun mig ogsaa i Strygning; men heri bragte jeg det ikke videre, end til at kunne stryge et Tørklæde; thi da jeg vilde forsøge min Kunst paa en broderet Kappe af Jomfru Susannes, var jeg saa uheldig baade at brænde den, og rive den istykker, et Tab, som jeg naturligviis samme Dag erstattede. Hos mine Søstre var det mig endnu lettere at skaffe mig nogen Underviisning i Syening. Jeg satte mig hos dem, medens de arbeidede, gav mig i Snak med dem om deres Færdighed i Arbeidet, paastod, at det var ingen Sag at sye og brodere, at jeg godt kunde gjøre det Samme, hvis jeg vilde, og fik dem saaledes ganske naturligt til at informere mig i disse Arbeider. Saadan en mandlig Elev, som man kan udlee, og hvem man kan vise, hvor kunstigt og vanskeligt det er at frembringe Fruentimmer-Netheder, er altid velkommen hos de unge Damer. Den Iver og Vigtighed, hvormed jeg lagde mig efter

disse Ting, opvakte en stor Fornøielse hos mine Lærerinder. Halve Dage sad jeg saaledes hos dem, hvilket ordenlig rørte Bedstemoders Hjerte, saa jeg engang hørte hende sige til min Fader: „Hvor uskyldig er dog vor Adolph! Istedenfor at gaae efter Fornøielser, som andre unge Herrer, sidder han her og morer sig med sine Søstre. Jeg kunde gjerne sige at han leger med dem, som et Barn." — Det, ikke just for Uskyldighed berømte Barn, der legede med mig, og bragte mig til at gaae i samme Fodspor, som Hercules, Hagbarth og flere glorværdige Helte, beherskede mig saa ganske, at jeg i disse otte Dage næsten tilbragte hele Natten paa mit eensomme Kammer med at øve mig i at sye, og min utrættelige Flid bragte mig saavidt i Kunsten, at jeg meget net kunde sømme og sye Skjørtet af en Fruentimmerkjole, hvilket sidste Mesterstykke jeg foretog under mine Lærerinders Opsigt. Desuden lærte jeg at sye paa Canevas, det vil sige den simple Syening, hvormed man udsyer Bunden af Broderie. Disse Færdigheder udgjorde den vanskeligste Side af min lille Intrigue, alt Andet havde jeg med Lethed ordnet. Jeg havde bedet min Fader tillade mig at reise til Jylland til en god Ven, og tilbringe en Maaned eller to hos ham. Jeg brugte den Forsigtighed at aftale med min Familie, at den under min korte Fraværelse ikke maatte vente Brev fra mig, med mindre noget Usædvan-

ligt skulde indtræffe. Til min Ven i Jylland skrev jeg derimod, og idet jeg betroede ham en Deel af Sandheden, bad jeg ham ikke forraade mig i paakommende Tilfælde, men sende mig under Adresse „Magdalene Reineke" de Breve, der muligviis kunde indløbe til mig. Saaledes meente jeg at skjule mit hemmelige Ophold i Hovedstaden. I Henseende til min Equipering havde jeg i al Stilhed henvendt mig til en duelig Modehandlerinde, der var berømt for sit føielige Gemyt og sin Overbærelse med Ungdommens Svagheder. Hos hende bestilte jeg Alt hvad der hørte til en net Kammerpiges Garderobe, under Foregivende af, at jeg var saa ædelmodig at ville udstyre en saadan Person. Jeg var færdig baade at lee og græde ved Tanken om hvad min Fader dog vilde sige, ifald han vidste, hvorledes jeg anvendte meer end Halvparten af de Penge han havde foræret mig.

Da den Dag kom, paa hvilken jeg skulde gaae i min Condition, lod jeg, som jeg indpakkede mine Klæder, hvilke jeg derimod forvarede i mine Gjemmer, hvortil jeg medtog Nøglerne. Men derpaa lod jeg en stor Kuffert bringe hen paa et Vertshuus, hvorhen jeg selv begav mig, efter at have taget Afsked med min Familie. Siden lod jeg Kufferten bringe hen til Modehandlerinden, og pakke fuld af mine Fruentimmerklæder og øvrige Tilbehør til mit nye Kjøns For-

nødenheder, hvorpaa jeg igjen lod den bære til Vertshuset, hvor jeg stille forblev til Aften. Da omskabte jeg mig til en net Tjenestepige, og med min Kuffert, som en Sjouer bar efter mig, begav jeg mig, paa eengang lyksalig og forlegen, til min Elskedes Hjem, som nu ogsaa skulde være mit.

Therese modtog mig med Mildhed. Jeg styrkede mit vaklende Mod med et Kys paa hendes Haand. Hun selv anviste mig mit Værelse, der var meget net med et Skab i Væggen, hvori jeg kunde gjemme mine Klæder og Effecter. Derpaa fulgte jeg hende ned i Dagligstuen, hvor hun befalede mig at dække Theebordet, og underviste mig med megen Godhed om hvad herved var at iagttage. Etatsraaden og den mig forhadte Kammerjunker, Fætter Otto kaldet, traadte ind i Værelset, og satte dem tilbords tilligemed min unge Ven Fritz og Therese. Jeg skjænkede Thee, og præsenterede det omkring, Altsammen med stor Forsigtighed og Frygt for at forsee mig. Det gik Gud skee Lov godt! Kammerjunkeren talte Fransk, Etatsraaden svarede ham paa halv gebrokken Fransk, halv Tydsk, som var denne Herres Modersmaal. Fritz og Therese talte kun lidt, og for det meeste Dansk. Herrerne betragtede mig fra øverst til nederst. Kammerjunkeren udbrød i Lovtale over min Person, og svoer paa, at jeg var en fuldkommen romersk Skjønhed; saadanne

sorte, brændende Øine, saadan en klar, brunlig Teint, saadanne prægtige, junoniske Former kunde umulig skrive sig fra dette taagede Land. „Min skjønne Cousine," sagde han, idet han henvendte sig til Therese: „Hvor har De faaet fat paa denne Pige?" Etatsraaden skelede til mig, gjorde en skjæv Mund, og sagde: „Ja paa min arme Sjæl! Et allerkjæreste Barn! See, det er noget Andet, end den falmede Mariane. Det kan jeg lide, at Du har fæstet en saadan Pige!" Jeg havde meget ondt for ikke at briste i Latter, men lod naturligviis, som om jeg intet Ord forstod af hvad der blev sagt.

Efter Bordet befalede Therese mig at tage et Lys, og følge hende til sine Værelser. Jeg var ung og forelsket. I de Drømme, som i de senere Dage havde beskjæftiget mig, havde et af de lyseste Puncter været den Omstændighed, at jeg rimeligviis skulde klæde min Frøken af og paa. Men da det forønskede Øieblik nærmede sig, følte jeg mig betagen af en Følelse, som jeg gjerne kunde kalde Skræk. En dyb Undseelse, Samvittighedsnag over det Bedrageri, hvormed jeg vilde misbruge denne Uskyldiges Tillid, overfaldt mig i en saadan Grad, at Alting løb rundt med mig. Da vi kom ind i hendes Cabinet, befalede hun mig at tænde en Lampe, som stod paa Bordet, og sagde derpaa, at jeg nu kunde tage Lyset med mig. Det var mig neppe muligt at fremstamme: „Har Frø-

kenen ikke Mere at befale?" Og en Steen faldt fra mit Hjerte, da hun svarede: „Nei! jeg er altid vant til at klæde mig selv af og paa." Hurtig ilede jeg op paa mit Kammer, og da det ikke var mig muligt at sove, tilbragte jeg en Times Tid med at udpakke min qvindelige Garderobe og ordne den i det store Skab i Væggen. De Mandsklæder, jeg havde baaret inden min Omklædning paa Vertshuset, og som jeg havde medtaget i Kufferten, ophængte jeg allerinderst, hvor de vare skjulte af mine Fruentimmerklæder; og en Kasket, jeg ligeledes havde havt paa, lagde jeg op paa en Hylde i Skabet.

Næste Morgen stod jeg tidlig op, og ilede ned i min Frøkens Cabinet, som jeg strax begyndte at gjøre reent. Da jeg var uvant til Arbeide af denne Natur, gik det temmelig langsomt fra Haanden, men da det var færdigt, bemærkede jeg med Glæde, at det var meget ordenlig gjort. Med ubeskrivelig Velbehag opholdt jeg mig i dette lille Værelse, hvor Alting syntes mig at tale om min Elskede. Med Glæde saae jeg den lille Dompap fra Maleriet staae levende for mig og følge mig med sine kloge Øine. Ogsaa Orginalen til Syeskrinet stod her. Endnu en anden Bekjendt, nemlig mit Pomeranstræ, hilsede jeg i Vinduet. "Du staaer her," sagde jeg, „under et falsk Flag, ligesom jeg." Jeg gav Blomsterne Vand, forsørgede omhyggelig Fuglen, dækkede

Kaffebordet saa ziirligt som muligt, og da jeg saae en fattig Dreng gaae paa Gaden med Martsvioler, kaldte jeg ham op, og kjøbte nogle, som jeg udbredte paa en lille Glaskop, hvilken jeg stillede paa Kaffebordet. Da jeg var færdig med alt Dette, kastede jeg et Kys til Sideværelset, hvor min Therese endnu hvilede, og derpaa skyndte jeg mig op paa mit Kammer, hvor jeg efter at have anvendt al optænkelig Flid paa mit Toilette, ordnede mine Sye-Apparater paa et lille Bord ved Vinduet, og satte mig der, medens jeg ventede paa at min Frøken skulde ringe paa mig. Vinduet gik ud til Haven. Kammeret havde to Fag; foran det ene stod et høit Kastanietræ, hvis Grene naaede lige til Ruderne; fra det andet oversaae man Haven. Ved dette sidste satte jeg mig. Med hvilken underlig Følelse saae jeg nu dette Sted, som jeg saa godt kjendte, men aldrig havde betraadt. Fra denne Side tog det sig ganske anderledes ud. Lige under mine Vinduer stode de Blomsterpotter, som Therese og Fritz tilforn pleiede at bære ind om Aftenen; hist stod Bordet i Lysthuset, bag hvilket jeg havde luret. Jeg var besynderlig tilmode, forvirret, men dog lyksalig.

Endelig hørte jeg den kjære Klokke, og fløi ned til min Herskerinde — i Ordets dobbelte Betydning. Hun sad ganske paaklædt i sit Cabinet, og modtog mig smilende, roste mig for Værelsets nette og omhyggelige

Behandling, og spurgte, fra hvem de duftende Violer skreve sig. Da jeg nu undseelig svarede, at de kom fra mig, takkede hun mig, og jeg troede at bemærke, at hun var glad over, at denne ringe Gave ikke var en Opmærksomhed af den forhadte Beiler. Hun befalede mig at bringe hendes Kaffe, og medens hun nød sin Frokost, spurgte hun, om jeg havde faaet min; og da jeg benægtede det, skjænkede hun selv en Kop Kaffe og bød mig den, hvorpaa hun irettesatte Stuepigen, der kom igjennem Værelset, fordi Denne ikke bedre havde sørget for den nye Pige. Siden leverede hun mig noget Tøi, med Befaling, deraf at sye hende en Kjole. Det gyste i mig ved Tanken om, at jeg skulde tage Maal til denne, thi ihvor meget jeg end glædede mig til en saadan Lykke, vidste jeg dog meget vel, at jeg aldeles ikke forstod at tage Maal. Men en god Aand, som, idet den nægtede mig Opfyldelsen af mit Ønske, forhindrede mig med det Samme fra at prostituere mig, var øiensynlig med mig i disse Begivenheder, thi strax efter sagde hun: at jeg ikke behøvede at tage Maal af hende, men af en Kjole der passede fuldkommen, og som hun anviste mig i sin Garderobe. Med denne ilede jeg i al Stilhed ind til den omtalte Sypige, og overlod hende den vanskeligste Deel af samme, medens jeg selv paa mit Kammer iøvrigen arbeidede paa den lettere, og næste Dags Aften bragte jeg alle-

rede den færdige Kjole til min Herskerinde, og indhøstede megen Berømmelse for mit gode og hurtige Arbeide. Samme Manoeuvre iagttog jeg nogle Dage efter med nogle fine Kniplingers Vask og Strygning; og kort sagt, med stor Forsigtighed og List lykkedes det bestandig ved Naboerskens Hjelp, at skjule min Mangel paa Duelighed, og jeg selv øvede mig med saa oprigtig Iver i Fruentimmerarbeider, at jeg daglig tiltog i Færdighed og endogsaa begyndte at finde Smag i disse stille Beskjæftigelser, der fordrive Tiden, uden at optage alle Tanker, hvilke imidlertid frit kunne svæve om i Phantasiens Regioner.

Mit Forhold til min Frøken blev om kort Tid meget behageligt. Det hændte sig, at Fritz, som jeg fra første Øieblik havde fattet Godhed for, ogsaa godt kunde lide mig. Han kom undertiden op paa mit Kammer, gav sig i Snak med mig, og betroede mig sine smaa Bekymringer. Iblandt disse var en stor Vanskelighed med at forstaae de franske Lectier, og komme ud af at skrive den Still i dette Sprog, som blev ham foresat i Skolen. Da han nu engang sad og sukkede over sin Bog, skeete det næsten mod min Villie, at jeg kom til at hjelpe ham, saa han den næste Dag stod sig fortræffeligt i Skolen. Naturligviis benyttede han sig nu i denne og flere Henseender af min Hjelp, og fortalte sin Søster om mine uventede

Talenter, hvilket hun med stor Forundring yttrede for mig. Jeg indsaae min Uforsigtighed og sagde: „Lad det ikke forundre Dem, kjære Frøken! Min Fader var Præst, hvilket jeg allerede har havt den Ære at sige Dem. Vi havde en duelig Huuslærer, og det morede mig at tage Deel i den Underviisning, som han gav min Broder.“ Therese saae alvorlig paa mig, og tog min Haand. „Kjære Lene!“ sagde hun, „jeg mærker bestandig meer og meer, at Du er en Pige, der i Dannelse vist nok overgaaer Den, som Skjæbnen har gjort til Din Herskerinde. I Sandhed, jeg skammer mig over, at Du skal tjene mig, og gjøre Arbeider, som jeg skal skaanes for.“ Inderlig rørt over hendes Godhed, udbrød jeg: „Bedste Frøken! jeg er vant til langt mere anstrengende Arbeide, end det, jeg gjør for Dem.“ — „Ak!“ svarede hun med et yndigt Udtryk af Veemodighed: „Jeg er selv afhængig, og formaaer ikke som jeg ønskede, at forandre vor Stilling for Alles Øine, men imellem os selv indbyrdes vil jeg ansee Dig for min Veninde, og haaber, Du vil være det. Jeg bukkede mig, for at kysse hendes Haand; hun trak den tilbage og trykkede paa min Pande et Kys, der som en brændende Naphtha foer igjennem alle mine Aarer.

I denne Tid hændte det sig ogsaa, at min Frøken havde et Arbeide for, hvorved hun skulde bruge en Teg-

ning, der ikke vilde lykkes. Jeg tegnede meget godt og forstod endogsaa lidt at male. Jeg tilbød min Tjeneste, og Therese fandt saa stort Behag i mine Tegninger, at vi aldeles opgave det begyndte Broderie, hvortil Tegningen først skulde været brugt, og derimod med Iver lagde os efter at tegne og male. Deraf fulgte, at jeg tilbragte det Meste af Dagen i min Herskerindes Værelse, og nød den for en Elsker uskatteerlige Lykke at give hende Underviisning i en Kunst, som hun fortrinlig yndede. Om Aftenen maatte jeg undertiden til Afverling læse høit for hende, medens hun arbeidede paa et eller andet Haandarbeide. Fritz var da ofte Trediemand ved disse stille Aftenunderholdninger.

En Maaned var saaledes gaaet, og i Sandhed, jeg vil, saa længe jeg lever, kalde den mit Livs Honning-Maaned. Jeg var stedse hos min Elskede; hver Dag blev hun mig kjærere, og hver Dag fik jeg mere Deel i hendes Fortrolighed og Venskab. Ofte sagde hun, at aldrig havde noget Menneske, saaledes som jeg, forstaaet at forsøde hende det daglige Liv med smaa Opmærksomheder. Engang fæstede hun sine søde Øine paa mig og sagde: „Jeg veed Ingen, der har saadanne Øine som Du, Lene! Naar Du saaledes seer paa mig, føler jeg ret at Du har mig kjær." Saa ubeskrivelig salig som disse Ord gjorde mig, saa meget nedslog det mig derimod, da hun tilføiede: „Din ærlige og

aabne Characteer lyser ud af Dit Ansigt. Jeg kunde snarere troe, at Maanen faldt ned fra Himlen, end at Du kunde bedrage mig." — Hvad jeg svarede, veed jeg ikke; min Forvirring kan ikke beskrives, og med hver Dag, der gik, tiltog den Urolighed, der i eensomme Timer overfaldt mig ved Tanken om Umuligheden af at min Lykke kunde vedvare synderlig længe. Hvad Ende dette skulde faae, begreb jeg ikke selv, thi med al Thereses Yndest for mig turde jeg dog endnu ikke tænke paa at aabenbare hende min Hemmelighed. Der var desuden Adskilligt, som gav mig Stof til at gruble. Der var Noget i Thereses Væsen, som var mig uklart, og Noget, som ængstede mig for hendes Skjæbne. Det Sidste var en altfor stor Blødhed, for ikke at sige Svaghed i hendes Characteer, der bragte hende til at skjælve for Andres Vrede eller Haardhed, især for hendes Faders, som hun aldrig turde sige sin oprigtige Mening, hvorved det var at befrygte, at han let kunde misbruge hendes store Lydighed til at twinge hende til at indgaae et forhadt Ægteskab. Med denne tilsyneladende Mangel paa egen Villie forbandt hun en indre Bitterhed over den uretfærdige Tvang, man brugte imod hende, en Bitterhed, der var saa meget dybere, som den aldrig ligefrem udbrød i Modstand. Men hvad der syntes mig uklart hos hende, var en besynderlig Tungsindighed og Taushed, hvori hun under-

tiden hensank, uden at jeg kunde ane Grunden, hvilket særdeles ængstede mig, og indgav mig en Mistanke om at en hemmelig Sorg — med Angest tænkte jeg, maaskee en ulykkelig Kjærlighed — tyngede paa hendes Hjerte. Naar jeg vovede at spørge hende, trykkede hun min Haand, rystede paa Hovedet, og svarede Intet. Det forekom mig ogsaa heelt besynderligt, at hun, der satte saa liden Priis paa al Fornøielse udenfor Huset, græd den første Gang hendes Comedie-Aften indtraf, efterat Theatersaisonen var ophørt. Jeg bemærkede ogsaa et Par Gange, at hun og Fritz havde smaa Hemmeligheder med hinanden. Men paa den anden Side var der ingen Grund til at befrygte en lykkelig Medbeiler. Hvem skulde det være? I Huset kom intet Menneske, paa hvem jeg kunde kaste Mistanke. Man levede overordenlig stille. Engang om Ugen samledes nogle Herrer og Damer af Familien og nogle gamle Bekjendte, men iblandt Disse var ikke en Eneste, der kunde gjælde for en Elsker, og daglig kom aldrig Nogen. Fremdeles gik Therese sjelden i Besøg, og syntes altid at vise største Ulyst til at komme i Selskab. Hendes stille Beskjæftigelser, hendes huuslige Liv, den lille Have vare hendes Verden, hendes Broder hendes eneste inderlige Kjærlighed, og ogsaa til mig syntes hun at slutte sig med et varmt Hjertes Hengivenhed. Sin Fader ærede hun høit, men Frygten for den Strenghed

og opfarende Heftighed, hvormed han vidste at gjøre sin Villie gjældende, underkuede hendes barnlige Kjærlighed til ham. Fætter Otto derimod var hende virkelig forhadt. Han boede i Huset, hvor hans Onkel efter hans Hjemkomst fra Udlandet havde overladt ham et Par Værelser. Dette var os en sand Byrde, thi da denne unge Herre havde mange Fritimer, forkortede han Tiden med at komme ind til sin Cousine, og naar han først havde fortalt os Dagens, i hans Mund vidunderlige Nyheder, gik han som oftest over til at tale om sin Kjærlighed, og overhænge sin Forlovede, som han kaldte hende, med at give ham sit høitidelige Ja, og bestemme deres Bryllupsdag. Til disse hans Hjertes Udgydelser benyttede han sig altid af det franske Sprog, paa det jeg ikke skulde forstaae ham. Therese svarede ham enten slet Intet, eller gav ham et kort, meget bittert Svar, men som dog ikke indeholdt det ganske klare Nei, som jeg ønskede, hun skulde give ham. Ofte naar han nu forlod os, græd hun og fortvivlede ved Tanken om at skulle tilhøre ham. Paa mine Forestillinger om at tage Mod til sig og aabenlyst erklære sin Fader og ham, at hun aldrig vilde indgaae dette Ægteskab, svarede hun altid: „Det tør jeg ikke! Al Du veed ikke .... Du kjender ikke Fader!“ Denne Frygtsomhed og Raadvildhed tilskrev jeg en ond Stedmoders haarde Behandling, hvorunder den stakkels Pige var

pvoret. Tanken herom forøgede min Kjærlighed og mit rændende Ønske, at see hende lykkelig og fri.

I mine Forhold i dette Huus var imidlertid indraadt noget høist Naragtigt, der undertiden forlystede nit ungdommelige Lune, men som dog i Tidens Længde lev meget besværligt. Min qvindelige Maske havde iemlig havt den uventede Ære at gjøre to Erobringer. To Mænd sukkede for mig: Kammerjunkeren g Etatsraaden vare begge indtagne af mine Yndigeder. Etatsraad D. var ingen gammel Mand, men ans store Corpulence gav ham saa meget Udseende f at bære Alderens Byrde, at det i høi Grad forndrede mig, da jeg faa Dage efter min Indtrædelse hans Huus hørte ham erklære mig sin uimodstaaelige Kjærlighed, og gjøre mig alleslags glimrende Tilbud, g det med en Lidenskab, med en Mangel paa Selvehersklelse, der ikke engang vilde klæde et ungt Mennee, men som blev ubeskrivelig latterlig hos en Mand f Etatsraadens Alder og Væsen. Meget ofte gav an sig Ærinde op paa mit Kammer, under Foregiende af, at et eller andet Stykke af hans Tøi trængte l et Par Sting, og naar jeg om Aftenen opvartede ed Bordet, trykkede han hemmelig min Haand, og sagde ig et eller andet forlibt Ord. To Midler anvendte g mod hans Paatrængenhed. Det første bestod i ine physiske Kræfter, hvormed jeg et Par Gange

satte ham udenfor min Dør, eller gjengjældte hans Haandtryk saaledes, at han forstummede, hvilket han Altsammen taalmodig taalte af sin elskede Lene. Det andet Middel var af aandelig og mildere Natur, og bestod deri, at jeg paa en snedig Maade vidste at henlede hans Tanker paa hans Proces; derved forgik ham alle verdslige Ønsker. Hermed lykkedes det mig ofte at forskaffe mig Frihed for nogen Tid. Jeg fik ordenlig et Slags Herredømme over ham, og havde jeg virkelig været Det, hvorfor jeg udgav mig, troer jeg, at jeg kunde drevet det til at blive hans tredie Frue, saa stor var hans Angst for at miste mig, og hans altid aarvaagne Skinsyge. — Kammerjunkeren derimod gik frem paa en lemfældigere og en saa udmærket Cavaleer værdigere Maade. Han var overbeviist om, at den formeente Lene, som overalt det hele, qvindelige Kjøn, kunde ledes hvorhen man vilde, og at min Modstand kun var et Slags Kræmmer-Kneb, for at formaae ham til at forhøie Kjøbesummen. Dog var han meget begjærlig efter at forsikkre sig den fortøiede Kammerpige, og ogsaa meget skinsyg. I den første Tid af mit Ophold i dette Huus morede det mig meget at høre paa denne unge Herres Fortællinger om de fast utrolige Eventyr, som han havde oplevet paa sine Reiser, og de endnu forunderligere Begivenheder, hvori han her hjemme daglig blev indviklet. Det, man ofte

siger om de Ædleste og Bedste: at intet Menneskeligt er dem fremmed, kunde man i en anden Betydning anvende paa ham, thi i den vide Verden hændte næsten aldrig nogen Ting, som blev en Gjenstand for offentlig Omtale, uden at han paa en eller anden Maade var personlig indviet deri. Den Rolle af en Confident, som man pleier at kalde utaknemmelig, var af alle Roller den han meest stræbte efter, og gav sig Mine af at spille. Bleve et Par hemmeligt Elskende offentlig forlovede, eller et Ægtepar adskilt, da havde han været alle Parters Fortrolige, og anvendt sin Forstand og Indflydelse hos Vedkommende, for at styre Alt til det Bedste. Døde en mærkværdig Person, saa var Kammerjunkeren den Første, til hvem Lægen havde betroet sin Mening om Patientens sande Tilstand; blev en mærkværdig Proces tabt eller vundet, havde han havt største Møie for at undgaae at afgive sit Vidnesbyrd. Ja blev en Synder henrettet, saa var der endogsaa ubekjendte Omstændigheder ved denne Ulykkeliges Historie, som hans Sagfører havde betroet Fætter Otto. Nogen Sandhed var der forresten i alt Dette, thi ganske mageløst var hans Talent til at trænge sig ind i Andres Forhold, og at blande sig i alle ham uvedkommende Ting; Intet kunde sammenlignes hermed, undtagen den Virtuositet, han var i Besiddelse af, naar det gjaldt at trække sig ud af Forlegenheder, hvori hans

poetiske Fictioner undertiden havde bragt ham. Saaledes erindrer jeg iblandt Andet, at der engang udkom et lille, anonymt Skrift, der gjorde en overordenlig Opsigt og vakte en stor Nysgjerrighed efter at opdage Forfatteren. Fætter Otto tilstod i vor fortrolige Aftencirkel, at han selv var denne Forfatter. Etatsraaden forundrede og glædede sig herover særdeles. Therese smiilte satirisk, Fritz og jeg loe i Stilhed. Alle maatte vi sværge Taushed. Kort efter gav den virkelige Forfatter sig tilkjende, og vi glædede os til at være Vidne til Kammerjunkerens Forlegenhed; men han loe os ud, og sagde til Therese: „Det kan De nok selv begribe, min smukke Cousine, at jeg i min Stilling ikke vil være bekjendt at give mig af med Skriveri. Rygtet nævnede mig, det var mig emfindtligt, og derfor blev jeg enig med den Mand, hvis Navn nu nævnes, at overlade ham Æren og Fordelen. Stakkels Djævel! han kan trænge til begge Dele. Vi ere for Resten gode Venner, og det skal være mig en Fornøielse, om de laante Fjer kan gjøre hans Lykke. Men Gud bevare os! det bliver da mellem os. Dersom Det, jeg her siger eller forleden sagde, kom ud i Byen, saa sværer jeg mig fra det.” — Paa denne Maade gik det altid prægtigt med Kammerjunkerens Historier, og man maatte ofte fristes til at troe, at han kunde høre, saa god Besked vidste han om alle Familieforhold og alt Nyt i Byen,

hvilket han, efter at have modtaget det i den raae Substans, siden tillavede efter sin egen Kogebog.

Engang kom han en Aften med stor Selvtilfredshed, og sagde, at nu kunde han fortælle Noget, han hidtil havde fortiet, men som angik Familien, og især Therese. Hvad mener De?" sagde han: „Den unge L., eneste Søn af Onkels Advocat, er bleven dødelig forelsket i min Therese, blot ved at see hendes Portrait paa Udstillingen." — „Hvad siger Du?" spurgte Etatsraaden: Advocat L's Søn?" — „Ja!" raabte Fætter Otto: Adolph L.; jeg kjender ham meget godt; det er en ung Fløs, en tosset Laps." — „Fy! fy!" afbrød Etatsraaden ham: „Tal ikke saaledes om fornemme Folks Børn. Hans Fader fører min Proces. Det er en herlig Mand!" — „Ja det kan gjerne være," raabte Otto: men vil De nu bare høre hvad jeg vil fortælle. Denne unge Hr. L. rendte som en Nar op paa Udstillingen, og stod der hele Timer og gabede paa Portraitet. Det kunde nu været ham vel undt, men Lapsen gav sig i Snak med Alle som kom ham nær, og brouterede af at denne Pige skulde blive hans, det koste hvad det vilde. Dette erfarede jeg, og gik strax til ham, for at kræve ham til Regnskab for hans Dristighed; men jeg blev ildt høirøstet, og Faderen mærkede Uraad, og inden den til Afgjørelsen af vort Mellemværende bestemte Dag havde han sat sin Junker paa et Skib, og sendt

ham til Jylland, hvor han skal forblive indtil videre under streng Opsigt. Det gjør mig ondt, jeg ikke først fik givet ham et lille Product." — Under denne Scene havde jeg staaet ærbar, og skjænket Thee ved et afsides Bord. Nu kunde jeg ikke længere udholde det. Ude af mig selv, vendte jeg mig mod den Talende, og raabte: „Hr. Kammerjunker!" Alle saae med Forundring hen til mig. Jeg forstummede over min egen Ubesindighed. Etatsraaden reiste sig og stammede: „Hvad, hvad skal det betyde Lene?" — Kammerjunkeren loe høit, og sagde: „Hvordan er det fat, lille Lene? Er den unge L. maaskee din Ven? eller endogsaa din Elsker?" — Therese afbrød ham fortrydelig: „Saadanne udelicate Spørgsmaal gjør man ikke en anstændig Pige." — Jeg havde imidlertid fattet mig, og sagde, idet jeg nærmede mig beskeden: „Jeg beder Herskabet om Forladelse. Den unge L. er saa langt fra at være min Elsker, som noget Menneske kan være. Jeg kan ikke engang egenlig sige, at han er min Ven, men vi ere Barndoms-Legekammerater. Hans værdige Fader har gjort min Familie meget Godt, og jeg kan ikke taale, at man paa en haanlig Maade omtaler hans Søn. Desuden kjender jeg saa meget til den unge L., at jeg veed, han ikke er en Nar, ikke istand til at begaae en saadan Lapsestreg, som den, hvorfor Hr. Kammerjunkeren beskylder ham, uden at jeg derfor vil fritage ham

for Ubesindighed og ungdommelige Daarligheder." Kammerjunkeren kastede et lurende Øiekast til mig. Dersom Du var en Mand, Lene, saa maatte jeg jo udfordre Dig for dine Yttringer, men nu faaer det saa gaae hen. Det gjør mig ondt, at jeg har brændt et Brev, jeg i denne Anledning har faaet fra Advocat L., ellers skulde jeg have documenteret mine Ord." — Therese nikkede venlig til mig, Etatsraaden sagde: „Du taler vel for dig, mit Barn! Naa, saa Du kjender Advocat L.? Saa han har gjort Dig og Dine Godt? Ak den brave Mand! Ja min Skjæbne hviler ogsaa saa noget nær i hans Hænder. Ach Gott! Ach Gott! Hør, gode Lene! Veed Du ikke, om der skulde være Noget i det, at den unge L. har forlibt sig i min Datter?" — Ganske undseelig svarede jeg: „Nei Herre! det veed jeg ikke. Om saa er, har han vist ikke betroet det til noget Menneske." — „Ak!" sukkede Etatsraaden: „Gud give, det var sandt! Det var et rigtig godt Baand mellem Faderen og mig. Og den unge L. er et prægtigt Menneske, derom er hele Verden enig, og Advocaten er en svær rig Mand. Det kan man tilvisse kalde et godt Parti." Kammerjunkeren slog Hænderne sammen, og udbrød: „Jeg sidder her, og taber Næse og Mund! Hvad mener De, Onkel? — De vilde dog vel ikke give ham Therese, som De selv har forlovet med mig?" — „Ei hvad! forlovet mig hist, forlovet

mig her!" raabte Etatsraaden: „Kommer den unge L. og frier, saa faaer han strax Therese." — „Og saaledes," sagde Fætter Otto, „vilde De bryde Deres Løfte til min salig Moder?" Etatsraaden foldede sine Hænder: „Ak! vi ere alle Syndere. Gud velsigne min salig Søster i hendes Grav! Man lover gjerne hvad man kan, men Omstændighederne forbyde ofte at holde hvad man lover." — „Men," udbrød Kammerjunkeren, „hvad siger min smukke Cousine hertil? Hun har dog vel en Stemme i denne Sag?" — „Nei!" raabte Etatsraaden: „Therese er for ung til at have en Stemme i en saa vigtig Sag, og for vel opdragen til at træde sine barnlige Pligter under Fødder." Disse Ord sagde han, henvendt til Therese, med et Udtryk, der rigtignok var skikket til at forbløffe en ung, frygtsom Pige. Fætter Otto sagde: „At alt Dette maa være Deres Spøg, er let at begribe, men jeg tilstaaer, at saadant Spøg støder mig. For at berolige mig, beder jeg Dem derfor, forinden vi sige hinanden Godnat, at bestemme en Dag til mit og Deres Datters Bryllup, som længe nok er opsat." Etatsraaden foer op: „Skulde vi her holde Bryllup, medens mit Hjerte bestormes af Ængstelse og Sorg for min ulykkelige Proces? Nei inden den er vel overstaaet, saa vil jeg paa min Sjæl ikke høre tale om Bryllup." Med disse Ord forlod han Værelset. Kammerjunkeren henvendte sig nu til Therese,

og sagde med ynkelig Mine: „Ak min Hoitelskede! hvad siger De nu?" — „Jeg?" svarede Therese: „Jeg siger Gud skee Lov for det Sind, min Fader havde, da han gik! Gud lade hans Proces vare længe endnu!" — „Altid spøger De!" sagde Fætter Otto: „Men den unge L.? hvad synes Dem om ham?" — „Godt," svarede hun, „saalænge han er langt borte." — "Men om han nærmer sig?" vedblev Otto. „Ja saa," svarede hun, „vil han blive mig ligesaa modbydelig som" .... „Som jeg?" raabte Kammerjunkeren. „Ja, ærligt talt," svarede hun, „som De og enhver anden Beiler." Hermed gik hun bort. Kammerjunkeren greb min Haand, og sagde med forelskede Blikke: „Du sydlige Deilighed! Du kunde trøste mig for al min Fortræd, om Du vilde. Men Du er selv min største Sorg. Troer Du ikke, jeg begriber, hvordan det egenlig hænger sammen med Dig?" — "Nei," svarede jeg leende, „det troer jeg virkelig ikke." — „Ikke det?" raabte han: „Troer Du ikke, jeg veed, at den unge L. er din Elsker? Hvorfor skulde Du ellers taget Dig hans Sag saa nær? Det er desuden Noget, jeg længe har vidst." — „Ja saa?" svarede jeg: „Da De kjender den unge L., saa veed De nok den sande Sammenhæng. Men lad mig dog give Dem et godt Raad: Bryd Dem ikke om ham i Henseende til mig, men hos Frøkenen kunde han blive Dem farlig, efter hvad De selv siger." — „Nei," svarede

han, „det bryder jeg mig ikke om. Adolp L. er jo saagodt som en Dreng. Han kan da ikke tænke paa at gifte sig, og ene derved kunde han blive mig farlig hos min Cousine. Men lege Kjæreste med Dig, det kan han nok, og det er mig umuligt at taale.“ — „Han er jo langt borte,“ sagde jeg. „Ja Gud skee Lov!“ udbrød han: „Det er min eneste Trøst. Gid han aldrig maa komme mig nærmere end nu! Hu! jeg kan ikke taale at see den Fløs! Hans flaue Ansigt er mig ligesaa modbydeligt, som Dit er mig behageligt.“ — „Det er Indbildning!“ raabte jeg: „Men De tænker ikke paa, at De fornærmer mig, ved at tale med Ringeagt om Adolph L.“ — „Bliv ikke vred, min Lene!“ svarede han: „men hør et fornuftigt Ord! Hvad Fortrin kan dette unge Menneske have i dine Øine fremfor mig?“ — „Ja det kan De ikke vide,“ sagde jeg leende. — „Hør!“ raabte han, „jeg elsker Dig, Fanden skal tage mig, langt høiere, end han gjør.“ — „Tag Dem nu iagt for Fanden,“ svarede jeg. „Ak!“ udbrød han: „Du lille fortryllende Hex! Du driller mig! Du veed altfor godt, hvad Magt dine sorte Øine“.... Jeg afbrød ham: “dele med Frøkenens blaae.“ — „Victoria!“ raabte han: „Du er skinsyg. Men lad mig forklare Dig....“

Han kom ikke videre i sin Forklaring, thi i samme Øieblik traadte Etatsraaden ind i Værelset, i dyb

Negligé, ledende efter Noget, med et Lys i Haanden, og da han traf mig tête-à-tête med Kammerjunkeren, der bestandig under den foregaaende Samtale greb mine Hænder, og tog mig om Livet mod min Villie, geraadede min corpulente Elsker i et saadant Raseri, at han skreg og støiede, kastede Lysestagen hen efter mig, og bar sig ad som et Menneske, der faaer et Anstød af Vanvid. Da han ikke kunde meer, kastede han sig paa en Stol, og gav sig til at græde. Jeg kunde ikke bare mig for at lee. Kammerjunkeren stod, og gjorde Grimacer til mig. Da Uveiret i Etatsraadens Sind havde nogenledes opløst sig i Regn, gik jeg hen til ham, og spurgte: „Hvorfor er Herren saa bedrøvet?" — „Din Taske!" hvisskede han sagte. Derpaa sagde han høit: „Skulde en retskaffen Mand ikke sørge over at see Usædelighed og Fordærvelse tage Overhaand i sit Huus? Jeg er en Mand af strenge Grundsætninger, af en zart Moralitet; jeg taaler ikke det mindste Uanstændige i min Familie eller i min Nærhed. Du, Lene, er en ung Pige, som jeg skulde staae til Ansvar for, medens Du er i mit Huus; Du er min Dattres Veninde, ligesaameget som Du er hendes Pige; og dette Menneske der, det er min Fætter, som frier til min Datter, og allerede saaledes inden Brylluppet gaaer extra." — „Ja kjære Onkel," sagde Kammerjunkeren: „Hvad skal man sige? Jeg er ung og

synes godt om Lene. Lad mig snart blive gift med Deres Datter, saa skal jeg blive sat og fornuftig." I det Samme hviskede han til mig: „Bryd Dig ikke om hvad jeg siger, jeg skal nok forklare mig for Dig imorgen." Saa alvorligt, som muligt, tog jeg Ordet og sagde: „Mine Herrer! De tage aldeles feil af mig, og ansee mig for en ganske anden Person, end den jeg er. Tiden vil nok lære dem Begge, hvor fri jeg er for Kjærligheds forstaaelse med nogen Mand i Verden, og Hr. Kammerjunkeren veed selv bedst, at jeg aldrig har havt eller viist mindste Tilbøielighed for ham." — „Ja!" raabte Etatsraaden, „det skal jeg nok komme efter, det kan Du troe, og Gud hjelpe Dig, ifald jeg erfarer at Du bedrager mig." Jeg gjorde et lille Knix, og forlod Værelset.

Jeg ilede til min Frøkens Dør, bankede paa den, og spurgte, om hun havde Noget at befale. Hun svarede, at jeg skulde træde ind. Hun sad endnu ganske paaklædt, uden at have andet Lys, end den Skumring, hvormed en Juni-Nat erstattede hendes sædvanlige Lampe. Jeg spurgte, om jeg skulde tænde denne. „Nei!" svarede hun „men jeg vilde gierne tale lidt med Dig." Det forekom mig, som hendes Stemme skjælvede, og det faldt mig ind, at hun havde Noget at sige, hvorover hun var undseelig, og at hun derfor vilde bruge Mørket til et Slør for sin Forlegenhed.

Jeg var ikke mindre forlegen end hun. „Kjære Lene!“ sagde hun efter nogen Betænkning: „Jeg anseer Dig for min Veninde! jeg kan vist aldrig finde nogen bedre. Jeg holdt meget af min trofaste Mariane, som min Fader berøvede mig, og jeg græd mange Taarer over hendes Tab, men jeg erkjender, at Skjæbnen har været mig usigelig gunstig ved at tilføre mig Dig i hendes Sted, thi Du er jo uendelig ophøiet over hende i alle Henseender. Hun var mig en god og trofast Pige, men Du er mig en Veninde, som jeg skylder al min Fortrolighed, og allerede for længe siden skulde jeg have betroet Dig mine hemmeligste Tanker, dersom jeg ikke havde frygtet for at Du skulde dadle mig og berøve mig dit Venskab. Du forekom mig saa rolig, saa ophøiet over alle menneskelige Svagheder. Men iaften blev Du vred, og foer op i Hidsighed. Det glædede mig, thi nu saae jeg, at ogsaa Du var tilgængelig for Lidenskaber, ligesom jeg, og jeg turde da haabe, at Du kunde forstaae mig og bære over med mig.“ — Inderlig rørt greb jeg hendes Haand, og kyssede den. „O bedste Frøken!“ sagde jeg: „Give Gud, at jeg ikke havde Mere at bekjende for Dem, end De kan have for mig!“ Med ubeskrivelig Yndighed svarede hun: „Hør min Lene! Kom min Fortrolighed imøde, og

skjænk mig Din. Du elsker den unge L.?" Jeg taug. „Ak! tro ikke," vedblev hun, „at Du ved denne Bekjendelse skader Dig i min Agtelse! Tal dog fortroligt med mig. Jeg fortjener dit Venskab ved mit." — "Kjære Frøken!" udbrød jeg: „Ved Gud, De veed ikke, hvor Deres Ord forvirre mig. Den unge L. er mig vistnok altfor kjær; thi for at føie hans Ønsker, har jeg indladt mig i et Forhold, som jeg bebreider mig haardt i dette Øieblik, da jeg staaer her for Dem, som er Uskyldigheden og Reenheden selv. Men ..... hvad skal jeg sige? Min Elsker er han dog ingenlunde, kan aldrig blive det." — „Hvorledes?" raabte Therese: „Af usle Bevæggrunde kan jeg tænke! For Rigdoms og Rangsyges Skyld." — „Ak nei!" svarede jeg: „Her er en langt anden Forhindring. De kan ikke gjætte den, kjære Frøken! Saa Meget kan jeg kun sige: Tiltrods for de Baand, der forene mig med den unge L., elsker han mig ikke med den Følelse, man kalder Kjærlighed." — „Ak!" sagde Therese, „deri bedrager Du Dig sikkert. Du, min gode Lene! ... saa smuk, saa elskværdig, saa begavet med Alt hvad der kan indtage et Hjerte! ... hvem skulde ikke elske Dig? Hvilken forblindet Dødelig skulde kunne modstaae din Kjærlighed? Var jeg en Mand, Ingen uden Du skulde være mit Hjertes Valg." — Gives der et Sprog i Verden, der har Udtryk for hvad jeg følte?

Jeg var ikke længere mig selv mægtig. Jeg sank ned for hendes Fødder, og brast i hæftig Graad. Jeg kyssede Sømmen af hendes Kjole, og vædede den med mine Taarer. Therese blev ganske forskrækket over min Tilstand. „Min Lene!“ udbrød hun, „hvad gjør Du? har jeg bedrøvet Dig?“ Hun løftede mig iveiret, Taarene trillede ned ad hendes Kinder, Maanen, som skinnede ind i Værelset, speilede sig i dem. Hun slog sine Arme om mig, og hendes Læber berørte mine. Ude af mig selv, trykkede jeg hende til mit Bryst; men pludselig, som om en Cherub med flammende Sværd havde stillet sig imellem os, rev jeg mig løs og stammede: „For Guds Skyld, min Frøken! lad mig gaae!“ Hun veg et Skridt tilbage, og sagde! I Sandhed, Lene! Du forfærder mig! Hvormed har jeg saaret Dig?“ — „Med en altfor stor Engle-Godhed“, svarede jeg skjælvende: „Jeg er den ikke værd.“ — „Tal ikke saaledes,“ sagde hun, og greb min Haand: „Men Du er vist meget ulykkelig.“ Jeg trykkede hendes Haand til mine Læber, til mit Bryst, til mine Øine, og sagde: „Jeg er det ulykkeligste og det lykkeligste af alle Mennesker!“ Og ikke istand til længere at udholde denne Scene, forlod jeg hende, og ilede op paa mit Værelse, hvor jeg græd mig mæt i de sødeste Taarer, jeg nogensinde har udgydt.

Den næste Dag begyndte med en Forlegenhed

af en anden Natur. Jeg skulde nemlig tage Deel i Strygning, tilligemed den gamle Stuepige. Da jeg strax i Begyndelsen mærkede, at dette Arbeide vilde tage en Ende med Forskrækkelse, greb jeg den Udflugt at lade som om jeg fik ondt. Jeg klagede over Hovedsvimmel, og kastede mig i en Stol. Begge Pigerne toge mig i deres Arme, gave mig Vand, og tyldede Draaber i mig. De vilde ogsaa snøre mine Klæder op, men i det Samme lod jeg mine Sandser komme tilbage, og forhindrede det. De ledede mig op paa mit Kammer, hvor jeg lagde mig paa Sengen. Jeg hørte Kokkepigen sige til den anden Pige: „Gud hjelpe hende, stakkels Pige! Det er vist galt fat med hende. Saadanne Besvimelser havde ogsaa min Søster i den tredie Maaned."

Det Øvrige af denne Dag skal jeg stedse erindre, som en af de behageligste i mit Liv, thi min hulde Therese kom selv op til mig, ganske urolig over min forstilte Sygdom, og hele Dagen omgav hun mig med denne fortryllende Omhyggelighed, som man maa have følt, for at erkjende med Schiller: „de himmelske Roser, som en ædel qvindelig Haand indfletter i det jordiske Liv." Med Undseelse vilde jeg undskylde min Hæftighed fra den forrige Aften. Hun afbrød mig: „Ti stille! min Lene! Ikke idag, imorgen ville vi aabne vore Hjerter for hinanden. Idag skal Du skaanes

for al Sindsbevægelse." Jeg fulgte hende til hendes Cabinet, da jeg paastod nu at være ganske vel. Det var en Feriedag i Skolen. Fritz var hjemme. Han tilbragte Dagen hos sin Søster, og deelte hendes venlige Omsorg for mig. Vi læste for hinanden, tegnede sammen, og en i saadan stille Lykke tilbragt Dag havde fortjent en mindre stormfuld Aften end den, som fulgte den.

Da vi efter Sædvane samledes i Dagligstuen, og jeg bød Thee omkring, hørte jeg Kammerjunkeren sukke den ene Gang efter den anden, og da jeg bød ham Thee, tog han en Kop, og sagde: „Ja Tak, lille Lene! En Kop Thee kan jeg maaskee nyde, men ikke en Krumme Brød kan jeg faae ned." — „Er Du syg?" spurgte Etatsraaden, og tilføiede, idet han kastede Øinene paa ham: „Ja Du lieber Himmel! hvordan er det Du seer ud, saa mørk og trist, som den levende Død." — „Ja," svarede Kammerjunkeren: „Jeg har ærgret mig, og sørget saa meget over Deres Ytringer iaftes angaaende den unge L. og Therese, at jeg er bleven syg deraf. Og hvis jeg tager min Død derover, saa kan jeg jo ikke engang testamentere min Formue til min elskede Cousine, eftersom vi ikke ere formelig forlovede. Det skulde De betænke, kjære Onkel! De skulde desuden ikke opsætte vort Bryllup, men hellere skynde Dem at forsikkre Dem en Sviger-

søn, der kunde være Dem en Trøst og en Støtte i Modgangens Time, thi desværre, den er vel ikke langt borte." — „Hvad mener Du?" spurgte Etatsraaden ængstelig. „Jeg mener," svarede den Anden, „hvad det vel ikke kan hjelpe at skjule for Dem, at det lader til, at De taber Deres Proces." Etatsraaden foer sammen. Fætter Otto vedblev: „Jeg har erfaret Noget i den Henseende..... Der er mig Noget betroet..... Jeg kan ikke sige Mere, men jeg kan lade Dem vide fra Advocat L., at der falder Dom i Sagen imorgen otte Dage." — „Gottes Wunder!" raabte Etatsraaden: „Har Du været hos Advocat L.?" — „Det kan være ligemeget," svarede Kammerjunkeren, „om jeg har været der eller ikke, der er en Seddel fra ham til Dem." Etatsraaden rev ham den af Haanden, og aabnede den skjælvende. Jeg erindrede nu, at jeg for en Timestid siden, da jeg gik over Trappegangen, havde seet, at et Bud fra min Faders Contor stod i Etagen nedenunder, talede med Kammerjunkeren, og leverede ham et Brev, idet jeg omhyggeligen skjulte mig, for ikke at sees af dem. Jeg begreb altsaa let, hvorfra han øste denne Viisdom. Da Etatsraaden havde læst Billetten, sagde han: „Ja du lieber Himmel! Det har sin Rigtighed, at imorgen ottedage skal min Skjæbne afgjøres; men Advocaten giver mig godt Haab." — „Ja det skal De ikke

regne," svarede Fætter Otto: „Deri ere Advocater ligesom Læger, de blive ved at trøste, lige til Alting er ude. Men tro De hellere mig og kald ikke Ulykken ned over Dem, ved at bryde det Løfte, De har givet Deres afdøde Søster. Den Spøg iaftes med den unge L. var mig meget ubehagelig, og desuden ifald Advocat L. havde ønsket en Forbindelse mellem Deres Datter og hans Søn, saa havde han jo ikke sendt ham bort. Tænk paa det! Alle Mennesker vide, at jeg er forlovet med min Cousine. Jeg kommer til at staae som en Nar, og De som en uordholden Mand." — Etatsraaden reiste sig, og gik op og ned ad Gulvet, idet han pustede, og opknappede sin Vest. Endelig kom han hen til det Bord, hvorved jeg stod, standsede, og hviskede til mig: „Ak Gud forlade mig, at jeg i disse trouble Dage kan have saadanne forfængelige Tanker! Men hvor Du staaer og stirrer paa Kammerjunkeren! Ak Lene! Din Taske! Gud veed, om jeg kan troe Dig? Den Fætter! den Fætter!... Men jeg skal nok komme efter det." Hurtig vendte han sig til de Andre, og sagde: „Na i Guds Navn! lad det Vrøvl da engang faae Ende. Therese, giv Fætter Otto Haanden, saa er det afgjort og saa kan Brylluppet staae om fjorten Dage, saa har jeg en god Samvittighed, og vil haabe til det Bedste med Processen. I skal jo blive boende her i

Huset, og Alting er jo saavidt fix og færdigt. Na, Therese, ræk ham Haanden, som jeg siger!" Baade Therese og jeg vare nær ved at synke i Jorden. Jeg nærmede mig til hende, og hviskede: „Mod, Frøken!" Med skjælvende Stemme sagde den stakkels Pige: „Kjære Fader, jeg kan ikke." Den haardhjertede Mand begyndte at geraade i Raseri. Kammerjunkeren slog Armen om sin Cousine, og sagde nogle kjærlige Ord. Hun stødte ham fra sig, kastede sig for Etatsraadens Fødder, omfavnede hans Knæe, og sagde bønlig: „O kjære Fader! hav Medlidenhed med mig! Tænk paa min Lydighed i alle andre Ting, og tving mig ikke til denne Fætter, som jeg afskyer." Nu kom Berserkegangen paanye over Etatsraaden. Han stødte med Foden til sin Datter, saa hun faldt om paa Gulvet. Jeg løb til, og løftede hende op. „Afskyer!" skreg han: „Afskyer Din Brudgom, som jeg befaler Dig at elske! Paa Timen elsk ham! paa Øieblikket! eller Du skal see Løier! Komme maaske de gamle Nykker igjen? Husk paa den Aften, da Mariane blev jaget paa Døren! Hid med Haanden! jeg vil give Fætter Otto den, om jeg saa skulde brække den i tusinde Stykker." Med disse Ord greb han den ulykkelige Piges Haand, og vilde trække hende hen til den forhadte Beiler. Den gode Fritz slyngede sine Arme om Søsteren, for at beskytte hende. Med en skrækkelig Ed løftede Fade-

ren Haanden, for at slaae ham. Jeg sprang imellem, og optog det vældige Slag med min Arm; men ligesom smittet af den krigerske Hede i den mig omgivende Luft, gjengjældte jeg det med et Ørefigen, som gav et mægtigt Klask paa Etatsraadens fede Kind. Dette var vist den rette Cuur for Berserkegang, thi Manden blev med Eet ganske tam. Han slap sin Datter, og stirrede paa mig med aaben Mund. „Lene!" sagde han endelig: „Er Du splittergal?" Jeg var selv forbløffet over min Hidsighed, men da jeg mærkede, at Fordelen var paa min Side, besluttede jeg at benytte min Seir. Jeg hviskede til Therese: „Løb bort, Frøken!" Hun smuttede ud af Døren. Fritz fulgte hende. Nu gjorde jeg mig reent desperat, lod som jeg græd, raabte, jeg var ikke vant til en saadan Behandling, jeg vilde strax forlade Huset. Etatsraaden blev ganske forskrækket, og gav gode Ord. Ogsaa Kammerjunkeren vilde formilde mig. Den Ene stødte den Anden bort, naar han vilde nærme sig til mig. Jeg vendte dem Begge Ryggen og gjorde Mine til at ville gaae. Næsten paa Knæe bad Etatsraaden mig om Tilgivelse, medens Kammerjunkeren bag hans Ryg kyssede paa Fingeren ad mig den ene Gang efter den anden, og tog sin kostbare Brystnaal af, og rakte den iveiret, med Tegn til, at den skulde være min. Endelig lod jeg mig formilde,

men begiærede som Vilkaar, at de skulde lade min Frøken i Ro, og taalmodig vente, indtil hun selv gav efter. Etatsraaden sagde: „Min rare Pige! jeg vilde gierne føie Dig, men der er en Omstændighed med Processen." — „O hvad!" raabte jeg: "Hvad kommer" den Sag Processen ved?" — „Ja, ja!" svarede Etatsraaden: „Jeg har jo rigtignok lovet min salig Søster, at Ingen uden hendes Søn skulde blive Thereses Mand, og da jeg nu lever i en Modgangens Stund, saa tør jeg ikke bryde et saadant Løfte til en Afdød, eller begaae nogen Uretfærdighed, førend den Tid er overstaaet." — „Ja saa Farvel!" raabte jeg. De holdt mig Begge tilbage. Etatsraaden sagde: „Gottes Wunder! Du er dog vel aldrig jalour paa Kammerjunkeren, og kan ikke taale, at han gifter sig?" Den unge Herre nikkede til mig. Onkelen begyndte igien at rase. Jeg sagde paanye Farvel, og lod, som jeg vilde gaae. De holdt mig igien tilbage, og endelig sagde Etatsraaden: „Nu vel! i to Dage vil jeg lade det beroe for Din Skyld. Men saa maa Du give mig et Kys til Godnat." Det var et haardt Vilkaar, men jeg ansaae det for raadeligst at opfylde det. Fætter Otto lod sig falde om paa en Stol: „Ak!" sukkede han: „Jeg er saa syg! Det er jo umuligt at udholde saadanne Scener og Spektakler, som her i disse Aftener." — „Ei was!" sagde Etatsraaden:

et Glas Viin, saa kommer Du Dig nok." — svarede den Anden: „Jeg har ikke været istand nyde den mindste Næring den hele Dag. Jeg :elig meget syg. Sorg for Deres Proces og al huuslige Fortræd virker paa mit sensible Ner- m." Etatsraaden hviskede til mig: „Ach Gott! hvad skal vi gjøre?" Paa samme Maade sva- eg: „Bryd Dem om ingen Ting, men gaa tilsengs." — „Ja saa Godnat, Fætter!" sagde 'aaden: „Saa vil jeg ringe paa Tjeneren, at an komme og opvarte Dig." — „Det behøves varede Kammerjunkeren med mat Stemme: „Lene ive lidt hos mig." — „Nei, saa min Sjæl skal ikke," raabte Etatsraaden vred: „See mig til e Mennceske, der tænker endnu paa de smukke Pi- – Gaa Du strar til Din Frøken," sagde han til Jeg lod mig det ikke sige to Gange. Jeg ilede des Dør, bankede paa, og hørte hendes kjære ne sige: „Er det Dig, Lene?" hvorpaa hun mig ind. Hun var ganske forgrædt. Jeg at berolige hende med den Efterretning, at Fader havde lovet i to Dage at forholde sig og imidlertid kunde der vel findes Raad. Jeg hende som sædvanlig, men en Blanding af errighed og Medlidenhed bragte mig til at titte Kammerjunkeren, for at see, om Tjeneren var

hos ham. For ubemærket at kunne giøre Dette, listede jeg mig til Dagligstuen ad en anden Dør, end den sædvanlige, og aabnede den sagte paaklem, saa jeg kom bag ved det Sted, hvor den foregivne Syge sad. Med særdeles Fornøielse saae jeg nu den gode Fætter Otto sidde ved Bordet, der endnu stod dækket, og med den ønskeligste Appetit holde sig skadesløs for den forsømte Aftensmad. Tjeneren stod bag hans Stol, og converserede ham. Kammerjunkeren sagde: „Skaf mig en Flaske Viin, Hans. Jeg synes, jeg befinder mig bedre. Jeg troer, min Sygdom kom meget af Mathed.“ Jeg ilede ubemærkt op paa mit Kammer, og gik tilsengs i et temmelig lystigt Lune, hvori de sidste Optrin havde sat mig.

Allerede tidlig næste Formiddag kom to Damer i Besøg til min Frøken, og bleve hos hende til henimod Middag. Jeg sad ene paa mit Kammer, og som en virkelig Pige syede jeg ivrig, medens jeg endnu ivrigere beskjæftigede mine Tanker med min Elskede. Haab og Frygt strede i min Sjæl. At jeg var Therese kjær, at min Person behagede hende, derpaa tænkte jeg med Glæde, men med Skræk overveiede jeg, at hendes Venskab for mig beroede pàa en Vildfarelse, at hun maaskee med Afsky vilde vende mig Ryggen, naar hun erfarede, hvem den formeentlige Kammerpige egenlig var. At hun havde Noget at betroe mig,

var klart. Hvilken for mig frygtelig Hemmelighed skulde jeg maaskee endnu idag erfare? Jeg sagde til mig selv: Om hun nu siger mig, at hun elsker en Anden? — Det sortnede for mine Oine ved denne Tanke. Nei! sagde en indre Stemme: Nei! det er umuligt! hendes englelige Hjerte tilhører ikke nogen Dødelig. Men min Maske maa snart falde. Jeg maa bekjende Alting, skjøndt jeg synes, det er mig umuligt at faae Sandheden over mine Læber. Vilde en god Aand dog forbarme sig over mig, og give mig Leilighed til at gjøre hende en stor Tjeneste, til at vise hende, hvor høi og inderlig min Kjærlighed er, saa jeg dog i det Mindste turde haabe, at hun ikke for stedse vilde forvise mig fra sit hulde Aasyn!

I disse mine stille Betragtninger blev jeg forstyrret af Etatsraaden, der aandeløs styrtede ind til mig: „Jeg saae Fætter Otto staae og lure nede paa Trappen, vistnok for at liste sig op til Dig; derfor skyndte jeg mig iforveien, og lod, som jeg gik op paa Høloftet. Nu vil jeg skjule mig, og høre hvad I tale sammen. Hurtig giv mig Nøglen til Din Skabsdør!... Naa Gud skee Lov! den sidder i Døren! — Han gik ind i Skabet med usædvanlig Bevægelighed, stak Hovedet ud igjen, og sagde: „Jeg skal nok forstaae, om Du giver ham mindste Vink, og da kan Du troe, at jeg skal vise Dig, at jeg kan blive vred!“

Han trak Døren i efter sig, og ganske rigtig kom ogsaa Kammerjunkeren strax efter, listende sig ind ad min Dør. Han sagde: „Tillad, at jeg sætter mig, thi jeg maa endelig tale med Dig, min søde Lene! Desværre maa jeg fatte mig kort, og med Besindighed benytte disse kostbare Øieblikke, thi min Onkel lurer bestemt paa ethvert af vore Skridt. Fanden skal tage mig, troer jeg ikke, at den gamle Tyksak giver sig af med at gjøre Dig sin Cour!" Efter en hjertelig Latter og en heel Deel tvetydige Artigheder til mig og plumpe Anmærkninger om Onkelens Kjærlighed, sagde han: „Jeg er henrykt over Din Opførsel iaftes. Jeg indseer jo nok, at det er af Jalousie Du sætter Dig imod mit Ægteskab med Din Frøken, og at Du troer, at jeg elsker hende. Men jeg vil være forbandet, om jeg har ringeste Foible for hende. Hvor kan Du troe at jeg skulde have saa slet en Smag, at jeg kunde finde Behag i hendes fade Skjønhed ved Siden af Din? Alting hos Dig, lige indtil den dybe Talestemme, henrykker mig. Jeg forsikkrer Dig, at jeg fortæres af Kjærlighed til Dig. Vær derfor ikke længere grusom! Foretræk mig for den unge L.! Hør, gjør det! Du skal ikke fortryde det." Jeg loe. „Foretrække Dem for den unge L.? Ja det er en egen Sag. Dersom De vidste hvad De der siger!" — „Ja," raabte han: „det være nu som det vil, jeg vil lukke

mine Øine for det Forbigangne, og vil ikke bryde mig om det Forhold, der sagtens har været mellem Dig og ham, naar Du blot ikke hemmelig vil møde ham oftere." — „Jeg har aldrig mødt ham," svarede jeg, „det sværger jeg Dem til, og jeg vilde ikke møde ham for nogen Priis." — „Ja, ja!" sagde han, „saameget desbedre. Men sæt Dig nu ikke mod mit Giftermaal! Søg hellere at fremme det! Det er til Dit eget Bedste. Thi seer Du, jeg vil etablere Dig brillant, Du skal have Din egen Huusholdning, og blot tillade, at jeg sætter en Person ved Din Side, som passer paa Dig; thi jeg troer Dig rigtignok ikke saa ganske. Men seer Du! for at kunne gjøre for Dig hvad jeg ønsker, maa jeg ægte min Cousine..... for Pengenes Skyld, skal jeg sige Dig, thi paa mine Reiser er jeg kommen i dyb Gjæld, og desuden"..... Videre kom han ikke i sin Tale, thi i det Samme foer Etatsraaden ud af Skabet, fraadende af Raseri, og holdende i Haanden min ulykkelige Kasket, som han formodenlig havde revet ned, ved at støde til den smalle Hylde, hvorpaa den laae. „Gud hjelpe mig arme Mand!" raabte han: „Dette seer ilde ud. See, hvilken Djævel der faldt ned i Hovedet paa mig!" — Han kastede Kasketten ned i Gulvet. Kammerjunkeren tog den op, og læste mit Navn, som var skrevet i den. „Ha, ha!" raabte han: „Adolph L.! Naa,

Mamsel Lene! Nu behøve vi ikke videre Vidnesbyrd om Deres Dyd og Sanddruhed." Han vilde vise sin Onkel Navnet i Kasketten, men Onkelen rev ham den af Haanden, kastede den paanye paa Gulvet, og skreg til Kammerjunkeren: „Gaa Satan i Vold, Din liderlige Fugl! Jeg har hørt hvert Ord, Du har talt til Lene!" Fætter Otto lod sig ikke forbløffe, men sagde med et sarkastisk Smiil: „Hvorledes er min gode Onkel selv kommen ind i dette Skab?" — „Jeg er Huusfader", svarede Etatsraaden: „Det er min Pligt at passe paa. Jeg har søgt alle Lofter og hemmelige Steder igjennem, af Frygt for at Nogen kunde skjule contrabande Vare i mit Huus. Jeg er en Mand af strenge Grundsætninger." Kammerjunkeren slog en høi Latter op, Etatsraaden blev rasende, og jog ham ud af Kammeret. Da jeg nu blev ene med min corpulente Elsker, udbrød han i de frygteligste Bebreidelser. Han skjælvede af Arrighed, og endte med at befale mig, strax at forlade Huset. Dette var ikke min Leilighed. Da Paroxysmen, som sædvanlig, havde opløst sig i Graad, nærmede jeg mig og sagde ganske roligt: „Dersom det nu er muligt at faae et Ord indført, saa skal jeg overbevise Dem om Deres Uretfærdighed og min Uskyldighed; men jeg maa begynde med at betroe Dem en Hemmelighed. De veed, at den unge L. er min Ungdomsven. Jeg

er hans Fortrolige. Han elsker Frøken Therese, og for hendes Skyld opholder han sig hemmelig her i Byen. Men det veed intet Menneske, uden jeg, da hans egen Fader fuldt og fast troer, at han er i Jylland. Men mig har han lovet den største Belønning, hvis jeg kunde fremme hans Kjærlighed hos min Frøken." Etatsraadens Ansigt opklaredes paa det Forunderligste. Han reiste sig, og sagde: „Gud velsigne Dig, Lene! Kan Du sværge paa, at Det, Du der siger, er sandt?" Jeg lagde Haanden paa Brystet; og sagde: „Ja ved Alt hvad helligt er! Ikke et Ord heraf er usandt." — „Gott im Himmel!" udbrød Etatsraaden: „Men saa siig mig dog endnu, hvor kommer Kasketten fra?" — „O," svarede jeg: „det er en ringe Ting. For nogen Tid siden kom L. her en Aften, og vilde endelig tale med Herren, og frie til Frøkenen. For at see lidt net ud, havde han paa Veien kjøbt en ny Hat, og bar denne Kasket i Lommen. Han lagde den fra sig herinde i Kammeret. Det er første og sidste Gang han har været her i Huset. Men da jeg troede, at Frøkenen var forlovet med sin Fætter, saa bad jeg ham indstændig at slaae de Tanker af Hovedet, og jeg nægtede at melde ham hos Herren. Derover blev han meget bedrøvet, og i sin Forvirring glemte han Kasketten, som jeg siden gjemte i mit Skab." — „Gottes Wunder! min bedste Lene! Det,

Du der siger, bærer jo største Præg af Sandhed. Saa har jeg jo gjort Dig Uret! Men lad dog for Guds Skyld ikke den unge Mand fortvivle! Med den Fætter vil jeg bryde overtvers. Det Umenneske, som vil forføre Dig, som har Gjæld"..... Inden han fik udtalt, stak Kammerjunkeren Hovedet ind ad Døren, og sagde med et ondskabsfuldt Udtryk: „Tak Onkel! Tak, Lene, Din falske Kat! det skal Du faae betalt! Jeg kan ogsaa lure. Jeg har hørt Alting!" Ganske ude af sig selv, foer Etatsraaden imod ham. Fætteren skyndte sig ned ad Trappen, og Onkelen kom tilbage til mig. Med Taarer, med Alt hvad der kan tænkes muligt hos en gammel forlibt Gjæk, bad han mig om Tilgivelse, som jeg strax tilsagde ham, for at forkorte denne Scene. Derpaa bad han mig paa det Indstændigste at formaae den unge L. til at komme tilbage i hans Huus. „Ja," svarede jeg, „han kan saamæn være her, førend De tænker." — „Seer Du, min allerbedste Lene!" sagde han: „Det var vist godt, om den kjære, unge Mand endnu i denne Uge kunde blive forlovet med min Datter." — „Ja Gud give, det var muligt!" sukkede jeg. Etatsraaden vedblev: „Ja, thi seer Du, hans Fader, som skal plaidere min Sag, det er jo en meget retskaffen Mand. Men jeg tænker som saa, at Blodet er dog aldrig saa tyndt... hvordan er nu det Ordsprog: at Blodet

dog aldrig saa tyndt at" ..... „At Vandet dog
'e bærer Vand imod det," tilføiede jeg leende. „Ak Du
nglebarn!" raabte Etatsraaden: „Du er altfor ny-
lig." Denne Samtale, saavelsom alle de forrige,
g havde havt med denne Mand, styrkede mig i den
ormening, jeg længe havde næret: at han, med al
ı Hidsighed og Herskesyge, var i Grunden en meget
ag Characteer, som man med hensigtsmæssige Mid-
: let kunde styre.

Strax efter Middagsbordet ringede min Frøken
a mig, og da jeg traadte ind til hende, blev jeg lige-
n forstenet over det besynderlige Udtryk, hvormed hun
tragtede mig, og det usædvanligt Fremmede i hendes
one mod mig. Efter et Par intetsigende Repliker paa
gge Sider, under hvilke vi toge Plads ved Arbeids-
rdet, og jeg udpakkede vore Tegne-Apparater, fulgte
:st en temmelig lang Pause, under hvilken jeg med
jertebanken bemærkede, at Therese betragtede mig
:d alvorlige Sideblikke. Endelig tog hun min
aand, og sagde: „Nei! det er umuligt! Dette An-
t kan ikke være en Maske, bag hvilken Falsk-
) og Utroskab skjule sig. O Lene, trøst mig! sig,
Du elsker mig, at Du er uskyldig! Lov at tale
trolig med mig, Intet at skjule for mig! Jeg skal
: misbruge Din Fortrolighed, men gjengjælde den
) at aabne hele mit Hjerte for Dig." — „O Gud!

Du der siger, bærer jo største Præg af Sandhed. Saa har jeg jo gjort Dig Uret! Men lad dog for Guds Skyld ikke den unge Mand fortvivle! Med den Fætter vil jeg bryde overtvers. Det Umenneske, som vil forføre Dig, som har Gjæld" ..... Inden han fik udtalt, stak Kammerjunkeren Hovedet ind ad Døren, og sagde med et ondskabsfuldt Udtryk: „Tak Onkel! Tak, Lene, Din falske Kat! det skal Du faae betalt! Jeg kan ogsaa lure. Jeg har hørt Alting!" Ganske ude af sig selv, foer Etatsraaden imod ham. Fætteren skyndte sig ned ad Trappen, og Onkelen kom tilbage til mig. Med Taarer, med Alt hvad der kan tænkes muligt hos en gammel forlibt Gjæk, bad han mig om Tilgivelse, som jeg strax tilsagde ham, for at forkorte denne Scene. Derpaa bad han mig paa det Indstændigste at formaae den unge L. til at komme tilbage i hans Huus. „Ja," svarede jeg, „han kan saamæn være her, førend De tænker." — „Seer Du, min allerbedste Lene!" sagde han: „Det var vist godt, om den kjære, unge Mand endnu i denne Uge kunde blive forlovet med min Datter." — „Ja Gud give, det var muligt!" sukkede jeg. Etatsraaden vedblev: „Ja, thi seer Du, hans Fader, som skal plaidere min Sag, det er jo en meget retskaffen Mand. Men jeg tænker som saa, at Blodet er dog aldrig saa tyndt... hvordan er nu det Ordsprog: at Blodet

er dog aldrig saa tyndt at" ..... „At Vandet dog ikke bærer Vand imod det," tilføiede jeg leende. „Ak Du Englebarn!" raabte Etatsraaden: „Du er altfor nydelig." Denne Samtale, saavelsom alle de forrige, jeg havde havt med denne Mand, styrkede mig i den Formening, jeg længe havde næret: at han, med al sin Hidsighed og Herskesyge, var i Grunden en meget svag Characteer, som man med hensigtsmæssige Midler let kunde styre.

Strax efter Middagsbordet ringede min Frøken paa mig, og da jeg traadte ind til hende, blev jeg ligesom forstenet over det besynderlige Udtryk, hvormed hun betragtede mig, og det usædvanligt Fremmede i hendes Tone mod mig. Efter et Par intetsigende Repliker paa begge Sider, under hvilke vi toge Plads ved Arbeidsbordet, og jeg udpakkede vore Tegne-Apparater, fulgte først en temmelig lang Pause, under hvilken jeg med Hjertebanken bemærkede, at Therese betragtede mig med alvorlige Sideblikke. Endelig tog hun min Haand, og sagde: „Nei! det er umuligt! Dette Ansigt kan ikke være en Maske, bag hvilken Falskhed og Utroskab skjule sig. O Lene, trøst mig! siig, at Du elsker mig, at Du er uskyldig! Lov at tale fortroligt med mig, Intet at skjule for mig! Jeg skal ikke misbruge Din Fortrolighed, men gjengjælde den ved at aabne hele mit Hjerte for Dig." — „O Gud!

Du der siger, bærer jo største Præg af Sandhed. Saa har jeg jo gjort Dig Uret! Men lad dog for Guds Skyld ikke den unge Mand fortvivle! Med den Fætter vil jeg bryde overtvers. Det Umenneske, som vil forføre Dig, som har Gjæld"..... Inden han fik udtalt, stak Kammerjunkeren Hovedet ind ad Døren, og sagde med et ondskabsfuldt Udtryk: „Tak Onkel! Tak, Lene, Din falske Kat! det skal Du faae betalt! Jeg kan ogsaa lure. Jeg har hørt Alting!" Ganske ude af sig selv, foer Etatsraaden imod ham. Fætteren skyndte sig ned ad Trappen, og Onkelen kom tilbage til mig. Med Taarer, med Alt hvad der kan tænkes muligt hos en gammel forlibt Gjæk, bad han mig om Tilgivelse, som jeg strax tilsagde ham, for at forkorte denne Scene. Derpaa bad han mig paa det Indstændigste at formaae den unge L. til at komme tilbage i hans Huus. „Ja," svarede jeg, „han kan saamæn være her, førend De tænker." — „Seer Du, min allerbedste Lene!" sagde han: „Det var vist godt, om den kjære, unge Mand endnu i denne Uge kunde blive forlovet med min Datter." — „Ja Gud give, det var muligt!" sukkede jeg. Etatsraaden vedblev: „Ja, thi seer Du, hans Fader, som skal plaidere min Sag, det er jo en meget retskaffen Mand. Men jeg tænker som saa, at Blodet er dog aldrig saa tyndt... hvordan er nu det Ordsprog: at Blodet

er dog aldrig saa tyndt at" ..... „At Vandet dog ikke bærer Vand imod det," tilføiede jeg leende. „Ak Du Englebarn!" raabte Etatsraaden: „Du er altfor nydelig." Denne Samtale, saavelsom alle de forrige, jeg havde havt med denne Mand, styrkede mig i den Formening, jeg længe havde næret: at han, med al sin Hidsighed og Herskesyge, var i Grunden en meget svag Characteer, som man med hensigtsmæssige Midler let kunde styre.

Strax efter Middagsbordet ringede min Frøken paa mig, og da jeg traadte ind til hende, blev jeg ligesom forstenet over det besynderlige Udtryk, hvormed hun betragtede mig, og det usædvanligt Fremmede i hendes Tone mod mig. Efter et Par intetsigende Repliker paa begge Sider, under hvilke vi toge Plads ved Arbeidsbordet, og jeg udpakkede vore Tegne-Apparater, fulgte først en temmelig lang Pause, under hvilken jeg med Hjertebanken bemærkede, at Therese betragtede mig med alvorlige Sideblikke. Endelig tog hun min Haand, og sagde: „Nei! det er umuligt! Dette Ansigt kan ikke være en Maske, bag hvilken Falskhed og Utroskab skjule sig. O Lene, trøst mig! siig, at Du elsker mig, at Du er uskyldig! Lov at tale fortroligt med mig, Intet at skjule for mig! Jeg skal ikke misbruge Din Fortrolighed, men gjengjælde den ved at aabne hele mit Hjerte for Dig." — „O Gud!

min kjæreste Frøken!" raabte jeg rørt: „Hvad siger De? Om jeg elsker Dem? Om jeg er Dem tro? Kan De tvivle? Tal! jeg skal svare Dem, ja jeg skal sige Dem Sandhed. Men vær barmhjertig! Døm mig ikke med Strenghed. Betænk! ..... Ak ved Gud! min Skjæbne er i Deres Hænder." — „Om saa er," svarede hun mildt, „saa er Du lykkelig. Min Fætter .... O jeg troer, at al Sorg og Bekymring skal komme til mig fra den Kant! .... Min Fætter har fortalt mig Alt. Hans utilladelige Nysgjerrighed har bevæget ham til at lure ved Din Dør. Han har hørt Dig sige til min Fader, at Du, som en Commissionnair for den unge L., var traadt i min Tjeneste, at denne Herre havde lovet Dig en Belønning for at fremme hans Kjærlighed til mig Ulykkelige; at desuden en ham tilhørende Kasket var funden i Dit Skab af min Fader selv ..... O min Gud! jeg bliver altfor skamfuld ved blot at tænke paa de afskyelige Beskyldninger, han gjør imod Dig. Det er umuligt, jeg veed det; men jeg beder Dig: Retfærdiggjør Dig for mig! Lad ingen Skygge af Mistanke blive tilbage mod min bedste, ja min eneste Veninde! Siig mig Alting!" — Jeg greb hendes Haand, og holdt den i begge mine. „Kjære Frøken! elskede Veninde! lad mig i dette Øieblik turde kalde Dem saaledes! Læs i mine Øine, om jeg ikke elsker Dem, om jeg ikke hellere

vilde døe, end bedrøve Dem. Men retfærdiggjøre mig? Hvor skal jeg begynde? hvor skal jeg ende? Deres Fader! .... Af behøver jeg at sige Noget i denne Henseende?" — „Nei, nei!" raabte hun: „Tal ikke derom!" — „L.'s Kasket," vedblev jeg, „har han fundet hos mig .... Tillad, at jeg heller ikke berører denne Omstændighed. Ikke i dette Øieblik. Dette og Mere skal engang blive Dem klart. Men det er Adolph L.'s Hemmelighed; han er min Barndomsven. Dem undtagen, er han vel sagtens det Menneske, hvis Lykke ligger mig nærmest paa Hjerte. At jeg imidlertid er traadt i Deres Tjeneste, for at intriguere for hans Kjærlighed, er en skammelig Usandhed, uagtet jeg bekjender, at denne Kjærlighed dog er Grunden til, at jeg er her, thi uden Ophør hørte jeg ham tale om Dem, og Begjærlighed efter at nærme mig til Dem opfyldte min hele Sjæl, men ingen Belønning er mig lovet, uden den at see Dem, at tjene Dem, og maaskee ved min grændseløse Hengivenhed at vinde en lille Gjengjæld i Deres Hjerte. Hvad Kammerjunkeren fortalte hiin Aften, er sandt. Adolph L. tilbeder Dem. Deres Billede opvakte den første Kjærlighed i hans Hjerte. Som en Skygge omsvævede han disse Steder, hvor hans Elskede levede. Han vandrede i mangen stille Aftentime udenfor Haven, og saae Dem under dens Grene. Et Glimt af Dem var

nok til at opfylde ham med Henrykkelse. De smaa Digte, slette, magtesløse Udtryk for hans brændende Lidenskab, Blomsterkurven, Orangetræet, som der staaer, er Altsammen ringe Offere, som hans elskende Haand har bragt." — „Hvad hører jeg!" raabte Therese: „Og det har Du vidst? Og fortiet mig det?" — „O min Frøken!" udbrød jeg: „Det er vel desværre endnu ubesindigt af mig at aabenbare det. Maaske forraader jeg derved den stakkels Adolph L. Ak, elskværdige Therese! De veed ikke, hvor høit han elsker Dem. Intet Hjerte elsker som hans. De kjender ikke min Ven Adolph. Han vilde forbande en Lyksalighed, der kunde koste Dem et eneste Suk. Han vilde ridderlig give sit Hjerteblod for Deres Rolighed. Og jeg! .... jeg elsker Dem endnu høiere end han. Jeg troer, jeg kunde opoffre ham for Deres Skyld. Haabet om at redde Dem fra Deres forhadte Forlovede har fremfor alt Andet ført mig i deres Nærhed. O elskede Frøken! De, hvis eget Væsen er Sandhed, føler De ikke Sandheden af mine Ord, af mine Følelser for Dem? Vær saa ædelmodig at troe mig, uden at spørge mig videre, forend De har sagt mig, at De tilgiver og ynder mig." Under denne Replik havde jeg kastet mig for hendes Fødder. „Kjære Lene!" sagde Therese, og rakte mig begge Hænder: „Jeg troer Dig; jeg føler, som Du siger, Sandheden

af Dine Ord, af Dit Venskab for mig, og skal ikke friste Dig med at spørge videre om hvad Du skjuler for mig, skjøndt jeg tilstaaer, at jeg vist nok endnu havde nogle Spørgsmaal at gjøre Dig. Eet maa Du dog besvare: Hvorledes skal jeg forstaae, at Du med saadan Varme taler L.'s Sag hos mig, hvem Du siger, han elsker? Og Du selv, elsker Du ham ikke? Det sagde Du jo forleden Aften? Hvorfra kom ellers den store Sindsbevægelse, hvori jeg saae Dig?" — Alvorlig svarede jeg: „Ved den Alvidende sværger jeg, at L. elsker Dem, og Ingen i Verden uden Dem. Hvad mig angaaer, saa er det ikke Kjærlighed i denne Forstand, som jeg bærer for ham." — „Og Dine Taarer iforgaars?" spurgte Therese, rystende paa Hovedet: „Din Heftighed?" — „Ak, elskede Frøken!" raabte jeg: „Der er visselig En, jeg elsker, En der opfylder alle mine Tanker, men ham er det ikke. Og dog .... ak det synes, som jeg gjorde mig skyldig i de største Modsigelser! Der var en Tid, da jeg ikke elskede Nogen, troer jeg, saa høit, som ham; idetmindste var der Ingen, der, saaledes som han, forledede mig til Daarligheder. Men dengang kjendte jeg ikke Den, som jeg elsker, uden at turde sige det. Ak Frøken! De kan ikke gjætte Sammenhængen. De maae troe, jeg er vanvittig. O! om De vidste! .... Om De dog kunde læse i mit Hjerte, som i dette

Øieblikt synes mig nærved at sprænges af sine Følelser! Om De vidste, til hvilken formastelig Daarlighed denne Kjærlighed har forledet mig! hvor ulykkelig jeg er ved Tanken om, at Den, jeg elsker saa høit, saa varmt, maaskee er vred paa mig!" Therese slog sin Arm om mig: „O min Lene!" udbrød hun: „Nu troer jeg Dig, nu er Du mig kjærere end nogensinde. Naar der er et Menneske, Du elsker, En, for hvis Skyld Du er ulykkelig, saa forstaae vi hinanden, saa ere vi forenede ved samme Skjæbne, ligesom vi længe have været det ved aandeligt Slægtskab. Nu vil jeg sige Dig Alt. Vær ikke vred paa mig, fordi jeg tilstaaer, at jeg aldrig kan tilhøre Din Ven Adolph L.; — ikke fordi jeg tvivler paa den ædle Characteer, som Du tillægger ham, men fordi"..... Hun rødmede og slog Øinene ned ..... „Fordi", sagde hun „jeg elsker en Anden. I flere Aar — ak! jeg kan sige, fra jeg var et Barn — har jeg elsket Capitain N., og givet ham min Tro, og jeg vil hellere døe, end bryde den. Du kjender ham ikke, Du har aldrig seet ham. O saae Du ham kun en eneste Gang, hørte Du ham tale, Du vilde give mig Ret, naar jeg siger, at det er min Stolthed at være elsket af ham, at hvordan min Skjæbne end skal blive, saa maa den Lykke og Ære, at have eiet hans Hjerte, være nok til den Deel af Lyksalighed, som kan falde i en De-

deligs Lod i dette korte Liv! Men uagtet han baade ved sine Kundskaber og sin Opførsel har udmærket sig, ere dog en Officeers Udsigter kun maadelige. Jeg har — troer jeg — Formue nok til os Begge, naar min Fader vilde give os sit Samtykke; men min Gud! i denne Henseende er han ubøielig. For over et Aar siden, da han opdagede vor Kjærlighed, forbød han reent ud Capitainen sit Huus, og behandlede mig med største Haardhed. Jeg fik ham aldrig at see uden paa Comedie, hvor han stedse var tilstede paa min Comedie-Aften, og hvor vi da med stjaalne Øiekast nød den Glæde at see hinanden. Een eneste Gang vovede jeg, ved min Marianes Hjelp, at tale med ham nede i Haven; men den afskyelige Fætter Otto, som altid gaaer og lurer, opdagede det for min Fader, hvis Vrede ved denne Leilighed jeg ikke kan beskrive. Min gode Mariane blev strax jaget bort, og min Angst at miste Dig paa en lignende Maade, har siden den Tid forbudet mig nogensinde at fornye et saadant Vovestykke. Med Samvittighedsnag og Skjælven har jeg modtaget det kjærlige Tilbud, som min Broder Fritz gjorde mig: undertiden at bringe et Brev imellem os. Kun sparsomt har jeg benyttet hans Godhed. Hvor ofte har jeg villet udøse mit Hjerte for Dig, min Lene! Jeg veed ikke selv, hvad der har holdt mig tilbage." —

Man fortæller om en vidunderlig Sygdom, der,

fremkaldet af en pludselig Skræk, ligesom forstener den menneskelige Organisation, og kun lader Øiet aabent og Bevidstheden ilive. Noget Lignende fornam jeg ved Thereses Bekjendelse. Hvert Ord slugte jeg begjærlig, men mit Liv syntes mig tilintetgjort. En dødelig Kulde løb gjennem mine Aarer. Ved de sidste Ord af hendes Beretning slog hun Øinene op, rakte mig Haanden, og saae paa mig. Ganske forfærdet raabte hun: „Lene! for Guds Skyld! hvad fattes Dig?" — Jeg vilde tale, jeg kunde ikke. Jeg troer, jeg var nærved at falde i Afmagt. Therese ringede hæftig paa Klokken, fløi ind i næste Værilse, og kom tilbage med et Glas Vand, som hun bragte til mine Læber. Hun holdt mig i sine Arme, og gav mig de kjærligste Navne. Fritz kom løbende til, ogsaa den gamle Stuepige. Man førte mig op paa mit Kammer, og lagde mig paa Sengen. Jeg takkede Therese og dem Alle med afbrudte Ord, og bad blot om at maatte være lidt alene, hvilket ikke uden Indvendinger blev mig tilstaaet.

Jeg vil ikke prøve paa at beskrive den Fortvivlelse, hvortil jeg nu hengav mig. Enhver, som har været ung og forelsket, vil selv kunne forestille sig min Tilstand. Det er en Velgjerning i vor jordiske Tilværelse, at efter et hæftig rasende Uveir saavel i Naturen, som i den menneskelige Sjæl, følger et Slags Bedøvelse, et

Havblik, hvori Fornuften, det eneste Fyrtaarn, som kan lede os i Natten, sender os en lille, venlig Straale. Efter nogle Timers Rasen blev ogsaa denne Velgjerning mig til Deel, og efter mange Planer, den ene urimeligere end den anden, talede endelig en bedre Stemme i min Sjæl, og sagde: „Hvad var egenlig min Hensigt, da jeg fattede denne vovelige, ja daarlige Plan, som har bragt mig i dette Huus? Ja dersom jeg ikke ender mit Eventyr paa en ædel, paa en fornuftig Maade, da er min Handling tilvisse daarlig, ja endog lapset, og dette Sidste vil jeg dog for ingen Priis, at den maa være, mindst i Thereses Öine. Nei, at være hendes Ven, hendes Skytsaand, det lovede jeg mig selv. Det bliver mig svært at holde Ord; men jeg vil det. Jeg vil endnu holde mig skjult for hende, til jeg har..... ak Gud! jeg kan neppe taale at tænke derpaa..... til jeg har forenet hende med hendes Elskede. Hvorledes jeg skal kunne det, veed jeg endnu ikke..... Jeg troer, jeg vil vove at betroe mig til min Fader. Han vil dadle mig, men han er god og overbærende; han vil hjelpe mig at oprette min Daarlighed."

Jeg fik ikke Tid til at gaae dybere i mine Betragtninger. Det bankede sagte paa min Dør, den aabnede sig endun sagtere, og den elskværdige Therese stod for mig. Hun tog kjærlig mine Hænder, spurgte

til mit Befindende, saae mig ind i Øinene, og sagde: „Min Lene! Du er mig en Gaade. Men saameget seer jeg desværre, at jeg har bedrøvet Dig inderligt. Om Du vidste, hvor det smerter mig!! — „Tilgiv mig, kjære Frøken!“ svarede jeg, „og fortryd ikke Deres Fortrolighed til mig. Jeg er Dem tro i Liv og Død. Der er Intet, jeg jo vil gjøre for Deres Lykke. Men jeg tilstaaer, at Adolph L.s Skjæbne gaaer mig til Hjerte meer end den burde. Naar han er ulykkelig, er jeg det ogsaa, det kan jeg ikke nægte. Men, som jeg før sagde: De er mig endnu kjærere end han.“ Therese svarede rørt: „Du er en trofast Veninde! Tilgiv mig, at jeg ikke kan elske Din Ven. Jeg vilde ønske, at jeg kunde det for Din Skyld. Men siig ham, at jeg takker ham for hans Kjærlighed, som jeg ikke har fortjent; at jeg vilde give Meget til, at jeg kunde gjøre Noget for at behage ham. Ja, min Lene, jeg haaber at jeg engang i Verden skal lære at kjende ham, og da skal han være mig en Ven, en ældre Broder.“ — „Hold Ord, elskværdige Pige!“ raabte jeg, og greb hendes Haand, og Tilstaaelsen om min Hemmelighed svævede paa mine Læber.

I det Samme traadte Tjeneren ind, og meldte, at Etatsraaden var kommen hjem, og ventede Frøkenen og Lene ved Theebordet. Therese vilde denne Aften skaane mig for at skjænke Thee, men jeg fulgte hende,

trods hendes venlige Indvendinger. Kort efter kom Kammerjunkeren. Han pustede og sukkede, sank paa en Stol, forlangte et Glas Vand, og sagde med mat Stemme, at han havde oplevet en Scene, der vel kunde ryste en Stærkere end ham. Paa Etatsraadens Opfordring svarede han: „En meget sørgelig Tildragelse er gaaet for sig idag, hvortil jeg mod min Villie har været saa godt som Vidne. Jeg var nær ved at maatte være Secundant ved en Duel, hvori den ene af Parterne blev paa Stedet, og dette Menneskes Død har jeg været saa ulykkelig at maatte personlig melde hans Fader, hvis eneste Søn han var." — „Gott bewahre!" raabte Etatsraaden: „Hvem er det?" — „Ja," svarede Kammerjunkeren, „det vil gjøre Dem ondt, og maaskee Flere her i Stuen end Dem. Det var den unge L." — „Min Advocats Søn!" raabte Onkelen, og slog Hænderne sammen: „Hvilken Ulykke! Hvordan vil den Mand være oplagt til at plaidere min Sag?" Therese reiste sig, og løb hen til mig. „Min bedste Lene!" hviskede hun til mig: „O Gud! Din Ven!" ..... Jeg fik ikke Tid til at svare, da Fætter Otto vedblev: „Og Morderen, som har havt den Frækhed ikke strax at reise bort, og som man søger allevegne, veed De, hvem det er? ..... Ingen Anden end Hr. Capitain R.!" — Therese sank afmægtig i mine Arme.

Jeg bar hende ind i hendes Cabinet, og lagde den dødblege Pige i Sofaen. Hun kom strax til sig selv. Baade hendes Fader, Kammerjunkeren og Fritz vare fulgte med. Therese sad ganske taus, med Øinene fæstede paa Jorden. Dette rørende Syn syntes ikke at gjøre noget synderligt Indtryk paa de Tilstedeværende, Fritz undtagen, der med Taarer slyngede sine Arme om den elskede Søster. Kammerjunkeren vedblev at tale, og udmalte Omstændighederne ved denne ulykkelige Tildragelse. Etatsraaden derimod skjændte paa sin Datter for den Deel, hun tog i Capitainens Skjæbne. Han kaldte ham en Lykkeridder, en Morder, som han blot ønskede at kunne træffe paa, for strax at overgive ham til den fortjente Straf. Den stakkels Therese viste ved sine Bevægelser, ved sit korte Aandedræt, hvor smerteligt alt Dette virkede paa hende. Hun vendte sig til mig, og skjulte sit Ansigt ved mit Bryst. Fritz hviskede til sin Søster: „Jeg løber for at skaffe Dig nærmere Underretning." Derpaa bad han sin Fader tillade ham at gaae et Øieblik hen i Skolen, hvor han havde glemt en nødvendig Bog. Etatsraaden skjældte ham ud for hans Glemsomhed, men lod ham gaae. Jeg tog Kammerjunkeren tilside, og spurgte ham: om han virkelig personlig havde bragt Advocat L. Efterretning om hans Søns Død? „Ja," svarede han, „det

var en Opmærksomhed, jeg vilde vise den værdige Mand. Men det har forfærdeligt rystet mig at være Vidne til hans Skræk og Smerte. Man maa sandelig dyrt betale at have et ømt Hjerte." Jeg havde allerede flere Gange bedet de to Herrer at gaae bort og lade min Frøken faae Ro; jeg gjentog nu min Begjæring, og maatte næsten med Magt trække dem ud af Værelset, hvorpaa jeg slog Døren ilaas og ilede til min Frøken, som jeg trøstede med, at denne Efterretning formodenlig var en af Kammerjunkerens sædvanlige Historier, da jeg bestemt vidste, at idetmindste den ene Halvpart, nemlig L.'s Død, var fuldkommen usand. „L. lever, og har aldrig duelleret, det forsikkrer jeg Dem paa min Ære, sagde jeg. „Gud give det!" raabte Therese: „Men kjære Lene!..... Ak jeg tilstaaer det! det gaadefulde Slør, som omgiver Dig, begynder ret at ængste mig." — „Det skal snart falde," svarede jeg: „Jeg føler selv Nødvendigheden deraf. Men tilstaa mig en Bøn: Advocat L. er maaskee i dette Øieblik i Angst for sin Søn. Tillad mig blot et Øieblik at gaae til ham og berolige ham!" Therese saae forundret paa mig. „Kan Du det?" spurgte hun. „Ja jeg haaber det," svarede jeg, „og beder Dem, at jeg idetmindste maa forsøge derpaa." — „Ja gaa!" udbrød hun: „Det var Synd at holde Dig tilbage fra et saadant Ærinde."

Jeg bar hende ind i hendes Cabinet, og lagde den dødblege Pige i Sofaen. Hun kom strax til sig selv. Baade hendes Fader, Kammerjunkeren og Fritz vare fulgte med. Therese sad ganske taus, med Øinene fæstede paa Jorden. Dette rørende Syn syntes ikke at gjøre noget synderligt Indtryk paa de Tilstedeværende, Fritz undtagen, der med Taarer slyngede sine Arme om den elskede Søster. Kammerjunkeren vedblev at tale, og udmalte Omstændighederne ved denne ulykkelige Tildragelse. Etatsraaden derimod skjændte paa sin Datter for den Deel, hun tog i Capitainens Skjæbne. Han kaldte ham en Lykkeridder, en Morder, som han blot ønskede at kunne træffe paa, for strax at overgive ham til den fortjente Straf. Den stakkels Therese viste ved sine Bevægelser, ved sit korte Aandedræt, hvor smerteligt alt Dette virkede paa hende. Hun vendte sig til mig, og skjulte sit Ansigt ved mit Bryst. Fritz hviskede til sin Søster: „Jeg løber for at skaffe Dig nærmere Underretning." Derpaa bad han sin Fader tillade ham at gaae et Øieblik hen i Skolen, hvor han havde glemt en nødvendig Bog. Etatsraaden skjældte ham ud for hans Glemsomhed, men lod ham gaae. Jeg tog Kammerjunkeren tilside, og spurgte ham: om han virkelig personlig havde bragt Advocat L. Efterretning om hans Søns Død? „Ja," svarede han, „det

var en Opmærksomhed, jeg vilde vise den værdige Mand. Men det har forfærdeligt rystet mig at være Vidne til hans Skræk og Smerte. Man maa sandelig dyrt betale at have et ømt Hjerte." Jeg havde allerede flere Gange bedet de to Herrer at gaae bort og lade min Frøken faae Ro; jeg gientog nu min Begjæring, og maatte næsten med Magt trække dem ud af Værelset, hvorpaa jeg slog Døren ilaas og ilede til min Frøken, som jeg trøstede med, at denne Efterretning formodenlig var en af Kammerjunkerens sædvanlige Historier, da jeg bestemt vidste, at idetmindste den ene Halvpart, nemlig L.'s Død, var fuldkommen usand. „L. lever, og har aldrig duelleret, det forsikkrer jeg Dem paa min Ære, sagde jeg. „Gud give det!" raabte Therese: „Men kjære Lene!..... Ak jeg tilstaaer det! det gaadefulde Slør, som omgiver Dig, begynder ret at ængste mig." — „Det skal snart falde," svarede jeg: „Jeg føler selv Nødvendigheden deraf. Men tilstaa mig en Bøn: Advocat L. er maaskee i dette Øieblik i Angst for sin Søn. Tillad mig blot et Øieblik at gaae til ham og berolige ham!" Therese saae forundret paa mig. „Kan Du det?" spurgte hun. „Ja jeg haaber det," svarede jeg, „og beder Dem, at jeg idetmindste maa forsøge derpaa." — „Ja gaa!" udbrød hun: „Det var Synd at holde Dig tilbage fra et saadant Ærinde."

Jeg vilde kalde paa den gamle Stuepige, for at Therese ikke skulde være ene, men hun forbød det, og tilføiede, at hun ønskede i Eensomhed at samle sine Tanker. Inden jeg forlod hende, tog jeg hendes Haand, kyssede den, og sagde: „Mistænk mig ikke, min dyrebare Frøken! Vær vis paa, at De snart skal erkjende, at De ikke har taget feil af mig, hvad min Troskab og Hengivenhed angaaer." Hun svarede mildt: „Ja jeg vil troe Dig. Af Gud! Det var altfor tungt, ogsaa at miste Dig."

Med bevingede Skridt ilede jeg til min Faders Huus, og mødte i Porten en Vogn, der nylig havde bragt ham hjem. Jeg foer op i hans Værelse. Han stod ved Bordet, ganske ene. Jeg styrtede hen til ham, og kastede mig for hans Fødder. Jeg vil ikke udmale hans Forundring ved at see mig i denne Forklædning, eller hans Glæde ved at slutte mig i sine Arme. Han var iøvrigt allerede temmelig beroliget i Henseende til mit Liv og min Helbred, da han strax efter den første Skræk, som Kammerjunkerens utidige Artighed havde indjaget ham, var kjørt ud til Frederiks Hospital, hvor jeg efter Forlydende skulde være henbragt; og der havde han strax erfaret, at ikke jeg, men en ung Officeer, hvis Navn lignede mit, var samme Morgen, ikke død, men farlig saaret, henbragt, ikke til Frederiks, men til et militairt Hospital. Den Skræk

min Fader havde udstaaet for min Skyld, den Glæde han følte ved saa uventet at see mig, stemte ham naturligviis blødere og lettere til at tilgive mit ubesindige Eventyr, som jeg nu var nødt til kortelig at skrifte for ham. Dog dadlede han mig, og bedrøvede mig dybt ved at foreholde mig, hvor let jeg kunde skade min Elskede og sætte en Plet paa hendes Rygte. Han lod mig ugjerne vende tilbage til hende, men gav dog efter for mine Forestillinger om Umuligheden af at kunne forlade hende i et saa ulykkeligt Øieblik. Jeg maatte imidlertid love ham, saasnart muligt at aabenbare mig for Therese, og strax forlade hendes Faders Huus. Han paalagde mig at komme ubemærket til mit Hjem, som om jeg kom fra min jydske Reise; og paa det jeg kunde komme i al Stilhed til enhver Time paa Natten, medgav han mig en Portnøgle og en Nøgle til mit Værelse.

Da jeg havde forladt ham, og kom ud paa Trappen, fandt jeg min Faders gamle Tjener, som stod der og ventede paa mig. Han nærmede sig og sagde sagte: „Lille Jomfru! En velklædt, lille Fyr var her før, medens De var inde hos Herren; han spurgte, om her ikke var en lille Pige, som hed Lene. og bad mig, naar De gik, at levere Dem denne Seddel. Hedder De Lene?“ Jeg bejaede det, og tog Seddelen. Det var temmelig mørkt paa Trappen.

Men ude paa Gaden var det næsten ganske lyst, thi det var ved Solhvervstiden og desuden Fuldmaane. Ved dennes Skin læste jeg Seddelen, som var fra Therese, og indeholdt følgende Ord:

„Min bedste Lene! Jeg iler med at bekræfte Dig Sandheden af Din Paastand, at Din Ven L. er aldeles udenfor den ulykkelige Sag, som bringer mig til Fortvivlelse. Min Ulykke er vis. Skynd Dig hjem til mig, og lad mig takke Dit trofaste Venskab for den Trøst at kunne tage Afsked med Capitain R.“

Jeg ilede hjem, men hvad jeg egenlig tænkte eller følte, veed jeg ikke selv. Mit Hoved var ganske forvirret. Da jeg kom ind til Therese, modtog hun mig kjærligt og med de Ord: „See, min Lene, hvad jeg haaber af Din Kjærlighed til mig. Læs denne Billet, som min gode Fritz har bragt mig.“ Den var fra Capitain R. Han bad sin Elskede tilgive den Sorg, han voldte hende, og sagde, at han blot for at sige hende Farvel, havde begaaet den Uforsigtighed at opsætte sin Flugt til næste Morgen. Han bad derfor om et Øiebliks Samtale i Haven ved Midnat.

Klokken var nær ved tolv, Alting i Huset var stille. Therese og jeg listede os ned i Haven, hvor vi sagte aabnede en Laage paa Plankeværket. Capitainen ventede allerede udenfor. Han smuttede sagte ind. Jeg lukkede forsigtig Laagen efter ham, og saae min

Elskede kaste sig med Henrykkelse i min Medbeilers Arme. Tusinde Dolkestik foer igjennem mit Hjerte. Jeg havde, meente jeg, allerede tømt Skinsygens Bæger, men dette Syn havde dog ikke malet sig for min Phantasie. De Elskende gik Arm i Arm hen til det Lysthuus, bag hvilket jeg, beruset af Kjærlighed, havde drømt den sødeste Drøm, hvoraf jeg nu saa smertelig var opvaagnet. Og nu stod jeg Skildvagt for dem! Alle mine gode Forsætter, de hellige Løfter, jeg havde givet mig selv, smeltede bort i Skinsygens Skjærsild. Jeg skar Tænder af Forbittrelse, og knyttede Hænderne krampagtigt. Jeg havde besluttet at vende Øinene bort fra det lykkelige Par. Men bestandig dreiede jeg mig uvilkaarlig til dem, idet jeg forbandede min Svaghed og Maanens klare Skin, som viste mig dette dræbende Syn. Jeg var, Gud skee Lov, for langt borte til at kunne høre deres Ord. Jeg saae, at Capitainen reiste sig, som for at sige Farvel, men Therese holdt ham tilbage. Han satte sig igjen, tog hende paa Skjødet, og bortkyssede hendes Taarer. Nu var det mig ikke muligt, længere at udholde det. Jeg kastede mig ned i Græsset paa den Plet, hvor jeg stod, og mit beklemte Hjerte udgjød sig i en Strøm af Taarer. De Elskende ilede hen til mig, og vilde løfte mig op. „Min Gud! Lene!" raabte Therese: „Hvad er der hændet?" — „Hvad fattes den stakkels

Pige?" spurgte Capitainen, idet han slog sine Arme om mig, for at reise mig op. Hurtig sprang jeg iveiret, og stødte ham hæftig bort. Bestyrtede vege baade han og Therese tilbage. Jeg var ikke mig selv mægtig, jeg udbrød: „Nei det er ikke længere Tid til Forstillelse! Lad nu Alting briste! Mit Hjerte er allerede brustet. Jeg er ingen Pige, ikke Lene, men Adolph L., den ulykkelige Adolph L., som henreven af Lidenskab, af Sværmeri, af Ungdoms Ubesindighed, har udgivet sig for en Pige, for at være hos Therese, see hende, høre hende, elske hende og redde hende, om muligt." — De Elskende stode begge som Støtter, og saae paa mig. Endelig udbrød Capitainen: „Hvorledes! En ung Mand har været hos Therese, som hendes Kammerpige! Afskyeligt! Det skulde jeg taale?" — „Nei," raabte jeg, „taal det ikke! Kast Handsken til mig! Send mig samme Vei, som ham der imorges har modtaget det dødelige Saar af Deres Haand! Ved Gud! jeg misunder hans Skjæbne, og tog med Glæde hans Smerter i Bytte for mine." — "Ak Gud!" sagde Capitainen med formildet Stemme: „Hvorom erindrer De mig! .... Therese!" tilføiede han: „Du havde ingen Anelse om denne Forklædning?" — „Nei! nei!" raabte jeg: „For Himlens Skyld! lad ingen Skygge falde paa Therese. Som Veninde, ikke som Kammerpige har hun tilladt mig at nærme mig

hende. Ingen Knappenaal har jeg været saa lykkelig at fæste, intet Baand har jeg turdet løse. See her" ..... tilføiede jeg, erindrende mig Thereses Billet, som jeg endnu bar hos mig: „Læs denne Seddel, som jeg for en Time siden har modtaget, og see deraf Sandheden af mit fuldkomne Incognito, ifald De troer de døde Bogstaver bedre end Thereses Helgenskin og Udbrudet af min Smerte." — Capitainen aabnede Seddelen, og holdt den for Maanens Lys for at gjennemløbe den. Imidlertid vendte Therese sit Ansigt til mig, og sagde: „O Lene! er det muligt, at Du dog bedrog mig? Jeg troede Dig, og havde Dig saa kjær." Jeg kastede mig for hendes Fødder, og bad ydmygt om Tilgivelse. Capitainen rakte mig den ene Haand, og greb med den anden Thereses, som han kyssede. „Jeg troer eder Begge," sagde han rørt: „Tilgiv, min Therese! Og De, min unge Ven, ved Gud! det smerter mig inderligt at have forvoldet Dem en saadan Sorg."

I dette Dieblik hørte vi fra Thereses Sovekammervindue en Stemme, som raabte: „Lene, Lene!" Jeg kjendte, at det var Fritz, og vi ilede Alle hen til ham „For Alting," raabte han, „find paa et Raad! her er Allarm i Leiren. Fætter Otto har kaldt paa Fader; Tjeneren og de andre Karle ere paa Benene. De have sat Poster udenfor Haven, baade i Gaarden og

paa Gaden, og Fader og Otto gjennemsøge Huset. Jeg mærkede strax Uraad og har listet mig herned i Thereses Kammer." Den stakkels Pige var nærved at besvime af Skræk. Jeg fattede mig øieblikkelig, og fandt strax paa et Redningsmiddel. Det var ofte naar jeg sad ved mit Kammervindue, faldet mig ind, at det store Træ, som stod ved næste Fag, kunde ypperlig tjene til en Stige fra Haugen til mit Kammer. Jeg raabte til Fritz: „Gaa hurtig ud paa Trappen, og lad, som om De, vækket af Urolligheden i Huset, var gaaet ud fra Deres Kammer. Jeg skal nok redde os Alle." — „Red blot R.", sagde den skjælvende Therese: „og jeg skal velsigne Dem, saalænge jeg lever." Hurtig bad jeg Capitainen klattre et Stykke op ad Stammen paa Kastanietræet. Jeg løftede Therese op til ham, og med forenede Kræfter bragte vi hende lykkelig ind ad det aabne Vindue i hendes Sovekammer. Jeg bad hende sætte sig rolig ned og vente de urolige Speidere, der langtfra at gaae frem med en Jægers listende Trin, lode sig med hæftig Tale høre udenfor hendes Dør. Capitainen og jeg fortsatte vor Klattren op ad Træet, men tittede dog ned fra dets Grene gjennem Thereses Vindue, og saae Etatsraaden og Kammerjunkeren komme ind i Værelset, og belave sig paa at gjennemsøge det. Hurtig fortsatte vi vor Flugt til mine Kammervinduer. Det var varmt

i Veiret, Vinduerne vare lykkeligviis alle aabne, og med stor Lethed ankom vi til mit rolige Tilflugtssted. I største Hast trak jeg mine Fruentimmerklæder af mig, og hjalp Capitainen at iføre sig dem, hvorpaa jeg fremtog mine egne Klæder, som var gjemte i Skabet, og omskabte mig igjen til en Mand. Imidlertid stjal jeg mig til at holde Øie med hvad der foregik i Haven. Jeg saae Etatsraaden og Kammerjunkeren gjennemsøge denne, og hørte Fætteren sige: „Jeg har med egne Øine seet ham blive lukket ind ad denne Laage. Jeg saae ham saa tydelig, som jeg seer Dem. Han var klædt i en mørk Frakke, med Kasket paa Hovedet.“ — Da de forgjæves havde streifet Haven rundt, hørte jeg Etatsraaden sige: „Er Du ogsaa vis paa, at det var Capitainen?“ — „Ja vist er jeg,“ svarede den Anden: „Hvem skulde det ellers være?“ — „Gott, du barmherziger?“ raabte Etatsraaden: „Det skulde dog vel aldrig være en Galan til Lene!“ — I Øieblikket vare de oppe ved min Dør, dundrede paa den, og raabte paa mit Navn. Vi vare ikke ganske færdige med vor Omklædning. De maatte vente noget. Etatsraaden hentede en Hovednøgle, og prøvede den i Døren, men jeg havde forsigtigen slaaet et Skud indenfor. Nu talede han om at sende Bud efter en Smed, men paa denne Tid af Natten var Dette ikke saa let at iværksætte. Jeg bandt Capitainens egne

Klæder i en Bylt og gav ham den under Armen, hvorhos jeg paalagde ham, da han var lidt høiere end jeg, at gaae lidt bøiet, samt at holde et Tørklæde tæt for Ansigtet. Nu tog jeg ham under den ene Arm, stødte dristig Døren op, og traadte ud til de Beleirende. De bleve Begge saa forskrækkede, at Kammerjunkeren var nærved at tabe Lyset, som han bar i Haanden. Jeg tog Kasketten af, og hilsede Dem; derpaa sagde jeg rolig: „Mine Herrer! Deres Opførsel er meget fornærmelig for denne Piges Rygte ..... Gaa, Lene!" vedblev jeg, henvendende mig til Capitainen: „gaa strax, og tag Afsked med din Frøken, og lad mig tale et Par Ord med disse Herrer. Du skal ikke længere blive her i Huset. Naar jeg banker paa Frøkenens Dør, saa kom ud." Elskeren lod sig ikke Dette sige to Gange. Han styrtede ned ad Trappen og ind ad Thereses Dør. De Andre stode og gabede paa mig. „Hr. Etatsraad!" sagde jeg, „jeg er Adolph L. Den stakkels Pige, hvis Rygte De saalidet har skaanet, er en nær Paarørende af mig, hvilket den store Lighed, som Alle finde i vort Udseende, vel allerede maa have sagt Dem. En Hemmelighed er forbunden med hendes Fødsel, men hun er under min Faders Beskyttelse. I et Ærinde fra ham har jeg i Aften været hos hende, og til hans Huus vil jeg nu bringe hende. De seer, Hr Kammerjunker," blev jeg ved,

„at jeg hverken er død eller saaret, og at den Skræk, De idag har indjaget min Fader, er uden al Grund." — Jeg vilde nu gaae ned ad Trappen, men Etatsraaden holdt mig tilbage og sagde: „For Guds Villie, allerdyreste, unge Mand! forlad mig ikke saaledes. Jeg vilde hellere afhugge min høire Haand, end fornærme Deres Herr Fader eller Dem. Og Lene! Ach Gott! Den Pige har jeg elsket som en Datter. Tag hende ikke fra os. Lad hende blive hos Therese!" — „Det tør jeg ikke for min Fader," svarede jeg, ilede hurtig til min kjære Frøkens Dør, og bankede, som saa ofte tilforn, paa den. Den formeente Leue kom ud, og forlod i al Hast Huset med mig.

Det dagedes stærkt, inden vi naaede min Faders Port. Jeg aabnede den i al Stilhed, og førte Capitainen op paa mit Kammer. Dette var et Værelse i Qvisten; ved Siden af samme var et andet, der tilforn havde været mine Søstres, og som endnu stod meubleret, ligesom de havde forladt det, men var næsten altid tillukket; dog kunde det aabnes med min Kammernøgle. Her indlogerede jeg Capitainen, der overøste mig med Taksigelser og Venskabsforsikkringer. Ingen af os havde Lyst til at sove. Vi tilbragte derfor endnu et Par Timer i fortrolig Samtale. Min nye Ven var overmaade elskværdig. En dyb Sørgmodighed udtrykte sig i hans Ord og Miner. Den

Officeer med hvem han havde duelleret, havde høilig fornærmet ham, og tvungen ham til dette Skridt. Men denne unge Mand havde tilforn været hans Ven, og R. kunde ikke uden Gysen tænke paa hans rimeligviis uundgaaelige Død. Under disse Omstændigheder var det ham nødvendigt at reise bort, eller idetmindste holde sig skjult. Han foretrak af flere Grunde det Sidste, da jeg tilbød ham et sikkert Tilflugtsted hos mig, hvor vor Forsigtighed og min Faders Anseelse vel skulde fjerne enhver Eftersøgelse

Næste Morgen fremstillede jeg mig i min sædvanlige Skikkelse for min Fader, som blev meget glad over at see mig, og med særdeles godt Lune hørte paa Beretningen om mit natlige Eventyr. Da jeg kom til det Sted, hvor jeg havde omtalt mit Slægtskab med den phantastiske Lene, raabte han: „Naa! det gaaer ud over mit gode Navn og Rygte; men det kan da bedre taale et Stød af denne Art, end den stakkels Frøken Thereses.“ Med Glæde lovede han Capitainen sin Beskyttelse, og indvilgede endogsaa i min Plan til hans og hans Elskedes Bedste. Jeg støttede mit Haab om et lykkeligt Udfald paa min Overbeviisning om Etatsraadens svage Caracteer, en Mening, som min Fader deelte med mig.

Et Øieblik efter kom Etatsraad D. ganske aandeløs ind til min Fader. Vi kunde neppe bare os for

at lee ved at høre de ubehændige Undskyldninger, hvormed denne Mand søgte at besmykke sin Adfærd mod Lene, og de heel curiøse Udtryk, hvori han omtalte denne Pige idet han tiggede om at faae hende tilbage i sit Huus, og endte med at sige: at han var villig til enhver Æresopreisning for dette fortræffelige Fruentimmer. Min Fader bad ham, ikke mere at omtale denne Pige, for hvis Fremtid der var sørget, men som Ingen i Etatsraadens Huus mere vilde faae at see. Derfra gik min Fader over til at tale om den meget omtalte Proces, trøstede sin Client med et lykkeligt Udfald af samme, og tilføiede: „Dersom Etatsraaden imidlertid vil styrke mit Mod og mit gode Lune, ved at føie mig i et Ønske, jeg nærer“ ...... Han fik ikke udtalt, da Etatsraaden med de helligste Eder forsikkrede at intet Offer skulde være for stort, for at vise min Fader hans Erkjendtlighed. Capitainens Stilling tillod ikke, at min Fader endnu sagde Mere. Han bad ham derfor blot indtil videre at erindre sit Løfte, og imidlertid tillade, at jeg maatte gjøre Frøken Therese min Opvartning, og bede hende tilgive, at vi havde berøvet hende den kjære Kammerpige. Etatsraaden indvilgede med Glæde, og førte mig selv til sin Datter, der rødmede ved at see mig.

Da jeg blev ene med den elskværdige Therese, kastede jeg mig for hendes Fødder, og modtog hendes

Tilgivelse. Jeg beroligede hende med Tidenden om hendes Elskers Sikkerhed og Ophold i min Faders Huus. Daglig besøgte jeg hende, og bragte Breve mellem hende og min lykkelige Medbeiler, — en Green af mine Kammerpige-Functioner, som jeg rigtignok ikke havde belavet mig paa, da jeg gik i min Condition.

Efter et Par Dages Forløb bragte jeg den lykkelige Efterretning, at Capitainens Modstander var uden Fare, og hans Saar meget lettere end man i Begyndelsen havde meent. Den hele Sag blev bilagt, og Capitainen forligt med sin gamle Ven. Dagen før den vigtige Proces skulde optages til Dom, erindrede Etatsraaden selv min Fader om det Løfte, han havde givet ham, og bad ham nævne sit Ønske. „Nu vel," svarede min Fader: „Der er et ungt Menneske, for hvem jeg interesserer mig; han elsker Deres Datter, og paa hans Vegne vover jeg at anholde om hendes Haand." Etatsraaden, som ikke tvivlede paa, at det unge Menneske maatte være mig, svoer ved Alt hvad helligt var, at han intet Bedre ønskede, end at modtage en Svigersøn af Advocat L.'s Haand. „Men," sagde min Fader, den unge Mand eier for Øieblikket Intet uden sine Kundskaber og sin Duelighed, hvilke vistnok ikke ville mangle at bringe ham med Tiden baade Ære og Fordeel. Hans personlige Fortjenester

anseer jeg for den solideste Rigdom, og agter Dem høit nok til at troe, at De er af samme Mening." — „Ja det veed den kjære Gud!" raabte Etatsraaden. Min Fader vedblev: „Jeg beder Dem derfor at bringe os Lykke til imorgen, ved endnu idag at forlove de unge Mennesker, og bestemme deres Bryllupsdag. De kan jo ikke ønske Bedre, end at beholde Deres Datter i Huset til Deres Trøst og Pleie, og at forøge Deres Kreds med en god Søn, hvilket jeg indestaaer for at Den skal være, for hvem jeg her plaiderer. Naar vor Sag imorgen er endt til vor Tilfredshed, saa beder jeg desuden om Tilladelse til at maatte bestemme det anseelige Honorar, som de har tilbudet mig, til en Brudegave til det unge Par." Etatsraaden var ude af sig selv af Glæde og Taknemmelighed, og bad blot min Fader nævne Brudgommen.. "Det er," sagde min Fader, „den brave Capitain R., som opholder sig i mit Huus." Etatsraaden blev lang i Ansigtet, men tog imidlertid sit Parti med temmelig god Anstand. Jeg fik Tilladelse til at maatte overbringe Therese denne Tidende. Hendes ubeskrivelige Glæde, hendes Taarer, hendes varme Tak erstattede mig i dette Øieblik et-hvert Savn. Samme Aften førte min Fader den lykkelige Brndgom til Fader og Datter.

Dagen efter, da Processen var vunden, vare min Fader og jeg indbudne til Etatsraadens. Intet men-

nesteligt Sprog kan udtrykke de Følelser, som beherskede mig, da jeg befandt mig i denne mig saa bekjendte Omgivelse, i saa forskjelligt Forhold fra det tilvante, da jeg om Aftenen sad ved det Bord, hvorved jeg saa ofte havde opvartet, og saae Therese staae paa min Plads ved Thebordet, og skjænke Thee i mit Sted. „Herre Gott!“ sagde Etatsraaden, som jeg sad nærmest: „Hvor De dog ligner Lene! Ak! jeg glemmer aldrig den deilige Pige!“ — „Hm!“ svarede Kammerjunkeren: „Den Lighed vilde ikke tilfredsstille en Kjender af Physionomier. Hr. L.'s Øine for Exempel ligne visselig ikke Lenes.“ — „Nei!“ sagde Fritz, min anden Naboe, „deri har Fætter Otto Ret. De ligne dem ikke, thi“ — hviskede han til mig — „det ere de samme. Tro ikke Andet, end at jeg forleden Nat strax kjendte saavel Capitain R., som min gode Veninde Lene, der hjalp mig med Fransk, og vist ogsaa kunde have hjulpet mig med Latin. Therese maatte allerede næste Dag skrifte for mig.“ Jeg lagde Fingeren paa Munden. „Vær rolig!“ vedblev den vakkre Dreng. „Jeg har god Øvelse i at tie.“

Men alle mine gode Forsætter, med alt mit Venskab for Capitain R., med al min Glæde over at have udført mit Forsæt at bidrage til Thereses Lykke, med al den kjærlige Opmærksomhed, det søsterlige Venskab, hun viste mig, var det mig dog en yderst piin-

lig Følelse at befinde mig i Etatsraad D.'s Huus, og at være Vidne til de Elskendes vel beskedne, men dog iøinefaldende Kjærlighed. Jeg kom sjelden og ugjerne, men derimod vandrede jeg ofte i stille Nætter mine gamle Veie omkring Haven, saae længselfuldt til mine forrige Vinduer, og hengav mig til et sværmerisk Tungsind, der ikke undgik min Faders Opmærksomhed. Thereses Bryllup var bestemt til at helligholdes om ti til tolv Dage, da min Fader en Morgen, ligesom paa min Fødselsdag, kom op paa mit Kammer. Han sagde, at han troede at bemærke, at jeg af alle Ting meest trængte til Adspredelse og Forandring: „Og," tilføiede han, „i Din qvindelige Rolle har Du givet saa gode Beviser paa Conduite og Aandsnærværelse, at man ikke bør frygte for at sende Dig paa egen Haand ud i Verden. Jeg har altsaa forandret mine Beslutninger Dig angaaende, og tilbyder Dig herved strax at tiltræde Din forønskede Udenlandsreise." Jeg greb hans Tilbud med Taknemmelighed, og følte mig allerede lettet blot ved Tanken om at forlade mine Sorgers Skueplads. Tilberedelserne til min Reise vare snart gjorte, og paa den Dag, der forenede min Therese med min lykkelige Medbeiler, befandt jeg mig allerede udenfor mit Fædreland.

Min Fraværelse forlængede sig til over fire Aar. Mange Begivenheder og nye Indtryk udslettede efter-

neskeligt Sprog kan udtrykke de Følelser, som beherskede mig, da jeg befandt mig i denne mig saa bekjendte Omgivelse, i saa forskjelligt Forhold fra det tilvante, da jeg om Aftenen sad ved det Bord, hvorved jeg saa ofte havde opvartet, og saae Therese staae paa min Plads ved Thebordet, og skjænke Thee i mit Sted. „Herre Gott!" sagde Etatsraaden, som jeg sad nærmest: „Hvor De dog ligner Lene! Ak! jeg glemmer aldrig den deilige Pige!" — „Hm!" svarede Kammerjunkeren: „Den Lighed vilde ikke tilfredsstille en Kjender af Physiomier. Hr. L.'s Øine for Exempel ligne visselig ikke Lenes." — „Nei!" sagde Fritz, min anden Naboe, „deri har Fætter Otto Ret. De ligne dem ikke, thi" — hviskede han til mig — „det ere de samme. Tro ikke Andet, end at jeg forleden Nat strax kjendte saavel Capitain R., som min gode Veninde Lene, der hjalp mig med Fransk, og vist ogsaa kunde have hjulpet mig med Latin. Therese maatte allerede næste Dag skrifte for mig." Jeg lagde Fingeren paa Munden. „Vær rolig!" vedblev den vakkre Dreng. „Jeg har god Øvelse i at tie."

Men alle mine gode Forsætter, med alt mit Venskab for Capitain R., med al min Glæde over at have udført mit Forsæt at bidrage til Thereses Lykke, med al den kjærlige Opmærksomhed, det søsterlige Venskab, hun viste mig, var det mig dog en yderst pin-

lig Følelse at befinde mig i Etatsraad D.'s Huus, og at være Vidne til de Elskendes vel beskedne, men dog iøinefaldende Kjærlighed. Jeg kom sjelden og ugjerne, men derimod vandrede jeg ofte i stille Nætter mine gamle Veie omkring Haven, saae længselfuldt til mine forrige Vinduer, og hengav mig til et sværmerisk Tungsind, der ikke undgik min Faders Opmærksomhed. Thereses Bryllup var bestemt til at helligholdes om ti til tolv Dage, da min Fader en Morgen, ligesom paa min Fødselsdag, kom op paa mit Kammer. Han sagde, at han troede at bemærke, at jeg af alle Ting meest trængte til Adspredelse og Forandring: „Og," tilføiede han, „i Din qvindelige Rolle har Du givet saa gode Beviser paa Conduite og Aandsnærværelse, at man ikke bør frygte for at sende Dig paa egen Haand ud i Verden. Jeg har altsaa forandret mine Beslutninger Dig angaaende, og tilbyder Dig herved strax at tiltræde Din forønskede Udenlandsreise." Jeg greb hans Tilbud med Taknemmelighed, og følte mig allerede lettet blot ved Tanken om at forlade mine Sorgers Skueplads. Tilberedelserne til min Reise vare snart gjorte, og paa den Dag, der forenede min Therese med min lykkelige Medbeiler, befandt jeg mig allerede udenfor mit Fædreland.

Min Fraværelse forlængede sig til over fire Aar. Mange Begivenheder og nye Indtryk udslettede efter-

haanden de ældre, og forvandlede min Lidenskab for Therese til broderligt Venskab. Med Glæde erfarede jeg fra Hjemmet, at hun var en lykkelig Hustru og Moder.

Mangen Forandring var foregaaet hjemme i dette Tidsrum. Etatsraad D. var gaaet til sine Fædre; begge mine Søstre vare gifte, den ældste med min omtalte Ven i Jylland, der var flyttet til Kjøbenhavn, en Omstændighed, der meget forøgede den Tilfredshed, hvormed jeg nærmede mig den kjære Fødestad. Jeg var saa lykkelig at finde min elskede Fader uforandret, og den gamle Bedstemoder endnu mild og munter.

Dagen efter min Hjemkomst var min hele Familie forsamlet hos min Fader, og ligesom man ved Bordet reiste sig med Glasset i Haanden, for at tømme mit Velkomstbæger, aabnedes Døren, og Capitain R. traadte ind, med en lille Pige ved Haanden. Han bad høflig om Undskyldning for sin Paatrængenhed, men tilføiede, at da han havde erfaret min Ankomst, kunde han ikke modstaae sin Længsel efter at byde mig velkommen. Han førte sin treaarige Datter hen til mig, og sagde: „Denne lille Pige skal hilse Dem fra sin Moder. Hun hedder Magdalene, og er opkaldt efter en Veninde, som Therese aldrig kan glemme."

Inderlig bevæget løftede jeg min Pseudo-Navne op i mine Arme. Hendes lille Ansigt gjenkaldte mig d fordums elskede Træk. Jeg kyssede de smaa Rosenlæber, og en Følelse af min første Kjærlighed foer endnu engang oplivende gjennem mit hele Væsen.

